Micuța

Fetița din Israel

Annie Fellows Johnston

Micuța, fetița din Israel

de BILL HARVEY

Colecția Cărților Rare
Editura Little Lamb

Micuța, fetița din Israel
titlu original: Little One, Maid of Israel

A doua ediție în limba română – Noiembrie 2012
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	Bill Harvey
Traducerea:	Iulia Tabarcea
Editarea:	Constantine C. Coca
Coperta:	Beniamin Boingeanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARVEY, BILL
Micuța, fetița din Israel / Bill Harvey ; trad.: Iulia Tabarcea. - Ed. a 2-a. - Suceava : Little Lamb, 2012
ISBN 978-606-648-039-0

I. Tabarcea, Iulia (trad.)

821.111-32=135.1

Micuța, fetița din Israel
face parte din
Colecția Cărților Rare
a editurii
Little Lamb

Generali și împărați, diplomați și slujbași de rang înalt, profetul lui Dumnezeu și slujitorul lui, s-au găsit dintr-o dată, și fără voie, implicați într-o lucrare stârnită de intervenția micuței eroine. Schimbările aduse în viețile persoanelor în cauză au fost dramatice și sociale. Dintr-o dată viața lor a luat o întorsătură nebănuită, nesperată și, din păcate în unele cazuri, tragică. Cine să fi fost oare acest copil fără nume, însă cu o pregnantă și sigură prezență în viața reală?! A fost și rămâne, cel puțin în mod potențial, copilul născut în fiecare familie de credincioși, care așteaptă să fie crescut pentru un destin care să conteze.

Pentru mai multe informații despre aceste cărți clasice, luați legătura cu noi la numărul
0744.544.579

prin e-mail la
contact@littlelamb.ro

web
www.littlelamb.ro

sau scrieți-ne pe adresa
Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

Prefață

Cu aproape 3000 de ani în urmă, trăia în Samaria proorocul Elisei. Pe atunci poporul Israel era slab şi puțin la număr.

În nord se afla Siria, care devenise o mare putere tocmai datorită aşezării sale: Persia la est, Marea Mediterană la vest, Turcia în nord şi Israelul în sud. Toate caravanele cu mărfuri trebuiau să treacă prin Siria, aşa că primea taxe de la toată lumea, oferind în schimb protecție.

În 2Regi capitolul 5 se află o istorisire minunată despre o fetiță israelită, fără nume, care a făcut fericit un om şi familia lui prin simplul fapt că a făcut cunoscut şi altora ceea ce ştia. În Biblie ni se spune că mărturia ei a cutremurat două popoare, care poate că s-ar fi luptat între ele dacă nu ar fi intervenit proorocul lui Dumnezeu.

Fetița nu este numită în Biblie, iar eu am ales să-i spun Micuța în povestirea mea. Totuşi, toți cei care L-au cunoscut pe Dumnezeu vor primi un nume. Într-o zi vom vedea că frumusețea numelor noastre va fi determinată de mărturia pe care am dat-o pentru Dumnezeu. Orice nume aş fi ales eu acum pentru această fiică plină de curaj se va dovedi atunci lipsit de frumusețe.

Dacă se află lecții în această povestire, cred că sunt diferite pentru fiecare cititor în parte; depinde de cel căruia îi sunt destinate. Sper să vă placă la fel de mult să o citiți pe cât mi-a plăcut mie să o scriu.

Autorul

Micuța, fetița din Israel

Partea I

1

CU mult timp în urmă, pe vremea când Siria era o naţiune puternică şi înfloritoare, trăia într-o fermă izolată din nordul Israelului, o fetiţă.

Deşi avea numai doisprezece ani şi era tare prăpădită pentru vârsta ei, era o fetiţă harnică şi ascultătoare. În fiecare zi făcea o mulţime de lucruri pe lângă gospodărie, treburi la care ar fi fost nevoie, în mod normal, de un om mare. Dar fetiţa ştia că nu era altcineva care să le facă, şi cum treburile din gospodărie nu suportă întârziere, începea lucrul şi nu se oprea până nu era totul în bună rânduială.

Mai greu era că în fiecare zi se ivea ceva în plus, pe lângă nevoile zilnice, cum era căratul apei de la fântână pentru gătit, spălat vase, făcut baie sau spălat rufe. Să nu credeţi că nu ar fi vrut câteodată să se plângă că avea atâtea pe cap, dar descoperise repede că nemulţumirea îi face lucrul mai greu, şi că nu te ajută cu nimic până la urmă. Mama ei obişnuia să spună: „Cea mai uşoară cale de a scăpa de o treabă grea, este să o faci."

Astăzi, de exemplu, se trezise de dimineaţă, făcuse paturile şi ajutase la pregătirea micului dejun. Apoi

spălase vasele, cărase apa afară ca s-o toarne în bazinul cel mare din spatele casei, pentru că apa era prețioasă în regiunea aceea secetoasă, şi adusese înapoi ligheanul de la vase, clătit şi gata de pus la uscat. Acum, trebuia să plece din nou la fântână.

Avea atâta treabă pentru că mama ei nu era acasă. Plecase la cel mai apropiat vecin, cale de opt kilometri, să-l întrebe dacă nu auzise ceva veşti despre bărbați. Toți bărbații din ținut în stare să țină o armă în mână, erau plecați să apere țara, la porunca regelui. De ceva timp, cete de soldați sirieni veneau după pradă în Israel. Uneori, luau şi oameni ca sclavi, şi din Siria nu se mai întorcea nimeni niciodată. Zadarnic îi căutau cei de acasă, li se pierdea urma pentru totdeauna.

Dar chiar dacă mama ar fi fost acasă, tot ei i-ar fi spus: „Ai grijă să umpli vasele cele mari cu apă, Micuțo." Fetița n-ar fi lăsat niciodată vasele goale şi mama ştia acest lucru, dar obiceiul ei era să-i amintească iar fetița nu se supăra. Nu se gândea niciodată că mama o dădăceşte sau o cicăleşte; de fapt, era plăcut să audă vocea mamei. Era ca un cântec: „Ai grijă să umpli vasele cele mari cu apă, Micuțo."

Vasele cele mari se aflau în fața uşii, lângă masa pe care se pregătea mâncarea.

Erau din piatră şi nu fuseseră niciodată mutate. Erau atât de grele, încât Micuța nu ar fi putut să mişte nici măcar unul gol. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să intre cu totul în unul dintre ele, dar nu încercase niciodată pentru că vasele pentru apă trebuiau păstrate curate; apa din ele putea fi folosită oricând pentru băut sau la gătit.

Micuța îşi luă ulciorul şi plecă la fântână. Nu era departe, cam la vreo două sute de paşi de casă, dar avea nevoie de zece-cincisprezece drumuri până la fântână şi

înapoi pentru a umple vasele. Odată ajunsă la fântână, dădu drumul la vadră cu o funie, turnă apa în ulcior, îl puse pe cap şi se îndreptă spre casă.

Nu era chiar singură, o însoțea bunicul Ruben care era prea bătrân să meargă la război. Anii îndelungați îi secătuiseră puterile, aşa că stătea pe lângă casă. Era un bătrânel bun şi blând. Ca şi mama, îi spunea „Micuța" şi era plăcut să stea de vorbă cu el după ce termina treburile. Micuței îi plăcea tare mult să-l asculte. Spunea lucruri atât de interesante!

Fetiței îi făcea plăcere să-l asculte povestind despre Moise şi Iosua şi despre felul minunat în care Dumnezeu scăpase poporul Israel din robia egipteană şi cum îi trecuse prin mijlocul Mării Roşii, înecând armatele egiptene care îi urmăreau.

Ochii fetiței străluceau de încântare ascultând poveste după poveste. Apoi bunicul vorbea despre poruncile pe care Dumnezeu le dăduse lui Moise. Fața îi devenea solemnă din cauza cuvintelor pe care le spunea şi ochii i se umpleau de lacrimi.

– Îl iubeşti pe Dumnezeu, Micuțo? o întreba el. Micuța îl îmbrățişa şi spunea:

– O, da, bunicule, sigur că Îl iubesc pe Dumnezeu.

După ce umplu toate vasele, Micuța intră în casă şi se aşeză lângă bunicul Ruben, care stătea la umbră.

Era tare obosită şi o vreme păstră tăcerea. După un timp, bunicul îi spuse:

– Să ne rugăm, Micuțo, pentru ca mama ta să ajungă cu bine acasă. Am auzit că sirienii cutreieră regiunea în căutare de pradă, şi noi suntem singuri aici, pentru că vecinii noştri cei mai apropiați se află la peste opt kilometri. Să ne rugăm ca Domnul să aibă grijă de noi.

Bunicul Ruben începu să se roage cu o voce tremurătoare, dar plină de credință, și Micuța își plecă capul în tăcere.

Micuței îi plăcea să-l asculte pe bunicul ei rugându-se. Când se ruga, părea să devină iar tânăr și puternic și ea simțea că Dumnezeu venea lângă el să-l asculte și să-i răspundă. Când rugăciunea se sfârși, Micuța întrebă:

– Bunicule, de ce vin sirienii să prădeze țara noastră? Bătrânul se gândi puțin, așa cum făcea întotdeauna când Micuța îl întreba ceva, și apoi spuse:

– Țările noastre se dușmănesc de mult timp și Dumnezeu se folosește de vrăjmașii noștri ca să ne întoarcă la El atunci când ne îndepărtăm de El. De fapt, Dumnezeu folosește orice cale să întoarcă poporul Său la El. El nu ne părăsește niciodată.

– Îi urăști pe sirieni, bunicule? întrebă Micuța.

– Nu, Micuțo. Nu e bine să urăști. Sirienii nu pot face ce este bine fără să știe ce este binele, iar ei nu au avut pe nimeni care să-i învețe. Și dacă noi întoarcem rău pentru rău, dușmanii noștri nu vor avea nicio șansă de îndreptare. Și este rău să urăști.

– Dar de ce fac răul? întrebă din nou fetița.

– Pentru că, răspunse bunicul, inimile lor sunt rele. Răul se află în inimile lor, pentru că ei se închină la idoli. Ei nu știu că există un singur Dumnezeu adevărat. Amintește-ți ce a zis Moise: „Ascultă, Israele: Domnul este singurul Dumnezeu, să-L iubești cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta." Micuța auzise de nenumărate ori cuvintele acestea.

– O, bunicule, exclamă ea, nu cred că aș putea trăi într-un loc în care oamenii nu cred în adevăratul Dumnezeu!

–Ba da, Micuțo, o asigură bunicul Ruben, ai putea dacă ar trebui. Sper să nu trebuiască niciodată, dar ai putea. Există unii oameni care nu ar putea dar sunt sigur că tu ai putea pentru că Îl ai pe Dumnezeu în inimă şi asta îți dă putere să faci ce este bine.

Adevăratul Dumnezeu este în orice loc, chiar dacă oamenii nu cred în El. Dacă ar trebui să trăieşti în Siria, te-ai putea ruga lui Dumnezeu la fel de bine cum te rogi şi aici.

Simțindu-se mai odihnită, Micuța se ridică şi se îndreaptă spre fereastra din partea cealaltă a camerei.

–Bunicule, strigă ea deodată, vin nişte călăreți!

2

LA strigătul Micuței, bunicul tresări.

–Călăreți?! Ești sigură, Micuțo? Bunicul Ruben își luă bastonul și merse cât de repede putu spre fereastra la care era Micuța. Așa era; putea să vadă călăreții cu ochii lui. Erau opt sau poate nouă. Nu era sigur din cauza prafului care îi învăluia.

–Vin aici! țipă Micuța.

–Da, vin aici, spuse bunicul cât putea de calm ca s-o liniștească, dar s-ar putea să fie bărbații noștri. Să așteptăm și vom vedea. Domnul va avea grijă de noi, Micuțo. Oricine ar fi, nu trebuie să-ți fie frică. Fii calmă și politicoasă. Buna cuviință este întotdeauna necesară.

În curând călăreții ajunseră în curte. Erau zece și caii suflau greu, gâfâind din cauza prafului. Unul din călăreți era mai bine îmbrăcat, iar ceilalți nouă îl priveau așteptându-i ordinele.

Făcură ocolul curții, căutând poate o vadră din care să adape caii.

–Cred că sunt sirieni, spuse liniștit bunicul. O să-i primesc cum se cuvine. Micuța admiră calmul bunicului său.

Sirienii purtau haine cenuşii din pânză aspră şi aveau cingători de diferite culori, legate strâns la mijloc. De cingătoare era prinsă o teacă cu un cuțit. Pusă în cruciş, fiecare avea o curea de piele, cu o teacă mai mare, din care fiecare războinic putea să scoată la nevoie o sabie lungă şi încovoiată.

Fiecare călăreț avea două burdufuri de apă atârnate de şa.

Conducătorul avea haine diferite, dar armele şi fața îi erau la fel de întunecate ca şi cele ale soldaților. Cizmele îi erau făcute din piele tăbăcită, pe când ceilalți purtau încălțări din pânză aspră, cu piele doar pe talpă. Haina conducătorului era aurie, frumos țesută şi brodată. Brâul lui era pestriț şi tecile armelor din piele încrustate cu argint şi bătute în diamante.

Uşa din față se deschise brusc. Călăreții tresăriră şi puseră mâna pe arme.

–Bună ziua, prieteni! Bine ați venit în umila noastră fermă. Nu vreți să descălecați cât timp nepoțica mea va aduce apă pentru cai? În mod sigur sunteți şi voi însetați. Veniți la masa mea şi vă voi da apă de băut.

O tăcere încremenită se aşternu peste călăreți. Se uitară la bătrân, apoi la conducătorul lor fără să ştie ce să facă. Conducătorul se uita țintă la Ruben.

–Bătrânul nu este în toate mințile! Vine să ne întâmpine ca şi cum am fi israeliți, spuse el, întorcându-se către tovarăşi săi şi izbucnind în râs. Ceilalți râseră şi ei deşi aveau aerul că nu înțeleseră gluma. Descălecă şi porni spre uşă. Ceilalți îl urmau.

–Bătrâne, spuse el aspru, suntem sirieni. Nu vezi că suntem sirieni? Nu iți este frică de noi?

–Poate că da, recunoscu Ruben dar îmi este şi mai teamă să nu-mi pierd buna cuviință. În mod sigur nu vreau

să vă fac niciun rău şi mă rog lui Dumnezeu să nu ne faceţi nici voi.

–Ce Dumnezeu este acesta, bătrâne? întrebă aspru soldatul.

–Noi, cei din Israel, credem că există un singur Dumnezeu adevărat, şi El este Cel căruia mă rog, spuse Ruben la fel de calm şi liniştit.

–Dar care este numele Lui? întrebă conducătorul. Numele dumnezeului nostru este Rimon. Avem temple construite în onoarea lui în toată Siria. Vrei să spui că Rimon nu este un dumnezeu adevărat?

Vocea conducătorului era grea şi ameninţătoare, dar Ruben răspunse calm şi hotărât:

–Numele Dumnezeului nostru este Iehova. El a creat cerurile şi pământul.

–Bine, bătrâne. Destul cu vorbele despre rugăciuni şi dumnezei. Suntem însetaţi şi flămânzi. Ai ceva de mâncare?

–Avem nişte pâine şi s-ar putea să mai fie şi nişte brânză. Ruben păşi spre masă, iar conducătorul privi în încăpere şi apoi se întoarse spre ceilalţi.

–Aşteptaţi afară! Voi vedea ce fel de mâncare se poate găsi aici.

Micuţa tocmai intra pe cealaltă uşă.

–Micuţa, aceşti oameni au nevoie de hrană iar caii lor au nevoie de apă. Eu voi căuta să văd ce pot să le ofer, iar tu vei umple vadra la fântână.

–Da, bunicule, răspunse liniştită Micuţa, încercând să-şi stăpânească teama din voce. Se aplecă, îşi luă ulciorul şi porni spre uşă.

–Aşteaptă puţin, copilă, spuse comandantul şi porni spre uşă.

– Jamal, strigă el spre cineva din grupul din prag, aceasta este nepoata bătrânului. Du caii la fântână şi scoate-le apă. O să-ți păstrăm ceva de mâncare.

Un călăreț tânăr apucă frâiele unei perechi de cai şi porni spre fântână; ceilalți cai îl urmară. Micuța mergea cu câțiva paşi înaintea lui Jamal, cântărind întâmplările zilei cu simțăminte tulburi.

– Sirienii nu ne-au făcut niciun rău până acum, se gândi ea, poate că vom scăpa cu bine.

Când ajunse la fântână, Jamal lăsă frâiele celor doi cai din față şi scoase o vadră mare, plină ochi cu apă, mult mai plină decât şi-ar fi imaginat Micuța că se poate scoate, pe care o turnă în adăpătoare.

– Nu vor fugi caii? întrebă Micuța.

– Nu, zâmbi Jamal, simt răcoarea apei şi sunt însetați, vor aştepta.

3

CÂT traversase curtea, Micuța apucase să arunce o privire spre călăreți. Mulți dintre ei aveau barbă, Jamal nu avea.

Pentru prima dată în viață, Micuța avea ocazia să studieze un sirian de aproape. Își dădu seama că Jamal era cel mai tânăr dintre ei. Avea cam optsprezece ani sau poate mai mult, dar oricum până la două zeci de ani.

Hainele îi erau cele ale unui războinic, dar fața nu. Fără arme, ar fi putut trece drept israelit.

Micuța puse micul ulcior pe piatra de la fântână și așteptă ca Jamal să-l umple iar ea să-l toarne în adăpătoare.

– Caii vor bea toată apa înainte să apuci tu să torni din nou, râse Jamal și dinții îi sclipiră albi pe fața oacheșă.

Un alt ulcior, mult mai mare, se afla lângă fântână. Era de trei ori cât ulciorul Micuței. Jamal îl umplu de patru sau cinci ori și se opri doar când văzu că animalele aveau ce să bea, apoi se odihni puțin.

Se așeză pe piatra de la gura fântânii, care nu era foarte mare, așa că picioarele îi ajungeau pe pământ. În

câteva minute apa din adăpătoare fu aproape gata şi Jamal trebui să mai toarne trei ulcioare mari pentru cai.

–Nu vor fugi caii după ce se vor sătura de apă? întrebă Micuța.

–Nu, zâmbi Jamal, vor fi prea umflați de apă ca să poată fugi.

Jamal mai umplu un ulcior de apă şi turnă în vasul Micuței, din care bău îndelung. Apoi ridică vasul deasupra capului şi îşi turnă apa rămasă pe cap şi pe umeri.

–Ce bine e să te răcoreşti! spuse el, ştergându-şi fața cu mâneca hainei şi pieptănându-şi părul cu mâinile. Ud, părul lui părea şi mai negru.

–Cum te cheamă? întrebă el.

–Micuța, răspunse ea.

–Un nume foarte potrivit, glumi el.

–Da, e drept că sunt foarte mică. Am auzit de la omul care vorbea cu bunicul că pe tine te cheamă Jamal.

Jamal o privi îndelung.

–Da, zise el.

–Jamal, întrebă Micuța, eşti de mult timp soldat?

–Nu, răspunse Jamal, suntem plecați de acasă de trei luni.

–De ce vor sirienii să ne facă rău? întrebă ea.

–Pentru că aşa zice regele nostru. Noi nu vrem să vă facem rău, dar regele spune că noi trebuie să venim în Israel şi să luăm oameni de aici care să ne servească. Noi suntem soldați şi trebuie să ne ascultăm regele.

Micuța era uimită de nepăsarea lui Jamal.

–Cum poți să faci nişte lucruri atât de groaznice cuiva, dacă nu-l urăşti? întreabă ea. Jamal se gândi puțin.

–Un soldat trebuie să respecte ordinele. Eu nu-i urăsc pe oamenii pe care îi rănesc, dar trebuie să cred că îi urăsc atunci când mi se ordonă să lupt împotriva lor.

–Bunicul spune că sirienii fac răul pentru că nu ştiu ce este binele.

–Binele este să-ţi asculţi regele şi superiorii. Asta e tot ce am nevoie să ştiu despre bine.

–Dar dacă regele este nedrept şi crud? întrebă Micuța.

–Atunci este o perioadă grea pentru țară, spuse Jamal în timp ce mergea spre caii conducători ca să-i ia de frâu. Ar fi bine să ne întoarcem acasă acum. Jamal porni spre casă împreună cu perechea conducătoare şi toţi caii îl urmară.

Când ajunseră acasă, Micuța văzu că bărbații se aşezară pe jos în curte şi mâncau din pâinile coapte chiar ieri de mama ei în cuptorul săpat în pământ din spatele casei. Unii mâncau pâine cu brânză, alţii mestecau de zor nişte fâşii de carne uscată pe care mama ei le păstrase pentru o ocazie specială.

–Nu cred că o să ne mai rămână mare lucru în urma sirienilor, se gândi ea. Cu toţii îl priveau pe Jamal care lega caii de crengile unui copac din colţul curţii. După ce se asigură că totul e bine făcut, se îndreptă spre casă şi bătu la uşă.

Uşa se deschise şi comandantul ieşi în prag, dar ceva nu era în regulă. Comandantul se uita peste umărul lui Jamal.

–Unde este fetița? întrebă el.

–Cred că se uită la cai, spuse Jamal.

–Adu-o aici, apoi poţi să mănânci şi tu, ordonă comandantul. Încuviințând, Jamal se îndreptă spre locul în care erau legaţi caii.

–Te cheamă bunicul tău, îi spuse Jamal. Se gândise că va veni mai repede aşa, decât dacă i-ar fi spus că o cheamă comandantul lor.

–Bine, răspunse ea, urmându-l pe Jamal care se îndrepta spre casă.

Micuța îşi dădu seama că ceva nu este în regulă în momentul în care se îndreptă spre uşă. Îl văzuse doar pe comandant când plecase să ajute la adăpatul cailor, iar bunicul ei era lângă el; acum oare unde era?

–Unde este bunicul meu? îl întrebă ea pe comandant, încercând să-şi ascundă teama din voce.

–În casă, fetițo, spuse comandantul, în pat. Bătrânul nu se simte bine.

Micuța intră în camera în care Ruben zăcea în pat. Arăta rău, foarte slăbit. Fetița se apropie şi îl privi. Ochii lui erau închişi şi părea că nu o auzise intrând.

Rămase încremenită, privindu-l mult timp, înainte ca el să-şi dea seama de prezența ei, când, în sfârşit, bunicul deschise ochii.

–Micuțo, şopti el.

–Bunicule, ce s-a întâmplat? Te simțeai bine când am plecat să adăp caii. Micuța îngenunche lângă pat, îşi sprijini umărul de capul bunicului şi izbucni în plâns. O, bunicule Ruben! Ce ai pățit?

Comandantul, care stătea în fața uşii, alături de Jamal, spuse.

–Să-i lăsăm singuri. Ieşiră afară şi se îndreptară spre masa din curte.

–Ar fi bine să mănânci acum, Jamal. Plecăm de aici imediat. S-ar putea ca soldații israeliți să fi aflat deja ce s-a întâmplat la cealaltă fermă.

–Dar de ce s-a îmbolnăvit bătrânul dintr-odată? întrebă Jamal.

–Pentru că i-am povestit de accidentul care a avut loc la cealaltă fermă, îi explică comandantul.

–Aha, atunci când Șama încerca să reducă la tăcere câinele de pază și femeia aceea s-a repezit în fața lui, crezând că urmărește un copil. Șama nu a putut-o ocoli și ea a căzut din cauza izbiturii.

–Da, spuse comandantul. Păcat! Credeam că era doar leșinată dar se lovise cu capul de o stâncă. Era moartă. I-am povestit bătrânului despre asta. Era fiica lui! Mi-a spus cum arăta, cu ce era îmbrăcată, dar eu nu i-am spus nimic. Totuși, era atât de îngrijorat că era Lea lui, încât s-a albit dintr-o dată și s-a apucat cu mâna de piept. Părea să-l doară foarte tare și era gata să cadă, când am chemat oamenii și l-au dus în pat. Nu i-am spus, dar cealaltă femeie de la fermă plângea și spunea într-una: „Lea! Lea!".

În cameră, bunicul Ruben îi vorbea cu blândețe Micuței:

–Nu plânge, Micuțo. Eu mă voi întâlni în curând cu cei dragi în Paradis. Nu voi mai suferi, Micuțo.

–Dar ce îi voi spune mamei când va veni acasă? întrebă Micuța, în timp ce lacrimi mari îi șiroiau pe obraz. O, nu muri, bunicule Ruben.

–Draga mea, trebuie să mă asculți cu atenție acum. La ferma la care mama ta a mers azi în vizită s-a întâmplat un accident. Comandantul sirian mi-a povestit despre asta. Mama ta nu va mai veni acasă. Acum, ea este cu Dumnezeu. Nu a suferit deloc. Stăpânindu-și durerea din voce, bunicul îi povesti totul despre accident, în timp ce o mângâia ușor pe cap cu mâna lui bătătorită de muncă. O lăsă să plângă un timp pe umărul lui, apoi se gândi că ar trebui să-i mai spună și alte lucruri cât mai avea timp.

–Draga mea, în clipele acestea de amărăciune trebuie să ne amintim de învățăturile poporului nostru. Amintește-ți că Dumnezeu va avea grijă de tine. El este

pretutindeni şi va avea grijă de tine. Roagă-te Lui în fiecare zi şi cere-I să facă din tine o binecuvântare oriunde te afli. Uită-te la mine şi promite-mi că vei face aşa, Micuțo.

Cuvintele bunicului erau ca o moştenire sfântă pentru fetiță. Se simțea ca unul din fiii lui Iacov atunci când au primit binecuvântarea. Solemnitatea şi bogăția acestor cuvinte o treziră din durerea ei, pentru că avea o promisiune de făcut.

Vocea ei era calmă acum, aproape ca vocea unui om mare.

– Da, bunicule Ruben. Promit să-mi amintesc toate cuvintele pe care mi le-ai spus şi să mă rog în fiecare zi lui Dumnezeu. Bătrânul zâmbi.

– Bine! Foarte bine! Mă bucur. Acum spune cu mine încă o dată cuvintele binecuvântate ale lui Moise. Micuța ştia prea bine la ce se referea bunicul. Recitară împreună un verset din a cincea carte a lui Moise: „Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat. Să-l asculți pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta."

Micuța privise în depărtare cât timp recitase din Scriptură, iar când se uitase din nou la fața bunicului, văzu că sufletul lui părăsise trupul.

Schimbată într-un om mare, Micuța ieşi din casă şi rămase pe prag în timp ce sirienii o priveau.

– Cred că bunicul meu a murit, spuse ea încet.

4

VINO aici, copilă, spuse comandantul cu blândețe. Micuța se îndreaptă spre masa la care comandantul stătea împreună cu Jamal.

– Îmi pare rău. Stai aici cu Jamal până mă duc să văd dacă bunicul tău a murit cu adevărat. Jamal şi Micuța îl urmăriră pe comandant intrând în camera alăturată.

Comandantul se întoarse la masă după puțin timp.

– Da, a murit. Mai sunt şi alți bărbați în familie, copila mea?

– Da, răspunse Micuța, fratele meu. Este departe acum, slujeşte în armata regelui. Tatăl meu a murit de friguri acum un an.

– Unde este îngropat? întrebă comandantul.

– În spatele copacului mare de la miazănoapte. Mormântul este însemnat, răspunse ea.

Comandantul se îndreptă spre uşă şi făcu semn bărbaților care priveau spre el. Doi dintre ei veniseră şi vorbiră în şoaptă câteva minute cu comandantul.

Unul dintre ei le vorbi şi celorlalți trei şi intrară cu toții în casă. Celălalt încălecă pe un cal şi se îndreptă spre copacul cel mare, aflat la vreo trei sute de metri de casă.

Cei patru care intraseră în casă, înfăşurară trupul lui Ruben în cearşaful de pe pat. În scurt timp, călărețul care mersese la mormânt se întoarse.

– Am găsit locul, îi spuse el comandantului.

– Bine, răspunse comandantul. Ia nişte oameni şi sapă-i o groapă bătrânului. Trebuie să plecăm înainte de căderea nopții.

Micuța rămăsese nemişcată după ce le explicase unde era mormântul tatălui ei. Jamal o privea. Razele de soare care pătrundeau prin fereastra dinspre apus păreau s-o înfăşoare pe fetiță într-o mantie aurită. Fața ei arăta o înțelepciune şi un calm pe care nu le văzuse la niciun alt copil.

„La vârsta ei, cei mai mulți ar fi fost complet distruşi dacă li s-ar fi întâmplat doar una din nenorocirile care au lovit-o pe ea astăzi, dar fetița asta stă atât de calmă în mijlocul tuturor acestor întâmplări, încât te făcea să te gândeşti că era pregătită pentru aşa ceva. Nu este ceva normal", se gândi Jamal.

Gândurile lui Jamal fură întrerupte de vocea comandantului care îi vorbea Micuței.

– Ei bine, stai jos, Micuțo. Micuța se aşeză pe locul ei obişnuit de la masă, în fața lui Jamal şi la o mică distanță de comandant.

– Ți-a spus bunicul tău despre accidentul de la ferma de lângă voi? întrebă comandantul.

– Da, mi-a spus, spuse ea, şi ochii ei erau mai trişti decât dacă ar fi plâns, o tristețe care trecea dincolo de lacrimi.

Comandantul se grăbi să-i explice.

– Nimeni nu a vrut să o rănească. Unul din oamenii noştri urmărea un câine, iar un copil aproape că a sărit sub copitele calului. Mama ta s-a repezit şi a împins copilul de

sub copitele calului, dar a fost izbită la pământ. Nu credeam că e ceva grav, dar am văzut apoi că se lovise la cap de o piatră. Îmi pare rău. A fost o femeie foarte curajoasă.

Acum lacrimile curgeau şiroaie pe faţa Micuţei – şi le şterse cu mâneca. Cei doi aşteptară să-şi recapete cumpătul.

–Este voia lui Dumnezeu. Înţeleg, spuse ea în sfârşit.

–În curând mormântul va fi gata, spuse comandantul, şi îl vom putea îngropa pe bătrân, iar apoi vom pleca. Nu-mi place deloc să atac gospodării fără apărare şi să răpesc femei şi copii. Companie contra companie, armată contra armată, iată ce îmi place.

Se plimba încoace şi încolo între masă şi uşa camerei în care zăcea mortul şi îşi continua gândurile.

–Ce fel de copil este acesta, care să audă despre moartea mamei sale şi să-l vadă pe bunicul ei murind acum o oră, şi să se comporte atât de curajos? Ce să fac cu ea? Nu are familie. Cine ştie ce i s-o fi întâmplat fratelui ei? S-ar putea să fie mort deja. Nu putem să o lăsăm aici. Nu mai putem merge cu ea la cealaltă fermă. Trebuie să o luăm cu noi.

Micuţa luă o căniţă de pe poliţa de lângă vasele de piatră, o umplu cu apă din cel mai apropiat vas şi bău. Umplu din nou căniţa, luă de pe poliţă o bucăţică de pânză, o udă, o stoarse şi îşi şterse ochii cu ea.

–Trebuie să spăl vasele, spuse ea.

–Da, Micuţo, spuse comandantul, ar fi bine. Apoi îi spuse lui Jamal: du-te şi adu cănile şi farfuriile pe care le-au folosit oamenii. Se gândea că ar fi mai bine pentru Micuţa să facă ceva, poate ar mai uita de durere. O privi cum puse apă în lighean, spălă vasele şi le clăti, apoi le

puse la locul lor. După aceea, luă cârpa de spălat vase și șterse masa.

Tocmai atunci, unul din oameni veni la ușă și îi spuse comandantului că groapa este gata.

–Bine, răspunse comandantul, vezi că este o scăriță lângă smochin. Adu-o aici ca să ducem corpul până la mormânt. Nu trebuie să mergi și tu, Micuțo, oamenii mei se descurcă singuri.

–Ba da, spuse Micuța, trebuie să merg până la mormânt cu bunicul. Sunt singura lui rudă prezentă.

Lângă ușa camerei în care zăcea Ruben se afla un cufăr mare din lemn. Micuța îl deschise și scoase din el un văl mare, negru, țesut din lână fină.

–Mama mea l-a purtat când a murit tata.

Micuța se înfășură cu vălul astfel încât doar ochii i se mai vedeau; apoi se duse iar la masă, se așeză și așteptă.

Oamenii înveliră scara în cuverturi, așezară trupul acoperit al lui Ruben pe ea și îl scoaseră afară din casă.

–O să mergem în ordinea următoare, le explică comandantul. Eu și fetița vom merge în față, voi patru care duceți mortul după noi, și apoi ceilalți călare în spate.

Se gândea că s-ar fi putut ca o patrulă israelită să dea peste ei la mormânt.

Mica procesiune ajunse la mormântul proaspăt săpat. Cei patru oameni luară corpul de pe scară și îl coborâră cu funii în groapă.

–Încet, spuse comandantul cu blândețe.

În curând totul fu gata și oamenii se dădură înapoi așteptând alte ordine. Ceilalți așteptau lângă copac cu caii.

–Oamenii vor acoperi groapa cu pământ acum. Hai să ne întoarcem în casă. Comandantul porni în direcția casei, dar Micuța nu se clinti.

–Trebuie să mă rog spuse ea.

Nu era o cerere. Comandantul încuviință și rămase pe loc. Ceilalți oameni priveau în tăcere.

– Dragă Doamne, începu fetița, Îți mulțumesc că i-ai dar bunicului Ruben o viață atât de lungă. A crezut în Tine în tot timpul vieții lui și ne-a învățat pe toți să ne încredem în Tine; acum s-a dus la cei dragi ai lui, ca și mama și tata, dar pentru că eu cred în Tine, am speranța că îi voi revedea. Acum dă-mi puterea să trăiesc așa cum ei m-au învățat. Amin.

Micuța se întoarse și se îndreptă spre casă iar comandantul mergea înaintea ei. Cei patru oameni care săpaseră groapa începuseră s-o umple cu pământul scos din ea. Caii lor fuseseră lăsați lângă ei fiind legați de o creangă care atârna mai jos din uriașul copac.

Ceilalți oameni mergeau în urma Micuței și a comandantului, pe jos, trăgând caii după ei.

Înmormântarea simplă îi impresionase profund.

5

CÂND procesiunea ajunse înapoi acasă, Micuța intră, iar comandantul se întoarse către oameni.

– Căutați nutreț pentru cai. Vom pleca imediat ce ceilalți vor termina cu groapa și ne vom îndrepta către munții noștri. Este mai bine să călărim noaptea. Patrulele israelite au fost foarte active în ultimul timp. Întorcându-se spre Jamal, spuse: hrănește calul meu, trebuie să vorbesc cu fetița.

Comandantul așteptă timp de câteva minute înainte de a intra, gândindu-se că Micuța ar vrea să fie singură acum. În sfârșit bătu la ușă.

Micuța veni și-i deschise.

– Pot să intru? întrebă comandantul. Micuța încuviință, se trase într-o parte și deschise larg ușa. Comandantul intră și se așeză pe un scaun de lângă masă. Ia loc, copilă, spuse el, arătându-i băncuța de la masă. Băncuța era mai înaltă decât scaunul, așa că ochii lor erau la același nivel. Ești o fată curajoasă, Micuțo, spuse el. N-am mai auzit niciodată pe nimeni rugându-se așa cum te-ai rugat tu la mormânt. Crezi într-adevăr în acest Dumnezeu, da?

– Da, cred, spuse Micuța.

Comandantul privi în ochii ei și văzu doar sinceritate.

– Trebuie să ne întoarcem imediat în Siria. Ar trebui să vii cu noi, Micuțo.

Micuța se întreba ce să facă. Mâncase două bucățele de pâine rămase de la Jamal și știa că nu mai era nimic altceva de mâncare. În timp ce era singură în casă, Îl rugase pe Dumnezeu să-i călăuzească pașii și să-i arate ce trebuia să facă. Nu prea voia să meargă cu sirienii, dar trebuia să facă ce-i spunea comandantul.

– Nu m-ați putea lăsa la ferma la care a fost mama dimineață? Trebuie să mă duceți tot drumul până în Siria? Fratele meu nu va ști ce s-a întâmplat cu mine.

Micuța nu arăta nici urmă de teamă și comandantul o admira în sinea lui.

– Nu, răspunse el, nici vorbă să te lăsăm la ferma vecină, s-ar putea să fi anunțat deja o patrulă israelită, iar dacă te-am lăsa aici, ai muri de foame. Așa că trebuie să te luăm cu noi iar fratelui tău o să-i las un mesaj. Știe să citească?

Comandantul se uita în jur după ceva pe care să scrie.

– Da, spuse Micuța, fratele meu știe să citească. Comandantul zări o tavă mare de lut neterminată încă și o puse pe masă.

– Perfect! spuse el și își scoase din teacă pumnalul. Scrijeli un colț de tavă să vadă cât de tare trebuia să apese ca să facă literele. Apoi scrise: „Femeia numită Lea și tatăl ei sunt morți. Am luat fetița cu noi și ne vom purta bine cu ea".

Îi citi cuvintele Micuței, în timp ce aceasta privea tava. Când ajunse la cuvintele „ne vom purta bine cu ea",

o rază de încredere se ivi în ochii ei. Comandantul o văzu și se bucură. Va fi mult mai ușor de transportat dacă merge de bună voie.

–Uite, o punem aici, spuse el. Oricine vine în casă va trece sigur pe lângă masă și va vedea mesajul. Adună-ți acum lucrurile pe care vrei să le iei cu tine și plecăm imediat.

Micuța înțelegea că nu-și poate lua prea multe, așa că trebuia să aleagă cu atenție hainele cele mai bune și călduroase. Va fi frig dacă vor călători noaptea, așa că își va mai lua o rochie groasă peste cea pe care o purta. În felul acesta, nu mai trebuia să o care. Luă două cuverturi și le întinse pe pat, apoi puse pe ele două rochii împreună cu vălul ei preferat și un șal. Apoi le făcu sul și le legă strâns cu niște curele din piele.

Când se asigură că avea totul gata și putea pleca în călătorie, puse sulul de cuverturi pe masă, și plecă să controleze și să închidă ușile și geamurile. După ce nu mai găsi nimic de făcut, se așeză la masă și așteptă.

Comandantul plecase să vadă dacă erau bine hrăniți caii și se întoarse îndată.

–Aha, ești gata, după cum văd. Era bucuros că nu vor întârzia din cauza ei. Poate ar trebui să-ți pui în bagaj o cană și un castron. Vom face cel puțin patru zile până acasă.

–Da, o să am nevoie de aceste lucruri, spuse ea, mustrându-se în sinea ei că nu se gândise la asta. Se grăbi să desfacă cuverturile. Dar stai puțin! Bunicul Ruben avea o traistă din piele cu un buzunar. Putea să-și pună lucrurile în ea.

6

SOARELE coborâse deja spre asfinţit şi răsărise luna, iar patrula siriană străbătea în goană terenuri nisipoase, pajişti verzi şi în sfârşit terenurile stâncoase care făceau trecerea spre munţii situaţi în nordul şi în estul fermei.

Micuţa nu mai simţise niciodată vântul rece al nopţii care o făcea să tremure în şa, în faţa comandantului, dar frigul nu o împiedica să se întrebe dacă va mai vedea ferma ei dragă vreodată.

–Mă bucur că Dumnezeu este pretutindeni, se gândi ea. Chiar dacă Siria s-ar afla la o sută de zile distanţă, El ar fi şi acolo. Bunicul Ruben nu a arătat nici urmă de amărăciune când mi-a spus că mama Lea a fost ucisă pentru că, în sufletul lui, avea adânca convingere că Dumnezeu este mai important ca orice altceva.

Şi ce mi-a spus atunci când tata a murit şi când fratele meu a fost chemat în armată? Că surprizele vieţii nu pot să te lovească atât de tare dacă îţi aminteşti că Dumnezeu nu este niciodată surprins.

L-am întrebat ce înseamnă şi mi-a explicat cu alte cuvinte: „Adesea nu înţelegem de ce lucrurile se întâmplă

așa, dar suntem liniștiți atunci când știm că Dumnezeu cunoaște toate lucrurile". Este atât de ciudat să-l simt pe bunicul Ruben atât de aproape când îmi amintesc cuvintele lui și sunetul vocii. Da, vocea sa era la fel cu cuvintele; erau atât de liniștitoare. Aceasta este imaginea dragului meu bunic. În Siria, când o să vreau să mi-l amintesc, o să mă gândesc la „liniște".

Când a murit tata, își aminti Micuța au venit toți vecinii de la fermele din jur ca să ne mângâie și să ne aline durerea. Atunci i-am auzit pe unii din ei cum se minunau că bunicul și mama nu erau îndurerați și întristați la culme, ci bunicul cânta psalmi de speranță iar mama zâmbea.

O să-mi fie tare dor de mama, dar de bunicul o să-mi fie și mai dor. Până în ultimele câteva săptămâni mergea cu mine până la fântână și înapoi și mă învăța câte un psalm, sau îmi povestea ce simțise într-o anume situație din viața lui, în felul său special. Avea un anume fel de a povesti, încât puteai să-ți amintești cu ușurință orice cuvânt, pentru că toate cuvintele își aveau locul lor.

În timpul acesta, orele treceau una după alta și Micuța se îndepărta tot mai mult de casă. O dată la două ore, sirienii făceau popas, ca să se odihnească caii. Cât timp comandantul și oamenii lui aveau grijă de cai, Micuța se răcorea cu câțiva stropi de apă. Apa rece îi alunga oboseala și îi dădea puțină putere.

Sirienii se apropiau din ce în ce mai mult de munți. În lumina slabă de dinaintea zorilor, Micuța vedea că aerul era din ce în ce mai rece și că la orizont se zăreau deja primele înălțimi.

Pe măsură ce lumina creștea, lucrurile din jur deveneau tot mai clare. Dintr-o dată, unul dintre călăreți,

care probabil avea privirea mai ascuțită, își apropie calul de cel al comandantului.

–Oi, spuse el arătând spre răsărit. Trupa se opri. În câteva minute, putură să le vadă toți. Dacă nu s-ar fi luminat de ziuă, ar fi crezut că sunt bolovani. Era o turmă de cel puțin două sute de oi.

–Știți ce aveți de făcut, spuse comandantul. Eu și fetița vom rămâne aici. Cred că păstorii se vor putea lipsi de o oaie.

Oamenii încuviințară și se îndreptară cu grijă spre turma de oi, ca să nu le sperie. Oile se strânseră mai aproape, dar nu o luară la fugă. În curând, doi câini ciobănești începură să latre, așa că oamenii se îndreptară spre ei. Lumina zorilor era acum mai puternică și se putea vedea cum câinii aleargă înainte și înapoi la o colibă aflată în spatele turmei de oi.

Păstorul ieși, chemă câinii înapoi și îi liniști cu o scurtă fluierătură. Acum sirienii îl vedeau destul de bine.

–Hei! Păstorule! strigă un sirian.

–Hei! răspunse păstorul. Pot să vă fiu de folos cu ceva, domnilor?

–Chiar că poți, răspunse cel numit Șama. Suntem o ceată de soldați flămânzi și avem nevoie de un miel pentru masa de dimineață. Poți să alegi tu unul?

–Domnilor, nu pot, spuse păstorul. Sunt ca niște copii pentru mine. Cum aș putea alege unul pentru moarte?

Șama se întoarse spre tovarășii săi, zâmbind batjocoritor:

–Iată, prieteni, un păstor nobil. Nu crește mieii pentru a-i sacrifica. Apoi zise păstorului: nu este mai bine, păstorule, să lași să moară unul dintre miei pentru ca ceilalți să fie cruțați?

–Ba da, sunt sigur că este mai bine, dar nu pot să-l aleg eu pe cel care trebuie să moară.

Păstorul știa care va fi urmarea. Nu ar fi vrut ca unul din mieii lui să moară. Dar oamenii aceștia aveau cai și arme. Ar fi putut să omoare multe oi doar dacă ar fi trecut cu caii printre ele, și el nu i-ar fi putut opri, ba chiar ar fi murit și el înainte de a alege mielul pentru sirieni.

Șama era un om aspru, care trecuse prin multe bătălii. Acum era la capătul răbdării.

–Păstorule, continuă el, vrei să mori fără rost? Dacă nu alegi un miel, te vom ucide și vom lua ce vom dori.

Era cel mai în vârstă dintre soldați și spunea singur că are sufletul cel mai crud. Își scoase sabia din teacă, dar în același moment văzu un cuțit zburând pe lângă mâna lui stângă, și un miel mărișor căzu fulgerat drept în gât. Nu scosese niciun sunet.

–Iată, spuse Jamal. Am ales eu mielul. Dădu pinteni calului, descălecă și își luă cuțitul din gâtul mielului. Apoi luă mielul și îl puse în șaua unuia dintre tovarășii săi. Câinii începură să latre și se repeziră spre Jamal, dar păstorul îi opri cu o fluierătură.

–Să mergem să pregătim masa, spuse Jamal, încălecând și pornind înapoi spre locul unde așteptau comandantul și Micuța. În galop, cei nouă călăreți ajunseră la comandant în câteva minute.

–Trebuie să jupuim mielul, spuse comandantul, este un loc bun pentru tabără puțin mai încolo.

Nici unul dintre oameni nu-i spuse comandantului cum fusese obținut mielul – nu-l interesa. Dar Șama rămase în urmă până ajunse lângă Jamal.

–Băiete, spuse Şama aspru, nu ți-a plăcut felul în care am negociat cu păstorul? Muşchii îi erau încordați iar fața întunecată.

–Nu aş fi vrut să ucizi păstorul, spuse Jamal. Nu era nevoie. Ce s-ar fi întâmplat cu oile?

–Acelaşi lucru, băiete, mârâi Şama. Ai grijă să nu se mai întâmple asta niciodată!

1

DINCOLO de dealuri, fusese ales un loc pentru tabără; era la înălţime şi, cu o strajă care vedea până în depărtare orice mişcare, erau în siguranţă. Imediat focul fu aprins.

Jamal şi călăreţul care adusese mielul se depărtară la o mică distanţă de tabără ca să jupoaie mielul şi să-l pregătească pentru fript. Operaţiunea asta dură aproape o oră, şi fiecare avea rolul său bine stabilit.

– Zogat, spuse comandantul, întorcându-se spre unul din călăreţii mai tineri, ai grijă de foc şi de miel. Tu, Jahl, spuse el unui alt tânăr, urcă dealul de colo şi stai de pază. Burdufurile de piele umplute cu apă la fermă fură golite până la ultima picătură. Oamenii îşi priponiră caii la mică distanţă de tabără şi adunară destule lemne pentru focul de popas, apoi scoaseră şeile de pe cai, le puseră căpătâi şi se culcară în jurul focului. Doar omul pus să păzească mielul rămase treaz în mica tabără.

Comandantul o privise pe Micuţa în timp ce aceasta îşi aşeză cuverturile lângă foc, la distanţă de ceilalţi călăreţi. Curiozitatea îi fu stârnită atunci când Micuţa îngenunche câteva momente, cu capul plecat. Dar

nu o întrebă nimic, așa că după câteva momente Micuța adormi, învelită bine în cuverturi.

Micuța avea somnul foarte ușor, chiar dacă era obosită după lunga noapte de călătorie. Poate din cauza unui cal care sforăise, sau poate din cauza aerului răcoros cu care nu era obișnuită, se trezi de-a binelea. Focul era aproape stins și tânărul numit Zogat ședea alături dar capul îi căzuse pe piept și dormea profund.

Micuța se strecură ușor de sub cuvertură, merse la grămada de lemne și alese câteva mai subțirele cu care să ațâțe focul. Le așeză deasupra jarului și suflă până când apărură câteva scântei, apoi se așeză în genunchi și suflă ușor până când lemnele începuseră să ardă în flăcări jucăușe.

După ce se asigură că focul e bine aprins, Micuța se strecură din nou între cuverturi, cu fața spre foc, ca să vadă dacă Zogat se va trezi.

Zogat se trezi și sări speriat în picioare, când își dădu seama că nu avea voie să doarmă. Știa că adormise dar nu știa de cât timp. Mielul de pe foc sfârâia și trebuia întors. Când văzu că din cauza lui tovarășii lui erau gata să rămână fără mâncare și fără foc, se trezi de-a binelea. Se grăbi să întoarcă mielul și fu tare bucuros când văzu că nu era ars.

În timp ce întorcea încetișor mielul de pe o parte pe alta, oprindu-se din când în când ca să pună câte un lemn pe foc, se gândi la posibilele urmări ale greșelii sale. Dacă comandantul l-ar fi prins dormind, l-ar fi pedepsit în mod sigur și nu i-ar fi fost prea bine nici dacă l-ar fi prins ceilalți oameni.

–Oare cât timp oi fi dormit? se întreba el. Cineva a ațâțat focul în locul meu, dar cine? Sper doar să nu spună comandantul că mi-a luat cam mult timp să frig un miel.

Poate se va gândi că este un miel mare şi îmi va mai acorda puțin timp. Dar cine o fi ațâțat focul?

Zogat elimină rând pe rând pe fiecare tovarăş, de la comandantul adormit până la omul de strajă.

–Nu, comandantul m-ar fi scuturat bine şi m-ar fi făcut de râs în fața celorlalți. Tovarăşii mei ar fi fost bucuroşi să mă vadă adormit, ar fi râs de mine mult timp de acum încolo. Trebuie să mă mai gândesc la asta, dar un lucru e sigur, nu voi mai adormi.

Nici unul din oameni nu se mişcase din clipa în care Micuța ațâțase focul. Acum mielul se transformase într-o friptură apetisantă.

Ziua începea să devină din ce in ce mai caldă şi mielul era gata. În curând comandantul se mişcă şi curând se ridică în capul oaselor.

–Cum e mielul, Zogat? întrebă el.

–Numai bun, răspunse Zogat. Dormiseră timp de două ore. Tabăra fu în curând în picioare. Fiecare om se grăbea să-şi facă treaba, fiind cu toții obişnuiți cu viața în aer liber.

În curând mirosul fripturii îi ademeni pe toți în jurul focului, cu cuțitele pregătite pentru o porție de friptură.

–Jamal a doborât mielul, spuse conducătorul, să-l lăsăm să-şi taie primul porția. Cu toții fură de acord. Jamal se aplecă deasupra focului, tăie două porții şi îi dădu una Micuței.

–Mulțumesc, spuse ea.

–Jamal, spuse comandantul, după ce termini de mâncat, du-te şi înlocuieşte-l pe Jahl pe stâncă. Are nevoie de mâncare şi de somn. Apoi hotărî când vor sta şi ceilalți de pază, fiecare pe rând până la căderea nopții. Între timp, se vor odihni.

Veni şi după-amiaza, caldă şi apăsătoare. Comandantul trimise trei oameni să cerceteze zona şi să vadă dacă este destulă mâncare pentru cai şi apă pentru toată lumea.

După o jumătate de e oră, unul dintre ei se întoarse cu vestea că găsiseră apă, într-un mic lac format din zăpada topită de pe munți şi din apa de ploaie. În jurul lacului iarba era deasă şi bogată, destulă pentru a hrăni caii.

Oamenii conduseră caii la lac şi îi lăsară liberi. Erau atât de flămânzi, încât puteau fi siguri că vor paşte fără a se îndepărta. Liniştiți în privința cailor, oamenii îşi umplură burdufurile cu apă şi băură cu poftă. Apoi umplură burdufurile la loc.

Micuța stătea în spatele celorlalți, aşteptând să ajungă şi ea la apă. Avea cănița ei în mână.

Zogat observă primul că fetița aştepta. Bărbații erau obişnuiți să se gândească doar la propriile nevoi. Se îndreptă către ea.

–Dă-mi cănița să ți-o umplu eu.

Fetița îi dădu cănița fără niciun cuvânt. Pe când îngenunchia lângă apă căutând să umple cănița cu apa cea mai limpede, îşi dădu seama deodată că ea era cea care le salvase masa şi în mod sigur şi pielea lui – fetița israelită.

Porni încetişor către fetiță, cu grijă să nu verse nicio picătură, şi îi dădu cănița.

–Mulțumesc, spuse ea.

–Nu, zâmbi Zogat, eu îți mulțumesc! Micuța zâmbi fără să spună nimic.

Micuța, fetița din Israel

Partea a II-a

1

DE la fereastra sa preferată care se afla în sala mare a palatului, Benhadad cel Mare privea asupra Damascului. Începând de ieri, se stârnise hamsinul, care sufla aerul cald şi uscat din deşert asupra oraşului. Era un vânt atât de nesuferit încât nimeni nu îndrăznea să deschidă nici măcar o fereastră, de frica nisipului care intra prin cea mai mică deschizătură.

Era foarte neplăcut să-l simţi între dinţi, în ochi sau intrându-ţi în nas. Cu puţin timp în urmă, vântul se liniştise şi soarele strălucea acum asupra oraşului prăfuit. Regele Benhadad se ruga acum în gând zeului Rimon să aducă ploaie, ca să spele oraşul.

Era un rege bun şi gras. Cine ar fi acordat respect unui rege slab, de altfel? Aşa că Benhadad arăta foarte respectabil, cu o faţă rotundă şi plăcută. Avea mustaţă şi barbişon şi purta cele mai frumoase haine, făcute special pentru el. Degetele îi erau încărcate cu inele de aur, primite în dar de la stăpânii caravanelor de negustori care treceau prin ţara sa. Avea şi o soţie care trăia într-o aripă separată a palatului, dar era foarte ocupat cu treburile

statului şi nu avea timp s-o vadă prea des. Avea patru zeci de ani şi era un rege foarte activ.

Acum se gândea cu satisfacție la ultimile sale afaceri. Tratase cu stăpânii tuturor caravanelor care treceau prin Siria şi cu ajutorul primului său ministru, obținuse tributul care i se cuvenea. În schimb, le promisese protecție împotriva bandiților pe toate drumurile care traversau valea Tigrului şi Eufratului şi duceau spre golful Persic, în est, sau spre Nil şi Marea Mediterană în vest.

Cu multă diplomație, încheiase cu negustorii un tratat foarte mulțumitor; aceştia trebuiau să-şi desfacă mărfurile pe piețele siriene înainte de a pleca mai departe. Astfel, marii comercianți sirieni aveau să fie foarte mulțumiți.

În Damasc se aflau multe țesătorii care produceau stofe prețioase cum ar fi brocartul, dar şi fierării, în care erau făurite săbii. Fierul şi arama care veneau din Persia se opreau în Siria şi erau transformate în vase frumoase sau săbii ascuțite, care erau vândute apoi aceloraşi caravane ce se întorceau în Persia prin Damasc.

Ce aranjament minunat! Comercianții sirieni îl apreciau foarte mult pe regele lor.

Totuşi, o umbră întuneca bucuria regelui. Israeliții! Erau lipsiți de diplomație şi incapabili să facă politică. Nu te poți înțelege cu ei în niciun fel. Nu voiau să încheie nicio alianță cu sirienii şi nu puteau fi cuceriți. Dar nici nu voiau să lupte, armată contra armată, pentru că tot timpul ascultau de prorocii lor şi îi considerau sfinți.

–Ministrule, strigă el întorcându-se spre sală. Marea sală a tronului avea ecou şi cuvintele se auzeu până în sala diplomaților. Primul ministru se grăbi spre sala tronului.

–Da, stăpâne, regele meu, spuse el către Benhadad, sunt aici.

–Ai trimis către toate trupele de pe teritoriul Israelului ordinul de întoarcere acasă? întrebă regele.

–Da, stăpâne, în afara celor care escortează caravanele prin Samaria către mare. În fiecare zi sosesc trupe: cele mai multe cu mâna goală, dar unele aduc pradă şi sclavi, spuse primul ministru.

–Asta e bine, observă regele. Dar spune-mi, Naaman se simte mai bine?

–O rege, cu durere trebuie să spun despre generalul armatelor tale că nu se simte deloc bine şi este izolat în continuare de soldaţi şi de familia sa. Nu are voie să se apropie mai mult de o aruncătură de piatră de casa sa şi poate doar să-şi vadă soţia şi copiii de la distanţă, pentru că nu îndrăzneşte să se apropie. În acelaşi fel îşi comandă şi soldaţii. Uneori se apropie câţiva paşi, le desenează cu un băţ pe pământ tacticile militare apoi se retrage şi le strigă de departe explicaţiile. Acest om este foarte priceput în tactica militară şi este foarte apropiat de oamenii săi. Mare parte din prada adusă de trupele sale este trimisă soţiei sale la casa lor de pe râul Abana.

–Foarte bine. Chiar eu am ordonat ca această stimată doamnă să primească daruri. Suferă foarte mult fiind lipsită de tovărăşia unui om atât de deosebit cum este soţul său. Of, lepra asta îngrozitoare! Oare există o plagă mai grea?

–Nu, stăpâne, cred că nu, replică ministrul.

–Ce se poate face pentru acest om? întreabă regele.

–Maiestate, îl asigură primul ministru, Ioachim, doctorul, este mereu alături de el; fiecare caravană care trece prin Damasc este întrebată dacă nu se ştie vreun leac. Au fost încercate multe alifii, au fost prescrise multe

leacuri, dar în zadar. Oferim o recompensă oricărui călător care ne aduce un leac despre care a auzit că este folositor. Continuăm să încercăm.

– Aş vinde palatul acesta şi aş da banii unui doctor sau unui vraci care ar putea să-l elibereze pe Naaman de boala aceasta. Dacă nu ar fi fost bolnav ar fi fost un om desăvârşit, declară regele.

Îndreptându-se din nou către fereastră ca să privească străzile înguste şi acoperişurile prăfuite, se mai întoarse o dată către primul ministru.

– Poți pleca, spuse el. Primul ministru se înclină cu un murmur respectuos şi părăsi sala tronului.

În fața ferestrei, regele stătea cu mâinile la spate, privind totul, dar nimic în mod deosebit. Gândurile sale se îndreptau spre Naaman, generalul armatelor sale.

– Of, se gândi el, un rege poate face multe lucruri dar sunt şi mai multe lucruri care nu le poate face: nu pot găsi în tot regatul ceva care să o aline pe Mara şi pe copiii ei. Doar un soț şi un tată adevărat îi poate alina.

1

CÂND s-a descoperit că Naaman are lepră, regele a ordonat să se facă o casă într-un loc frumos pe malul râului Abana. Topirea abundentă a zăpezilor din Munții Anti-Liban produceau inundații de mari proporții în fiecare primăvară, dar casa frumoasă a lui Naaman era construită într-un loc sigur, pe o culme înverzită, de unde se vedeau foarte frumos munții sau apele râului. La câțiva metri, se afla un vad de trecere străjuit de o cascadă spumegândă. De la vad, se vedea Damascul.

Niciun efort nu fusese precupețit şi orice propunere a constructorilor de a mări confortul locuitorilor casei fusese acceptată. Din Liban au fost aduşi cedri uriaşi care să asigure umbra. Printr-un complicat sistem de jgheaburi şi țevi era adusă apa de a un izvor până la un rezervor mare săpat în pământ, unde aceasta se păstra rece. Rezervorul avea o țeavă prin care apa curgea în ulcioare sau în vase de piatră.

Erau atâtea camere în casă, încât fiecare ocupant putea să aibă câte două. Fiecare cameră era bine mobilată, cu mobilier de bun gust. Într-o căsuță de alături locuiau servitorii.

Camera preferată a tuturor era uriașa sufragerie, cu pardoseală din piatră, covoare țesute și piei de animale. În partea de apus a camerei, se afla un cămin mare, în care iarna ardea focul zi și noapte, alimentat mereu de servitori cu lemne groase.

În fața casei se afla o verandă lungă în care să se joace copiii atunci când afară era vreme rea.

****

Kurd, comandantul trupei, se gândise deja să o întrebe pe soția lui Naaman dacă nu dorea s-o ia pe Micuța printre servitoarele ei. Știa că în casa lui Naaman nu va fi tratată ca o servitoare oarecare, pentru că nici nu era. Comandantul nu încetase să fie uimit de comportamentul ei, de când o văzuse în casa bunicului ei.

Nu ar fi vrut să o vândă unor negustori de sclavi, cum ar fi avut dreptul, cu permisiunea regelui bineînțeles, ci ar fi vrut s-o dăruiască soției celui mai faimos bărbat din Siria, în afară de însuși Benhadad, și s-ar fi simțit mai bine știind că fetița era pe mâini bune. Orice stăpân ar fi fost mulțumit de ea.

Micuța nu-i încurcase în niciun fel pe drum. Dimpotrivă, după ce se obișnuise cu viața de tabără și cu grija cailor, se dovedise un ajutor mult mai bun decât orice alt membru al trupei. Călătoria cu ea spre Siria fusese liniștită și el fusese mulțumit că toate trupele fusese chemate în țară cu excepția celor care escortau caravanele.

După ce și-a prezentat raportul în fața superiorilor, a luat-o pe Micuța acasă la el. Îi spuse lui Jamal să vină peste două zile la el pentru că avea ceva de făcut.

–Ei bine, pe cine avem noi aici! exclamă Reisa, soția lui.

– Una din israelitele acelea mari şi rele, draga mea, spuse Kurd, pe care am învins-o cu mult efort!

O coborî pe Micuța din şa şi ea zâmbi la gluma comandantului.

– Kurd! Biata fetiță trebuie să fie moartă de oboseală, strigă Reisa, uitând orice altceva pentru moment.

– Dacă e aşa, spuse Kurd, nici unul dintre noi nu a auzit-o plângându-se. Aş dori să o ținem aici vreo două zile, ca să se odihnească şi să se spele, şi poate îi vei găsi nişte haine decente la bazar. M-am gândit să i-o dau soției lui Naaman, Mara.

– Dar, Kurd, de unde o ai? întrebă Reisa. Micuța nu mai auzise numele lui înainte. Ceilalți îi spuneau „Comandantule" când i se adresau şi „Comandantul" când vorbeau între ei.

– Unde şi cum am găsit această fetiță este o poveste lungă dar nu vei auzi nimic din ea până nu vei aduce ceva de mâncare. Îi zâmbi Micuței: o să vezi, copilă, că un soldat trebuie să ceară mereu mâncare chiar şi în casa lui. Micuța ştia ce înseamnă să ceri de mâncare.

În timp ce mâncară, conform promisiunii sale, Kurd spuse toată povestea. Reisa putu vedea că Micuța făcuse din Kurd un alt om. Plecase din Samaria un soldat aspru şi dur şi se întoarse la fel de amabil ca un ambasador. Îşi spuse în sinea ei:

– Soțul meu pare să fie prada, nu prădătorul, dar orice i-ar fi făcut fetița asta ca să-l schimbe, îmi place, şi o iubesc pentru asta.

Kurd povesti despre accidentarea şi moartea Leii şi despre moartea şi îngroparea lui Ruben, iar Reisa nu-şi putea stăpâni lacrimile:

– Oh, sărmana, biata de tine, şopti ea, dar Micuța o mângâie pe mână şi spuse:

–Este voia Domnului, doamnă dragă. Reisa se îndepărtă de masă şi privi pe geam. Voia Domnului, murmură ea, ştergându-şi ochii. Ai auzit ce a spus?

Kurd îi spuse totul. Îi povesti chiar şi felul în care Micuța le salvase cina în prima noapte de popas. Zogat îi spuse chiar el la sfârşit, încercând să-i întreacă pe ceilalți în laudele aduse Micuței, când erau ajunşi aproape în Damasc.

Povesti şi cum Micuța le verifica burdufurile şi le umplea cu apă când ei dormeau sau erau prea ocupați cu hrănitul cailor, sau cum lua şaua de pe unul dintre cai şi-l ducea să pască în timp ce stăpânul era de pază.

–Nu ne-a încurcat cu nimic, recunoscu Kurd, şi nu s-a plâns niciodată. Cât aş vrea să spun aşa şi despre soldații mei! Reisa îi spuse soțului ei:

–Ai dreptate. Va fi o slujnică tare bună pentru soția lui Naaman.

Reisa şi Micuța petrecură împreună după-amiaza şi seara discutând, mergând împreună în căsuța unde se făcea baie şi probând haine.

–Vai de mine! spuse Reisa. Eşti atât de micuță. Nu am nicio haină în toată casa asta ca să ți se potrivească, dar încearcă asta acum şi o să-ți spăl rochia ta cea mai bună, iar mâine o să mergi îmbrăcată cu ea la bazar, unde sigur o să găsim ceva.

Micuța o plăcea pe Reisa şi îi îndeplinea orice dorință.

–Îți spun sincer, Micuțo, exclamă Reisa, eşti cea mai drăguță fetiță pe care am cunoscut-o în toată viața mea. Nu te enervezi niciodată?

–Ba da, spuse Micuța, dar de obicei mă enervez pe mine însumi.

Reisa o așeză pe Micuța în pat, apoi se îndreaptă spre ușă; dintr-o dată auzi ceva în spatele ei care o făcu să se întoarcă. Micuța ieșise de sub cuverturi, se coborâse din pat și îngenunchease.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Reisa.

– Nu, răspunse Micuța. Vreau doar să mă rog.

– Micuțo, spuse blând Reisa, întorcându-se către ea, nu te superi dacă stau cu tine cât timp te rogi?

– Nu mă supăr deloc, spuse ea.

– Dragă Doamne, începu ea, îți mulțumesc că ai avut grijă de noi în timpul călătoriei și pentru că m-ai ajutat să ajung la niște oameni atât de drăguți cum sunt comandantul și soția sa, și pentru patul acesta bun în care voi dormi în această noapte, și pentru mâncarea bună care am primit-o astăzi. Binecuvântează acești prieteni prin mine. Ai grijă de fratele meu, oriunde s-ar afla, și păzește-ne pe toți cât dormim. Amin.

Când Micuța deschise ochii, o văzu pe Reisa la marginea patului, cu lacrimi în ochi.

– Oh, Micuțo, spuse ea, strângându-i mâinile în mâna ei, dacă există într-adevăr un Dumnezeu adevărat care se află pretutindeni, sunt sigur că ți-a auzit rugăciunea în seara asta.

– Dragă Reisa, spuse Micuța, cu o privire încrezătoare în ochii ei larg deschiși, există într-adevăr un Dumnezeu adevărat și știu că El mi-a auzit rugăciunea.

Ridicându-se, Reisa o mângâie pe fetiță și-și trecu degetele prin părul ei.

– Noapte bună încă o dată, fetiță din Israel. Mâine va fi o zi mare.

3

MICUȚA nici nu-și dădea seama cât de obosită era, în realitate. Bunătatea acestor oameni care ar fi trebuit să fie dușmanii ei nu o lăsase să-și dea seama cât de obosită era. Dormi toată noaptea ca și cum ar fi fost în patul ei de acasă. Când se trezi, avu nevoie de un minut să-și dea seama unde era. Mirosul de mâncare îi spuse că Reisa se trezise deja și că soarele era de mult timp sus.

Micuța se ridică din pat, se spălă pe față într-un vas mic, așezat pe o băncuță lângă pat și se șterse cu un prosop, apoi, după ce se asigură că părul îi stătea bine, merse să-i spună „Bună dimineața!" Reisei.

Reisa o auzise umblând prin cameră iar micul dejun era deja așezat pe masă.

– Vino și mănâncă, Micuțo, îi spuse ea. Ți-am spălat rochia cea mai bună și acum încerc să ți-o usuc la foc. Kurd s-a trezit de mult și ne așteaptă să mergem la bazar, când vom fi gata.

Mâncarea era bună. Nu știa ce fel de mâncare era dar se gândi că nu e bine să întrebe. Era mult mai bună decât mâncarea din timpul călătoriei. Smochinele erau tare

bune şi nu mai mâncase niciodată pâine atât de gustoasă. După ce termină, îi spuse Reisei că i-a plăcut foarte mult, dar când Reisa o întreabă dacă mai vrea, îi spuse că s-a săturat.

În curând fură gata de plecare. Rochia era curată şi uscată, farfuriile erau spălate şi şterse şi totul era pus la loc.

– Sunteți gata fetelor? întrebă Kurd, tropăind prin cameră mai mult ca să-şi anunțe prezența decât să se scuture de praf.

– Suntem gata şi te aşteptăm de mult, spuse Reisa, şi îi făcu Micuței cu ochiul, dar Kurd o văzuse şi spuse:

– Bănuiesc că v-am spus că nu am putut scoate trăsura şi că trebuie să mergem pe jos până în bazar.

– Cred că eşti un mincinos, răspunse Reisa, pentru că te-am văzut pe fereastră trecând pe lângă casă.

– Atunci considerați că nu v-am spus. Să plecăm! spuse Kurd.

Era o lume complet nouă pentru Micuța. Nu mirosise niciodată asemenea parfumuri, nu văzuse asemenea costume, nu trecuse pe asemenea străzi şi nu auzise asemenea sunete. Negustorii şi clienții tocmindu-se înfierbântați, lemn şi oțel aşezate pe caldarâm, vânzătorii trăgând clienții de mânecă să intre în prăvăliile lor, toate o asaltau din toate părțile, dar era încântată.

Mulți negustori îi recunoscură pe Kurd şi pe Reisa, care erau prieteni cu Naaman şi strigară să se oprească la mărfurile lor, dar Kurd ştia exact unde voia să ajungă şi nu-şi necăjea calul degeaba.

Călătoria până în bazar nu le luă mai mult timp decât îi trebuise Micuței pentru micul dejun. Servitorii din bazar aveau grijă ca totul să fie bine. Unul le ajută pe Micuța şi pe Reisa să coboare din trăsură, altul îl ajută pe

Kurd, un altul luă trăsura şi calul şi le duse la grajduri. Cu toții îl cunoşteau pe Kurd. Nu avea decât să bată din palme şi toți sclavii îl ascultau.

Trecând printre vânzătorii angajați, Kurd se îndreaptă spre locul în care trei proprietari îşi petreceau timpul glumind. Cei trei îl văzuseră venind.

–Kurd, spuseră ei în cor, suntem onorați de prezența ta. Unul dintre ei, numit Tafik, zâmbi şi spuse:

–Vii să cumperi ceva de la noi sau ne aduci ceva de vânzare?

–Într-adevăr, spuse tovarăşul său Butros, nu ştii niciodată dacă Kurd vine să cumpere sau să vândă, după una din expedițiile sale. Râseră cu toții. Wadi, cel mai tăcut dintre cei trei, întreabă:

–O cunosc pe Reisa, soția ta, dar cine este fetița? Nu am mai văzut-o niciodată, din câte îmi amintesc.

Kurd se gândi să se distreze puțin pe seama lor.

–Este din Samaria, o fetiță israelită pe care am luat-o sclavă în ultima mea expediție, explică el.

Celor trei negustori le pieri zâmbetul şi se uitară dintr-o dată atenți la Kurd, încercând să vadă dacă glumeşte sau nu. Dacă nu glumea, era o ocazie foarte bună de a scoate profit, pentru că cererile de sclavi erau în continuă creştere.

Reisa o atinse uşor cu cotul pe Micuța şi aceasta urmări conversația cu cel mai mare interes.

–Am venit aici s-o îmbrăcăm pe mica sclavă din cap până-n picioare, îi informă Kurd pe negustori. M-am hotărât să trec peste intermediar şi să o duc eu însumi la un cumpărător foarte bogat. Cred că voi obține un preț mult mai bun dacă este bine îmbrăcată. Nu sunteți de acord?

–Eşti un războinic crud, spuse cel liniştit, Wadi. Vrei să pregăteşti fata cu propriile noastre haine şi să ne

lipsești de profitul nostru vânzând-o tu însuți. Ce va spune comandantul tău despre noua ta ocupație?

Kurd se distra pe seama enervării pe care o vedea la negustorii săi preferați.

– Oh, într-adevăr, spuse și Tafik, și ar fi nedrept din partea noastră să nu te prevenim de capcanele unei asemenea vânzări. Negoțul cu sclavi este o ramură foarte specializată. La fel ar fi dacă aș încerca eu să devin soldat!

– Ah, da, adăugă Butros, încurajat de acest mod de gândire, și nu este ceva mai îngrozitor decât un soldat care încearcă să devină negustor.

– Dar fraților, spuse Kurd, nu sunteți voi prietenii mei? Cum aș putea să nu vă cer sfatul în această afacere și să obțin ajutorul vostru? Nu sunteți voi prietenii mei?

– Bineînțeles că suntem prietenii tăi, dragă Kurd, încuviință Tafik, apoi se întoarse către tovarășii săi: l-am văzut noi vreodată pe fratele nostru, soldatul, plecând într-o expediție fără să ardem tămâie pentru el în cinstea zeului Rimon?

– Niciodată, declară Wadi, și ultima dată când ai plecat i-am plătit unui negustor care are prăvălia la zece tarabe mai jos ca să aducă o ofrandă pentru tine zeului său Asur. De ce să riști?

– Și chiar acum, spuse Butros împreunându-și mâinile și ridicând fruntea spre cer, chiar acum ne dovedim prietenia, implorându-te să nu intri intr-o asemenea afacere fără să te pricepi la așa ceva!

– Destul, strigă Kurd. Trebuie să merg în altă parte ca să-mi îmbrac mica sclavă?

– Sigur că nu, îl liniști Wadi pe Kurd, el este prietenul nostru, să vedem dacă se pricepe câtuși de puțin la negustorie.

Toți cei trei negustori se îndreptară către haine și începură să dea sfaturi toți trei odată. Reisa o scăpă pe Micuța de măsurile și probele lor și alese o rochie roșie și una albastră, o haină cu dungi și una simplă.

–Soția ta, spuse mieros Tafik, se pricepe la lucrurile astea, dar oare nu a ales lucruri prea bune pentru această sclavă?

–Nu cred, replică Kurd. Banii cheltuiți pe haine îmi vor fi înapoiați de două ori când o voi vinde.

–Vai, se plânse Butros, cred că a ascultat sub mesele noastre și nu a fost deloc la război.

–Ce spui? întrebă Kurd.

–Oh, nimic! spuse Butros. Chiar nimic.

În curând garderoba Micuței fu completă cu două rânduri de haine și sosi timpul să le probeze. Reisa o duse într-o cameră din spatele prăvăliei și o ajută să se schimbe. Apoi o aduse din nou în prăvălie. Negustorii o priviră cu mare admirație.

–Este o minune! Kurd, cât crezi că o să ei pe ea? Poate crezi că ai nevoie de un intermediar. Ne spui un preț? Kurd nu-i luă în seamă.

–Știi cât o să coste hainele astea? O să te ruinezi. O sclavă nu poartă asemenea haine! Wadi începu să se ia cu mâinile de cap și să-și ridice ochii spre cer. Costă exact trei galbeni și patru bănuți de argint!

–Acum, spuse Kurd râzând, văd de ce v-ați rugat zeilor să mă întorc sănătos: ca să mă puteți ruina. Nu văd ce ar costa mai mult de doi galbeni în toate hainele astea.

–Atunci ai orbit, prietene soldat. Cineva te-a înțepat în ochi! strigă Wadi.

Tocmeală și târguială! Ofertă și contra-ofertă! În sfârșit prețul fu stabilit.

–Vă mulțumesc foarte mult, domnilor, ați făcut-o pe această tânără domnișoară să arate foarte bine. Kurd se îndreptă spre stradă.

–Cum adică „Vă mulțumesc foarte mult?" Nu ne-ai dat niciun ban din prețul pe care l-am stabilit! strigă Wadi.

–Gândiți-vă mai bine, fraților! Cât ați câștigat din prada și sclavii pe care trupele mele vi i-au adus din afară? îi repezi Kurd. Nu am mers la altă prăvălie. Nu am permis soldaților mei să meargă la o altă prăvălie și ați câștigat de pe urma mea mai mulți bani decât aș putea câștiga eu într-o viață întreagă.

–Învoiala este învoială și afacerile sunt afaceri. Nu ne putem plânge totuși de anul trecut, nu-i așa? chibzui Tafik.

–Ei bine, negustorilor, zâmbi Kurd, m-am distrat de minune. Cei trei îl priviră cu gura căscată. Nu vreau să vând fetița.

Tafik izbucni.

–Nu v-am spus eu, fraților, că omul ăsta poate fi un politician la fel de bun pe cât de bun este ca soldat?

–Da, râse Butros, și ceva mai mult decât un negustor de sclavi!

Chiar și Wadi interveni în vesela discuție.

–Benhadad are nevoie de tine la curte, nu în armată. Și acum poate că vrei să ne vinzi nouă fata, ca să putem scoate și noi un profit cinstit, întrebă Wadi devenind deodată serios și chemându-i și pe ceilalți mai aproape.

–Domnilor, fiți siguri că dacă aș vinde această fetiță, voi ați fi singurii mei clienți. Negustorii își frecară mâinile. Dar, după cum v-am mai spus, continuă Kurd, nu o vând. Apoi spuse ceva care îi șocă atât de tare încât

puteai să le răstorni mesele şi n-ar fi observat. O să o dăruiesc cuiva.

Se lăsă o tăcere profundă. Un timp se uitară unul la altul, neîncrezători. Nu-şi găseau cuvintele.

–Ce? Dar... cum... adică...?!

Dar Kurd nu-i lăsă să spună nimic, ci îi atacă din alt unghi.

–Şi din cauza asta, şi voi o să-i *dăruiți* hainele tinerei domnişoare. O dăruiesc pe micuța israelită soției lui Naaman, generalul oştilor siriene.

Negustorii se îndreptară în trei direcții diferite, vorbind singuri, implorându-l pe zeul Rimon, blestemând prima zi care în care făcuseră afaceri cu acest hoț.

În sfârşit se întoarseră cu toții la Reisa, Micuța şi Kurd. Kurd ştia la ce se gândeau. Dacă le-ar fi spus de la început că dăruieşte fetița soției lui Naaman şi că vrea haine pentru ea, i-ar fi dat nişte haine mult mai ieftine, dar Kurd le sucise mințile cu povestea lui despre vânzare, aşa că oferiseră ce aveau mai bun. Acum, dacă luau hainele înapoi, se considera că insultă un dar făcut celui mai de seamă om din Siria, după rege, iar asta le-ar fi distrus afacerile! Ar fi trebuit să-şi părăsească familiile şi să plece cu caravanele.

Cei trei se apropiară privindu-l amărâți pe Kurd, încuviințând inevitabilul târg, dar neîndrăznind s-o spună cu glas tare.

–Dați-mi voie să vă înseninez puțin, dragii mei tovarăşi din bazar, zâmbi Kurd.

–Cum ai putea? răspunse Wadi, fără să-şi schimbe expresia feței; nu vedea nimic de râs.

–O să spun că este un dar de la noi patru: Kurd, soldatul, Wadi, Butros şi Tafik, cei mai vestiți negustori

din tot bazarul. Kurd aşteptă să vadă efectul propunerii sale.

Wadi îşi scărpina gânditor barba. Tafik privea când la unul, când la altul. Butros zâmbea ca un om care nu înțelege nimic. În final, Wadi fu cel care le exprimă sentimentele.

– Minunat! hotărî el. Cine ar putea pretinde o reclamă mai bună?

Tafik ştia asta, aşa că începu să râdă cu poftă. Butros avea încă zâmbetul său prostesc.

– Omul ăsta ne-a înşelat şi noi râdem! spuse el.

– Da! recunoscu Wadi. Dar ne-a făcut tovarăşii săi în cel mai generos dintre gesturi. Trebuie să recunoaşteți că singuri nu ne-am fi permis un asemenea dar.

Tafik nu se putea opri din râs, privindu-şi tovarăşii şi pe Kurd. Reisa şi Micuța îi priveau pe toți cu îngăduință.

Îndreptându-se spre Micuța, Wadi se uită în jos la ea şi îi spuse, cu mâna pe umăr:

– Fetițo din Israel, tu eşti darul nostru pentru cel mai mare războinic din Siria. Cu cât vei munci mai bine pentru el şi familia lui, cu atât mai bun va fi darul. O să munceşti bine oare, sau o să fii o leneşă?

Wadi nu aştepta niciun răspuns, aşa că fu uimit s-o audă pe Micuța spunând:

– O să muncesc din greu şi o să încerc să fiu cel mai bun dar cu putință, domnule, şi vă mulțumesc pentru hainele frumoase pe care mi le-ați dat.

Asta îl distruse pe Butros.

– Ați auzit vreodată o sclavă care să vorbească aşa? îngăimă el.

– Nu, spuse Wadi, nici măcar una dăruită!

Soldatul, soția lui și fetița ieșiră din prăvălie și urcară în trăsură ca să se întoarcă acasă. Cei trei negustori rămaseră în ușa prăvăliei, privind lung în urma lor.

– Știu că suntem mai săraci, spuse Wadi, dar simt că afacerea asta m-a îmbogățit. Ceilalți încuviințară.

În trăsură, soldatul stătea în față, mândru de parcă s-ar fi întors dintr-o expediție victorioasă. În spatele lui, soția îl privea zâmbind. Lângă ea, fetița din Israel arăta strălucitoare în hainele acelea atât de neobișnuite pentru ea.

– Interesant! spuse soția soldatului. Nu știam că m-am măritat cu un negustor atât de priceput. Stai acasă și nu mai pleca la război, negustorule, și ne vom îmbogăți. Atunci o să ne permitem și noi o fetiță din Israel care să ne slujească! Toți trei izbucniră în râs.

4

JEBEL ed Ben era cel mai înalt deal din partea de est a râului – înseamnă „Muntele lui Ben". Era un dar din partea regelui. Faptul că numeau dealul acesta munte şi spunând că este a lui Benhadad, era un compliment care arăta preţuirea lor faţă de acest dar. De pe culmea dealului se vedea foarte bine casa cea mare a lui Naaman. Câţiva miei păşteau în apropiere iar copiii se jucau cu ei.

Dina avea şase ani. Mieii nu se temeau de ea aşa cum se temeau de ceilalţi copii. Ceva din vocea ei le spunea că voia doar să îi hrănească şi să aibă grijă de ei.

Kalil avea opt ani şi era foarte neastâmpărat. De îndată ce oile îi simţeau prezenţa, o luau la fugă. Nu ştiau niciodată ce are în cap. Sabra avea numai trei anişori. Nu ajungea niciodată până la oi dacă mama lui nu îl ajuta. Se temea la fel de tare de ele pe cât se temeau ele de el.

Sabra nu-şi văzuse niciodată tatăl de aproape. Nu fusese niciodată ţinut în braţe de el. Dina şi-l amintea puţin pe Naaman, ţinând-o în braţe sau legănând-o uneori. Amintirile îi reveneau atunci când tatăl ei se apropia la o anumită distanţă de casă, călare pe armăsarul său arăbesc

şi atunci îi putea vedea barba mare şi neagră şi dinţii albi strălucindu-i când zâmbea.

Dina observa că mama ei era tristă întotdeauna câteva zile după o asemenea vizită.

– Atât de aproape şi totuşi atât de departe! spunea Mara fără să i se adreseze cuiva anume. Sabra întreba:

– De ce plângi, mămico? De ce? Mama o strângea în braţe şi-i spunea:

– Tu nu poţi înţelege, pisicuţa mea.

Kalil avea propriul său ponei, alt dar de la Benhadad. Acum ieşise la o plimbare în jurul casei, sus pe deal şi înapoi, având grijă să nu sperie oile. Fusese mustrat destul pentru treaba asta. Din vârful dealului zări nişte călăreţi şi o trăsură apropiindu-se de casa lor dinspre nord. Călări repede până la uşa din spatele casei, imaginându-şi că este un curier care aduce veşti importante. Sări din şa, legă poneiul şi intră în fugă în camera de zi unde mama se juca cu Sabra.

– Mamă, vin nişte oameni din oraş! raportă el înfierbântat.

– Da? spuse Mara, ridicându-se şi luându-şi şalul, mai mult din cauza vântului decât de frig. Cine o fi? se întrebă ea.

– Unul seamănă cu Jamal, răspunse Kalil.

– Da, s-ar putea să fie Jamal, spuse Mara. Am auzit că s-a întors din Samaria.

Jamal era vărul ei, dar nu venea prea des la Jebel ed Ben.

– Nu ai cunoscut pe altcineva? îl întrebă ea pe Kalil.

– Nu, răspunse băiatul, dar îmi dai voie să călăresc până în drum, să văd cine este şi să-ţi spun? Era foarte încântat de acest plan. Mara îi zâmbi.

–Poți să călărești până la ei, dar nu te întoarce dacă e Jamal. Condu-i până aici. Ar fi nepoliticos să-i lași singuri. Dar dacă te apropii de ei și nu recunoști pe nimeni, întoarce-te repede și spune-mi.

Kalil plecă ca din pușcă. Acum avea un motiv să călărească. O să le arate el cât de repede puteau el și poneiul său să coboare dealul!

Da, era sigur Jamal. Așa că se întoarse încetișor alături de ei până acasă. Poneiul său era foarte mulțumit de această schimbare de ritm.

–Ești Kalil, nu-i așa? întreabă Jamal. Sunt vărul mamei tale, Jamal, adăugă el.

–Da, sunt Kalil, spuse micul călăreț.

–Aceștia sunt prietenii mei, îi spuse Jamal. N-ar fi avut rost să-i dea mai multe explicații unui băiețel. Kalil mergea în spatele trăsurii, unde, se gândise el, ar fi cel mai politicos. În plus, de acolo putea să-i privească pe străini fără ca aceștia să observe.

–Bărbatul de pe calul negru este un soldat, se gândi el, dar nu îl cunosc, și mă întreb cine sunt cele două doamne din trăsură. Sper că mama mă va lăsa să stau lângă ea când ei îi vor explica totul.

În curând ajunseseră pe coasta dealului. Doar câțiva pași încă și intrară în curtea din spate. Mara stătea pe pragul ușii, ținându-l pe Sabra în brațe. O slujnică îi luă copilul din brațe, ca să fie liberă când va primi oaspeții.

–Jamal! strigă ea. Poftește, te rog!

–Mara! spuse Jamal, sărind din șa. Kurd descălecase și servitorii le ajutau pe Reisa și pe Micuța să coboare din trăsură.

–Sunt foarte onorat să ți-l prezint pe comandantul meu, Kurd. Kurd făcu o plecăciune adâncă. Doamnele,

continuă el, sunt Reisa, soția comandantului meu, şi Micuța, o fetiță din Israel.

Cele două salutară şi Mara îi invită în casă. O urmară în camera cea mare şi priviră încântați mobilele şi lucrurile din casă. Auziseră despre frumusețile de acolo, dar nu se aşteptau la o asemenea splendoare. Mara îi invită să se aşeze şi îşi puse şi ea un scaun în mijlocul lor, ca să-i poată vedea pe toți.

–Îmi pare foarte bine că avem oaspeți la Jebel ed Ben, exclamă Mara. Mai ales dacă sunt prietenii lui Jamal, adăugă ea.

Kurd ştia că este foarte curioasă aşa că se grăbi să ajungă la motivul vizitei lor.

–Înaltă doamnă, începu el, onoratul dumneavoastră soț nu are un mai mare admirator în toată Siria ca umilul vostru servitor. Şi sunt sigur că orice serviciu adus dumneavoastră şi familiei este un serviciu adus lui. Fără îndoială că îi cunoaşteți pe vestiții negustori din bazar: Wadi, Tafik şi Butros, spuse el.

–Da, răspunse ea, am cumpărat adesea de la ei.

–Ei şi cu mine vă aducem un dar, explică Kurd. Mara privi în jur să vadă ce ar putea fi dar nu văzu nimic şi speră că ei nu o observaseră.

–În ultima noastră expediție în Samaria, începu Kurd, întâmplarea a făcut ca această fetiță israelită să ajungă în stăpânirea mea. Cu cât i-am văzut mai bine calitățile cu atât mai mult a crescut convingerea mea că ea ar fi demnă să facă parte dintre servitorii dumneavoastră. După cum vedeți, este frumos îmbrăcată de către negustorii pe care i-am amintit, ca să se poată prezenta în fața dumneavoastră.

Mara rămase fără grai.

–Adică te referi la copila aceasta? întrebă ea. Am deja copii.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Kurd crezuse că Micuța va fi acceptată cu plăcere și nu se va mai vorbi despre asta, dar ce se putea face acum? Reisa îi veni în ajutor.

–Oh, Kurd! Trebuie să te porți întotdeauna ca un soldat? Ar fi bine ca voi bărbații să ieșiți din casă și să admirați priveliștea de afară, în timp ce eu și Micuța vom vorbi cu Mara.

–Bine, răspunse Kurd. Chiar așa. Se ridică și îl luă și pe Jamal cu el.

–Du-te și tu cu ceilalți bărbați, Kalil, spuse mama lui. Cuvintele „ceilalți bărbați" îi mai risipiră dezamăgirea că nu putea asculta ce spune Reisa.

Reisa începu să-i povestească cu însuflețire tot ceea ce Kurd îi spuse despre mica israelită. Îi explică care sunt calitățile și însușirile Micuței, stârnind admirația și simpatia Marei.

–Oh, draga mea fetiță fără cămin. Nu am vrut să te simți nedorită. Ești într-adevăr un dar foarte frumos și vreau să locuiești aici, la Jebel ed Ben.

Mara se scuză pentru un moment și trecu prin hol în bucătărie.

–Gherza, spuse ea unei slujnice cam cu cinci ani mai în vârstă decât ea, spune-i lui Abu să adune toți servitorii în curtea din spate; vreau să vă prezint pe cineva. Trebuie neapărat să rămâneți la cină, îi spuse ea Reisei după ce se întoarse în cameră. O să ajungeți prea târziu în Damasc ca să puteți mânca.

Reisa încuviință, mulțumindu-i, și după multe întrebări și răspunsuri care dădură naștere și la mai multe întrebări, Gherza îi spuse Marei că Abu adunase toți

servitorii. Cu toții veniseră în curtea din spate, unde erau adunați cei șase servitori.

Jamal, Kurd și Kalil o găsiseră pe Dina în fața casei ținând în brațe un miel. Îl puse încetișor jos atunci când Kalil îi spuse că mergeau cu toții în spatele casei. Nu voia să piardă nimic din ce se întâmpla acolo.

Cu coada ochiului, Micuța văzu că erau patru bărbați și două femei. Mara nu trebuia să le atragă atenția, pentru că toți ochii erau ațintiți asupra Micuței. Curioși, așteptau explicația Marei.

– Servitorilor, spuse ea blând, aceasta este Micuța din Samaria, o fetiță prizonieră pe care mi-au dăruit-o comandantul Kurd și niște negustori din bazar. Vreau să-i urați bun venit la Jebel ed Ben.

– Micuțo, continuă Mara, aceasta este Gherza și acesta este Abu – sunt căsătoriți. Cealaltă fată se numește Mical. Băieții se numesc Alexis, Rafat și Iosif.

Mara nu era deloc pregătită pentru ceea ce urmă.

– Iosif, șopti Micuța. Iosif? repetă ea neîncrezătoare.

Un tânăr înalt și foarte slab stătea într-un colț al grupului, în spatele celorlalți. Părea incapabil să răspundă. Buzele i se mișcau, corpul îi tremura, dar nu era în stare să spună nimic. Ochii îi înotau în lacrimi. În sfârșit se scutură, ca și cum ar fi ieșit din apele Abanei.

– Micuța? Este chiar Micuța mea?

A fost un moment extraordinar și nimeni nu îndrăzni să întrerupă emoționanta întâlnire. Rămaseră cu toții tăcuți și nemișcați în timp ce fratele își îmbrățișa sora.

5

DA, era Iosif. Fusese luat prizonier acum cinci luni şi era atât de nefericit departe de casă, încât nu voia să mănânce. Abu, care supraveghea munca bărbaţilor, îl îndrăgea pe Iosif, şi îl ruga mereu să mănânce.

– Iosif, spunea Abu, trebuie să te pui în locul meu. Dacă nu mănânci, nu vei avea putere să-ţi faci treaba încredinţată, şi atunci stăpâna va fi nemulţumită de mine.

Iosif îl îndrăgea şi el pe Abu şi nu ar fi vrut să-i prilejuiască necazuri, dar mâncarea pur şi simplu nu-i mergea pe gât.

Ah, dar acum Micuţa era aici! Lacrimile lor de bucurie erau amestecate cu lacrimi de durere cauzate de pierderea celor dragi, dar se mângâiau unul pe altul.

Iosif o ascultă pe Micuţa povestindu-i cum Dumnezeu îi purtase de grijă şi credinţa lui se reînnoia. Povestea ei răspundea multor întrebări pe care i le pusese lui Dumnezeu şi-i amintea de multele ocazii în care şi viaţa lui fusese cruţată. Acum simţea că prinde viaţă; acum ar fi vrut să mănânce tot ce apuca.

Mara le lăsă o zi de odihnă tuturor servitorilor şi fu încântată sa-i vadă pe cei doi frați adânciți într-o convorbire foarte însuflețită.

–Oh, se gândi Mara, dacă aş putea să-l îmbrățişez pe Naaman al meu aşa cum Micuța îl îmbrățişează pe dragul ei Iosif!

Micuța şi Iosif nu se mai săturau unul de altul. În timp ce îşi povesteau peripețiile, un nor se abătu asupra lor.

–Nu-i aşa că Dumnezeu merită toată mulțumirea noastră pentru că a fost atât de bun şi ne-a condus aici în Siria? Odată i-am spus bunicului că nu aş putea trăi într-un loc în care oamenii nu cred în Dumnezeul cel adevărat, şi bunicul mi-a spus că aş putea dacă asta ar fi voia lui Dumnezeu pentru mine.

Micuța zâmbea, dar Iosif nu.

–Micuțo, spuse el încet, dar cu aprindere, vorbeşti de parcă te-ai bucura să te afli în țara asta păgână!

–Dar chiar mă bucur, Iosif! Cine ştie cât de mult timp ar fi trecut fără să ne vedem, dacă Dumnezeu nu m-ar fi adus în Siria?

–Dar sirienii sunt duşmanii noştri. Îi urăsc! declară Iosif.

Micuța era şocată.

–Dar Dumnezeu aşteaptă ca să ne iubim duşmanii. Bunicul Ruben spunea că nu trebuie să urâm pe nimeni. Spunea că oricine reuşeşte să ne facă să-l urâm, reuşeşte să aibă control asupra noastră. Nu cred că ai vorbit serios când ai spus că îi urăşti pe sirieni, Iosif!

–Ba da, am vorbit foarte serios.

–Cum poți să urăşti pe cineva atât de drăguț ca Mara? Este atât de necăjită din cauza soțului ei, spuse Micuța încercând să-l îmbuneze pe Iosif.

–Micuțo, spuse Iosif, privind-o drept în față, cred că Naaman este pedepsit de Dumnezeu pentru că a destrămat atâtea familii israelite. A fost nemilos şi crud cu noi. Sper să moară lepros!

–Oh, Iosif, spuse Micuța, fiind pe cale să izbucnească în plâns, nu cred că vorbeşti serios. Spune-mi că nu crezi asta! Micuța se lăsă în genunchi şi începu să plângă în hohote.

–Lacrimi la o întâlnire atât de veselă? se auzi vocea lui Abu. De ce plângi, fetița mea? Pentru că eşti atât de departe de casă? Suntem cu toții departe de casă, draga mea, spuse el blând, dar trebuie să ne obişnuim cu gândul. Suntem sclavi. Suntem proprietatea altcuiva. Nu ne mai aparținem nouă înşine.

Iosif îl dădu la o parte pe Abu.

–Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu asta. Refuz să mă obişnuiesc să fiu proprietatea altcuiva. De-ar muri cu toții odată!

Apoi plecă spre căsuța servitorilor. Abu se aplecă şi o ridică pe Micuța.

–Acordă-i puțin timp, surioară. Fratele tău are un mare gol în suflet. Poate că tu vei reuşi să-l umpli.

Abu şi Micuța intrară în căsuță şi îl văzură pe Iosif dispărând în camera bărbaților. Căsuța servitorilor era o locuință bună, față de locuințele sclavilor din acea vreme. Era construită alături de casa mare, la distanță de zece paşi. Avea trei camere. Un hol lung despărțea camera bărbaților de cea a femeilor. Bărbații locuiau în partea dreaptă, iar femeile în partea stângă. Un perete fusese zidit în casa femeilor, despărțind o odăiță separată pentru Abu şi Gherza. Odăița avea propria uşă care dădea în hol.

Confortul căsuței se datora bunătății Marei față de sclavi. Mara îi ajutase să-şi mobileze odăițele şi le dădea

uneori voie să meargă la bazar, oferindu-le câțiva bănuți pentru cumpărături. Nu intra niciodată în căsuță fără să își anunțe prezența și-i întreba dinainte dacă poate să-i viziteze.

Micuța își așezase lucrurile în camera unde locuia Mical. Paturile fuseseră făcute deja și Mical era bucuroasă că va avea tovărășie.

Mical avea șaptesprezece ani. Era înaltă, cu fața rotundă, și era foarte drăguță. Era din Persia. Chiar Mara o cumpărase de la un negustor de sclavi, imediat ce aflase că Naaman are lepră.

Ochi Micuței erau încă înroșiți de plâns și Mical o văzu. Se gândi că Micuței îi era dor de casă și încercă să o încurajeze.

– Micuța, spuse ea, este mult mai bine să fi sclavă la Jebel ed Ben decât oriunde altundeva. Suntem foarte bine tratați. Nu mai plânge, Micuțo. Bucură-te că ți-ai găsit fratele. Și eu am doi frați și o soră, și aș da orice să știu unde se află.

Micuța văzu că Mical era sinceră și fu înduioșată de grija ei.

– Nu plâng pentru că sunt departe de casă și nici pentru că sunt sclavă. Știu că sunt norocoasă. Nu-l mai am decât pe Iosif, așa că acolo unde e el, acolo e și casa mea. Plâng din cauză că fratele meu îi urăște pe sirieni.

– Dar, spuse Mical, e normal ca un sclav să-și urască stăpânul; totuși, nu ar trebui să vorbească despre asta. Ar putea fi vândut la fel de repede ca un măgar bătrân, și ar putea nimeri un stăpân mult mai rău.

Micuța o privi pe Mical și se gândi cu grijă la ceea ce trebuia să spună.

– Eu și Iosif am fost învățați să nu urâm pe nimeni; nici măcar pe dușmanii noștri. Dumnezeu nu ne binecuvântează dacă urâm.

Asta o lăsă fără grai pe Mical.

– Te închini unui zeu care te binecuvântează? Nu am auzit niciodată despre un asemenea zeu. Zeii din Persia și cei din țările în care am fost sunt buni doar să blesteme. N-am auzit ca vreunul să binecuvânteze.

– Și noi ne temem de Dumnezeul nostru, explică Micuța, pentru că El a creat toate lucrurile. Nu este făcut din piatră, lemn sau metal. Este pretutindeni și știe toate lucrurile, chiar și gândurile noastre. Mă pot ruga Lui oriunde sunt, chiar și în camera asta, pentru că El mă aude. El a fost Cel care ne-a adus pe mine și pe Iosif în Siria și tot El a făcut să ne revedem.

Mical fu uimită să audă asemenea cuvinte de la o fetiță.

– Care este numele zeului tău, Micuțo? întrebă ea.

– Numele Lui este Iehova, răspunse Micuța. Numele Lui înseamnă „Cel Veșnic”.

6

SĂPTĂMÂNILE şi lunile treceau una după alta. Mara nu ştia ce s-ar fi făcut fără Micuţa la Jebel ed Ben. Micuţa le spunea poveşti copiilor, se juca cu ei şi-i învăţa cântece care le plăceau foarte mult. Cântecele erau ceva neobişnuit la Jebel ed Ben. La ocazii speciale Mara chema toţi servitorii în camera de zi şi ei se aşezau pe podea în faţa căminului ca să o asculte pe Micuţa cântând cântece din ţara ei.

Cântecele Micuţei nu erau poezioare pentru copii, erau cântări despre Iehova şi binefacerile Lui. Inimile ascultătorilor erau atinse de credinţa care îi străbătea vocea şi de dragostea pentru Dumnezeu care îi lumina chipul.

–Iosif, cântă şi tu! îl rugau ceilalţi, dar Iosif îşi clătina capul în tăcere şi rămânea întunecat.

Iosif îşi făcea bine lucrul; era obişnuit de acasă să muncească din greu. Era folositor şi Abu observase că era şi foarte calculat. Ştia să-şi planifice bine treburile, şi dacă Abu îi dădea de făcut mai multe lucruri pentru toată ziua, Iosif le făcea în aceeaşi ordine în care le-ar fi făcut el însuşi. Ştia să citească şi să socotească. Abu îl lua de multe ori cu el la Damasc ca să cumpere mâncare şi alte

lucruri necesare. Negustorii văzură în curând că nu-l puteau înşela ca pe Abu, şi acum tocmeala mergea foarte repede. Abu îi cunoştea pe toți negustorii din bazar şi ei ştiau că sunt oamenii de încredere ai lui Naaman.

Rezervele de hrană erau pe sfârşite acum, de aceea, Abu ceru permisiunea Marei să-l ia pe Iosif cu el la Damasc.

–Sigur că poți să-l iei pe Iosif, Abu, spuse Mara. Nu trebuie să-mi ceri voie de fiecare dată. Dar el îşi cerea voie întotdeauna. Şi, Abu, adăugase Mara, de data asta luați-o şi pe Micuța cu voi şi duceți scrisoarea aceasta celor trei negustori: Wadi, Tafik şi Butros. O să-i prindă bine Micuței să stea puțin cu fratele ei, departe de gălăgia copiilor.

După cum obişnuia, Mara le dădu lui Abu şi lui Iosif câțiva bănuți ca să-şi cumpere ceva. Micuței îi dăduse deja nişte bani şi aceasta aştepta excursia în oraş cu multă nerăbdare.

Iosif înhămă calul la trăsura cea mare şi porniră la drum.

Era prima călătorie a Micuței înapoi spre Damasc de când venise la Jebel ed Ben şi drumul îi reaminti lucruri uitate: timpul petrecut împreună cu Reisa şi Kurd în casa lor şi expediția lor ciudată din bazar. Țipetele ascuțite ale negustorilor, răgetele animalelor, protestele indignate ale clienților, toate făceau un asemenea zgomot încât Micuța se întrebase cum puteau rezista negustorii. La Jebel ed Ben domnea liniştea – cel mai mare zgomot era făcut de apele care curgeau de pe munte într-o cascadă.

În curând ajunseră şi fură primiți cu bucurie. Abu se gândise că era mai bine să ducă mai întâi scrisoarea celor trei negustori; apoi îşi puteau face liniştiți cumpărăturile şi să se întoarcă acasă.

Ca de obicei, negustorii erau în odăița din spatele prăvăliei, plănuind ruinarea unui tovarăş nedemn sau discutând despre minunata lor îndemânare de a lua banii clienților.

Îi văzuseră de la început pe Abu şi pe Iosif, dar pe Micuța nu o obervară până nu veniră să-şi prezinte omagiile în fața clienților lor, vorbind toți odată.

–Bună ziua, Abu şi Iosif. Onorați umila noastră... ia te uită, este chiar fetița din Israel, darul nostru pentru soția lui Naaman!

Tafik se înclină, apoi spuse cu prefăcută durere:

–Uitați-vă fraților, hainele noastre frumoase pe care Kurd le-a furat ca să o îmbrace! Nu! Nu vă uitați! Şi izbucniră toți trei în râs, pentru că problema fusese discutată şi răsdiscutată, şi de fiecare dată se certau şi dădeau vina unul pe celălalt. Kurd devenise astfel vestit în tot bazarul şi toți negustorii îl priveau cu frică şi respect.

Abu căută în buzunarul interior al hainei.

–Iată o scrisoare pe care v-a trimis-o stăpâna mea, Mara.

–Hm, o scrisoare, zici, din partea soției lui Naaman? Wadi luă scrisoarea şi tovarăşii săi se apropiară de el.

–Citeşte-o tare Wadi, spuse Butros, să auzim toți. Wadi aruncă o privire în scrisoare şi un zâmbet larg îi lumină fața. Începu să citească: „Cinstiți negustori din bazar: Wadi, Tafik şi Butros, iertați-mă că nu v-am scris mai înainte ca să vă mulțumesc pentru că mi-ați dăruit neprețuita perlă din Israel. Totuşi, e bine că am aşteptat până acum cu scrisoarea, pentru că m-am convins de valoarea darului vostru. N-aş fi putut-o cumpăra cu toți banii din bazar. Este ca o lumină pentru Jebel ed Ben. Voi şi comandantul Kurd nu mi-ați fi putut oferi mie şi casei

mele o comoară mai de preț. Vă mulțumesc încă o dată. Mara, soția lui Naaman."

Cei trei tovarăși întoarseră scrisoarea pe toate părțile, apoi începură în același timp să-și asume fiecare responsabilitatea pentru întregul plan.

– Nu v-am spus eu...?

– Dacă vă aduceți bine aminte...

– Da știu, dar eu am fost cel care...

În sfârșit le veni în cap să se întoarcă spre Micuța. Wadi se aplecă până ajunse exact în dreptul ei.

– Din cum văd, ne-ai întrecut toate așteptările, și chiar ești cel mai prețios dintre daruri. Tovarășii săi îl aprobară cu multă convingere.

Abu îi întrerupse.

– Stăpâne, știți că Micuța și-a regăsit fratele care se afla deja la Jebel ed Ben? Cei trei fură foarte uimiți. Da! Iosif al nostru este fratele ei! Această declarație fu urmată de multe exclamații ca:

– Uimitor! Fantastic! Zeii au fost buni cu ei! Negustorii îl priveau pe Iosif de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată, minunându-se încontinuu de miraculoasa coincidență.

Ajunseseră să-l admire pe Iosif după ce încheiaseră câteva afaceri cu el, și acum, ca să vezi, se dovedise a fi fratele acestei flori din Samaria, darul lor pentru Naaman!

Începură să-l întrebe pe Iosif cum ajunsese în Siria, și erau încântați să o vadă pe Micuța atât de fericită alături de fratele ei. Ei, vor avea ei grijă să umple tot bazarul cu povestea aceasta uimitoare, și vor mai pune și ceva de la ei, desigur.

– După ce îți vei termina cumpărăturile, Abu, spuse Wadi, care era cel mai în vârstă dintre negustori și

purtătorul lor de cuvânt, întoarce-te la prăvălia noastră ca să îți dăm răspunsul la această scrisoare care ne onorează.

După ce se schimbară promisiuni și urări de bine, Abu, împreună cu Iosif și Micuța, porniră să cerceteze bazarul. Își lăsaseră trăsura și voiau să facă toate cumpărăturile pe jos. Uneori Micuța stătea cu Iosif, alteori cu Abu. Îi plăcea să privească mărfurile din prăvălii cât timp cei doi se târguiau. Negustorii o priveau cu respect. Chiar dacă era mică, hainele ei elegante dovedeau că este o persoană însemnată, deci un posibil client. Iosif o luase pe o străduță îngustă ca să cumpere grâu pentru pâine și prăjituri.

Ca de obicei, ușa din spate a magazinului era ușa din fața casei negustorului. Câteva perdele despărțeau magazinul de camerele de locuit, și Iosif se uita la grâul dintr-o ladă de lângă ușă. Negustorul era în stradă cu un alt client și se părea că va fi ocupat ceva timp.

Iosif auzi niște voci chiar din spatele perdelelor, dar nu-i vedea și nici cei care vorbeau nu-l puteau vedea pe el. Nu trăgea cu urechea în mod intenționat, dar auzi niște cuvinte care se repetau: „asasin", „Naaman", „Benhadad", „crimă". În mod sigur era o taină, din cauza asta vorbeau atât de încet.

–Stăpânilor caravanelor li se pare că regele îi jefuiește. Șazar, stăpânul celei mai mari caravane care vine din Persia, i-a plătit pe Kurș și Diel să vină din Alep și să-l omoare pe Benhadad. Totul este aranjat, spuse omul. Șazar crede că orice rege ar urma, n-ar putea fi mai rău.

–Eu cred că trebuie să-l avertizăm pe rege. Scorul este egal. Ei sunt puțini; noi suntem puțini. Cine ar suferi? întrebă celălalt.

Iosif nu era sigur că erau numai doi. Cel dintâi spuse:

–Sigur, putem să-l avertizăm pe rege, dar ce garanție avem că nu vom fi acuzați și noi?

–Da, aprobă al doilea vorbitor, e greu să știi ce trebuie făcut. Și apoi, știi ce planuri au? Ce legătură are Naaman cu asta?

–Vor să-l acuze pe Naaman că a planificat toată operațiunea. El se bucură de toată încrederea regelui. Și, ca să-ți răspund la prima întrebare, Kurș și Diel se vor ascunde în sala în care primul ministru va da un banchet în onoarea regelui. Crima va avea loc în acea noapte. Cum exact, nu știu; de fapt, nici nu vreau să știu.

Apoi cei doi plecară. Probabil că folosiseră o altă ieșire. Iosif nu îi văzuse, nici ei nu știau că cineva îi ascultase, dar discuția lor îl cutremurase. Ce putea să facă el? Nu era decât un sclav! Cine l-ar fi crezut dacă ar fi spus ce auzise?

Nu s-ar fi putut spune că acum își iubea dușmanii, dar fericirea Micuței și dragostea Marei pentru ea îl mai îmblânziseră. Nu ar fi vrut ca regele să fie ucis sau ca Naaman să fie acuzat pe nedrept. Cei doi oameni pe care îi auzise nu păreau să aibă nimic de-a face cu planul perșilor și nu știa cum de îl cunoșteau. Ce era de făcut?

Iosif se gândi să plece repede de acolo, dar nu putu. Negustorul venea din fața prăvăliei. Tot ce putu Iosif să facă fură niște semne pe lista sa de cumpărături... semne care însemnau că avea ceva important de făcut după ce termina cumpărăturile: Șazar, Kurș, Diel, Alep.

Negustorul era acum în fața lui Iosif.

–Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

7

TOATE cumpărăturile erau gata. Cele necesare erau aranjate şi gata să fie puse în trăsură; fiecare servitor îşi cumpărase câte ceva. Cu banii ei, Micuţa luase câte o jucărie pentru fiecare copil; Abu cumpărase un văl foarte frumos pentru soţia lui iar Iosif îşi cumpărase în sfârşit cizmele pe care le admirase de prima dată când îl însoţise pe Abu în bazar.

Se îndreptară cu toţii către trăsura lăsată lângă prăvălia lui Wadi, Tafik şi Butros. Înainte de a ajunge la trăsură, îşi amintiră de promisiunea făcută negustorilor.

–Uite, Abu, spuse Wadi, ai aici scrisoarea pentru doamna Mara şi un pacheţel pentru dumneaei. Roag-o să citească scrisoarea cât poate de repede. Ai mare grijă de pachet; este cea mai fină brăţară din prăvălia noastră. Abu îi mulţumi.

Tafik păşi înainte ceremonios.

–Şi aici, Abu, este o cingătoare din mătase fină pentru tine. Îţi apreciem foarte mult ajutorul. Abu se înclină respectuos.

–Iosif, spuse Butros, nu te-am uitat nici pe tine. Acceptă tocul acesta din piele în care să pui documentele

pe care ți le dă doamna Mara. Văd că se bazează pe tine la fel de mult ca pe Abu.

Iosif acceptă darul recunoscător, dar privi întrebător spre Abu. Acesta îi înțelese îngrijorarea.

– Aveți dreptate, stăpâne, spuse Abu, şi nimeni nu este mai mulțumit decât mine. Iosif merită încrederea stăpânei. Se uită la toc. Este un toc foarte bun, Iosif, spuse el fără invidie.

– Şi acum, care să fie darul pentru dar? Cu toții zâmbiră la gluma lui Wadi. Tafik şi Butros zâmbeau cu ochii închişi, cu palmele desfăcute a mirare, prefăcându-se că nu ştiu nimic.

– Am căutat prin toată prăvălia şi iată ce am găsit, Micuțo! spuse Wadi şi scoase de la spate un văl atât de minunat, cum Micuța nici nu-şi imaginase că există. Abu şi Iosif îl priviră uimiți. Nu era dintr-un material, ci era țesut cu aur fin. Abu şi Iosif se apropiară, muți de uimire. Micuța nu îndrăznea să-l atingă.

Negustorii zâmbeau şi îl priveau cu aere de cunoscători.

– Vrei să ți-l punem acum, pisicuțo, sau aştepți până ajungi la Jebel ed Ben? întrebă Butros.

– Oh, domnilor, exclamă Micuța, îl pun acum, dacă doriți; desigur, dacă nu vă deranjează. Văzuse că erau nerăbdători să o vadă cu vălul.

Wadi îi ținu oglinda ca să-şi poată scoate vălul pe care îl purta de când se ştia; apoi îşi puse vălul cel nou.

– O, priviți, spuse Butros plin de încântare, nu-i aşa că parcă a fost făcut pentru ea? Cu toții fură de acord.

Wadi îi ținea în continuare oglinda pentru ca Micuța să-şi poată admira în voie darul. În sfârşit, ea se îndepărtă de oglindă şi privi către negustori.

–Sunteți prea buni cu mine, domnilor. Avea lacrimi în ochi și cu toții o asigurară că asta a fost dorința lor; că pentru ei nu era mare lucru; că era ceva peste care dăduseră din întâmplare în magazin. Dar Abu știa foarte bine că petrecuseră probabil o zi întreagă căutând un asemenea dar la caravanele venite din Siria.

După multe plecăciuni și mulțumiri, își văzură în sfârșit de drum. Abu îi spusese lui Iosif s-o ia cu trăsura în josul străzii de pe care veniseră, și se așezară toți trei în față. Micuța stătea în mijloc iar cei doi bărbați ședeau pe margine, ca să poată sări mai ușor și să culeagă sacii și pachetele cu cumpărături de la magazinele la care îi lăsaseră.

Darurile negustorilor, mai ales vălul scump și frumos pe care aceștia îl oferiseră Micuței, și grija de a nu uita niciun pachet cu cumpărături, îl făcuseră pe Iosif să uite aproape cu totul conversația pe care o auzise la prăvălia cu cereale. De fapt, abia când ajunse la prăvălia cu pricina ca să-și ia sacul cu grâu pe care îl cumpărase, își aminti dintr-o dată toată discuția.

Însemnase numele asasinilor și al orașului din care veneau pe lista de cumpărături pe care i-o dăduse Abu. În curând ultimul sac fu așezat în trăsură și Abu spuse că soarele coborâse mult și că trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă la timp la Jebel ed Ben. Cu o lovitură de bici pe spatele calului și un plescăit din limbă, Abu porni în goană, pentru că drumul era bun și voia să ajungă cât era încă lumină la dealul de pe drumul de la miazănoapte.

–Ei bine, copii, spuse Abu, a fost o zi profitabilă pentru noi, nu-i așa? Iosif și Micuța fură de acord.

–Cingătoarea e foarte frumoasă, Abu, observă Iosif.

–Într-adevăr, dar negustorii nu s-au zgârcit nici când a fost vorba de tocul tău, declară Abu.

–Ai dreptate, încuviință Iosif. Apoi îi făcu cu ochiul lui Abu. Dar e uşor să-ți dai seama pe cine au în vedere în primul rând.

–Da, spuse Abu, făcându-i şi el cu ochiul, este foarte rău să fii bărbat. Toate acestea îi erau destinate Micuței. Ea zâmbea liniştită.

„Lasă-i să glumească", se gândea ea.

Ceea ce nici unul din ei nu ştia, era că Wadi nu citise toată scrisoarea de la Mara. Partea pe care nu o citise era cea în care Mara le dădea instrucțiuni să-i caute Micuței un văl la un anumit preț şi să-l treacă în contul ei. Dar ceea ce nici Mara nu ştia era că negustorii puseseră de la ei şi că Micuța primise un văl cum nici Mara însăşi nu purtase vreodată.

–Bazarul era destul de aglomerat astăzi, spuse Iosif.

–Da, încuviință Abu, am auzit că unii dintre oamenii primului ministru făceau cumpărături pentru banchetul pe care acesta îl va da în cinstea regelui. Auzind asta, Iosif se întunecă.

–Când va avea loc banchetul? întrebă Iosif.

–Am auzit că mâine seară, spuse Abu. Iosif căzu pe gânduri. Abu observă şi îl întrebă: de ce te interesează atâta un banchet, Iosif, fie chiar unul în onoarea regelui?

–Am să-ți spun când o să ajungem la drumul de la miazănoapte. Aici sunt prea multe urechi. Pe deal nu erau case aşa că Iosif putea să vadă orice mişcare până în depărtare.

Mai era cam un kilometru până la drum şi calul, deja obosit, mergea la pas. Asta îi convenea lui Iosif care avea nevoie de timp ca să se gândească cum să-i spună lui

Abu ce auzise. Ar fi vrut ca împreună să se gândească la o soluție până ajungeau acasă.

Până să ajungă la jumătatea dealului, Iosif îi povestise lui Abu tot ce auzise în prăvălia de cereale, cu grijă să nu uite ceva, repetând cu răbdare nume și locuri, și răspunzând nenumăratelor întrebări ale lui Abu.

– Iosif, spuse Abu, mă bucur că te îngrijorezi pentru rege și pentru Naaman. Înseamnă că ți-a trecut amărăciunea.

– Da, Abu, spuse Iosif; când i-am auzit pe oamenii aceia vorbind, m-am gândit că ar fi un lucru îngrozitor să ridice mâna cineva asupra regelui. Știu că Dumnezeu a rânduit ca Benhadad să domnească asupra Siriei și cred că tot El s-a folosit de Naaman ca să-i pedepsească pe copiii lui Israel din cauza neascultării lor. Dumnezeu se folosește întotdeauna de dușmanii noștri ca să ne întoarcă la El.

– Oh, Iosif, spuse Micuța, m-am rugat ca tu să vezi asta. Bunicul Ruben spunea același lucru în ziua în care a murit.

Abu îi privea pe cei doi cu uimire.

– Trebuie să recunosc că acest Dumnezeu al vostru este deosebit. Pare să fie un Dumnezeu demn de a fi cunoscut.

– Așa și este, Abu, spuse Iosif, așa și este!

8

CĂLĂTORIA era acum pe sfârşite; cei trei ajunseră acasă. Sacii şi pachetele erau împărţite: unele pentru casă, altele pentru cămară – totul pe categorii. Abu îi dădu Marei socoteala cu ceea ce cumpărase şi banii rămaşi, împreună cu scrisoarea de la Wadi, Tafik şi Butros. Îi spuse că negustorii o rugaseră s-o citească cât de repede poate. Micuţa intră foarte mândră în casă, arătându-şi vălul în timp ce împărţea daruri copiilor.

– Micuţo! exclamă Mara sincer uimită, pentru că văzuse pe loc că negustorii fuseseră foarte generoşi, de unde ai acest văl minunat?

Micuţa îl atinse uşor cu degetele şi zâmbi.

– Cei trei negustori, Wadi, Tafik şi Butros, mi l-au dăruit, doamnă, explică Micuţa. Să vedeţi ce daruri au primit Iosif şi Abu, adăugă ea.

Mara admiră cingătoarea şi tocul.

– Se pare că aţi avut o zi foarte bună în Damasc, spuse ea. Văzând că toate erau gata, adăugă: Gherza vă aşteaptă cu cina. O să mai vorbim după aceea.

Micuța se spălă și pregăti copiii pentru cină, în timp ce Mara se retrase în camera ei ca să citească scrisoarea negustorilor.

„Cinstită și onorată doamnă", începu ea. „Mulțumirile dumneavoastră binevoitoare pentru fetița din Israel au fost primite cu mare bucurie de umilii dumneavoastră servitori, iar aprecierea dumneavoastră ne este foarte plăcută. Copila este, într-adevăr, un giuvaier rar. Îi vom fi veșnic îndatorați comandantului Kurd pentru că ne-a prilejuit ocazia de a participa la oferirea unui asemenea dar unei doamne de seamă cum sunteți dumneavoastră."

Mara zâmbi la exagerările lor și citi în continuare.

„Dragă doamnă, am ajuns în stăpânirea unor informații foarte importante. Din propriile noastre surse, am auzit că se pune la cale asasinarea regelui și acuzarea pe nedrept a onoratului dumneavoastră soț."

Ochii Marei se măriră de uimire și mai citi o dată, ca să fie singură că a înțeles bine. Asasinarea regelui? Pericol pentru soțul ei? Scrisoarea continua.

„Credincioșii dumneavoastră servitori Iosif și Abu sunt la curent cu acest complot și probabil că sunt foarte nerăbdători să vă spună. Pentru că știm că Iosif și Abu fac cumpărături întotdeauna la o prăvălie cu cereale a vărului nostru, am aranjat să audă despre acest plan ca din întâmplare. Am aflat că Iosif a fost la prăvălie.

Ne-am gândit că dumneavoastră aveți intrare la rege, și că împreună puteți face un plan ca să opriți această crimă odioasă și să-i aduceți pe conspiratori în fața legii.

Vă rugăm să ne anunțați dacă vă putem ajuta cu ceva în această privință. Servitorii dumneavoastră umili și supuși, Wadi, Tafik și Butros."

Cu aceasta, scrisoarea se încheia. Mara se gândi îndelung la ceea ce citise, întrebându-se ce ar trebui să facă.

Ştia că nu avea de ce să tulbure toată casa. Abu şi Iosif nu aveau să spună nimănui asemenea lucruri, şi nici Micuța. Imediat după cină trebuia să se întâlnească cu Abu şi Iosif, ca să vadă împreună ce era de făcut. Se gândea că erau probabil nerăbdători să-i vorbească, mai ales că nu ştiau conținutul scrisorii şi credeau că nu ştia nimic despre asasinat.

Cu excepția Micuței, toți servitorii mâncau în bucătăria mare. Micuța o ajuta să-l hrănească pe Sabra. Nu după mult timp, terminară de mâncat şi puseră la punct ultimele treburi.

Abu şi Iosif aşezau grâul în hambar.

– Ar trebui să vorbim imediat cu Mara, sugeră Abu.

Verificând încă o dată totul, cei doi se îndreptară în sfârşit spre casă, gândindu-se cum va primi Mara veştile.

Aşteptară la uşa din spate în timp ce soția lui Abu o înştiința pe Mara că Abu şi Iosif doresc să-i vorbească. Gherza se întoarse în curând şi îi conduse în verandă, unde Mara îi aştepta. Strălucirea lunii îi lumina îndeajuns, şi Mara n-ar fi vrut să aprindă lampa, ca să fie la adăpost de curiozitatea celorlalți.

După saluturile de rigoare, Mara începu să vorbească.

– Iosif, începu ea, tu şi cu Abu voiați să-mi spuneți despre discuția pe care ați auzit-o în prăvălia cu cereale?

Iosif şi Abu rămaseră fără grai, uitându-se unul la altul.

Mara îi privea zâmbind.

– Cei trei negustori au aranjat ca voi să auziți discuția, ştiind că unul din voi va trece pe acolo. S-a întâmplat să fii tu acela, Iosif. Negustorii s-au asigurat că ai auzit totul. S-au gândit că informațiile sunt mai în siguranță

în mintea ta decât într-o scrisoare. Acum, spune-mi ce ai auzit exact.

Iosif îi povesti cu exactitate planul și numele asasinilor din Alep.

– Până acum, spuse Mara, nu avem nicio dovadă că primul ministru este și el implicat. Nu a fost niciodată prietenul soțului meu, dar nu i-a fost nici dușman. Să-i vorbești regelui despre asta nu e atât de ușor pe cât pare. Dacă i-aș da unuia dintre voi o scrisoare pentru rege, ați fi urmăriți și scrisoarea nu ar mai ajunge niciodată.

– Nu ați putea să-l rugați pe rege să vină la Jebel ed Ben, pentru un motiv urgent? sugeră Abu.

– Nu, spuse Mara, mă tem că orice încercare de a comunica cu regele ar fi interceptată.

Propuneri și contra-propuneri au fost dezbătute și respinse pe rând. Erau fie prea riscante, fie sortite eșecului. În sfârșit, Mara spuse:

– Trebuie să merg la banchet.

Servitorii nu și-ar fi imaginat niciodată că Mara s-ar putea gândi la așa ceva. De când se îmbolnăvise Naaman, nu mai ieșise de la Jebel ed Ben.

Cu cât se gândea mai mult la această soluție, cu atât îi plăcea mai mult. Ar fi măgulit puțin mândria primului ministru. Prezența ei ar fi fost considerată cireașa de pe tort. Mara dăduse și ea banchete și știa cât de bine primit era un musafir neobișnuit.

– O să vă dau imediat o scrisoare, le spuse Mara celor doi bărbați. Vreau să călăriți până la Damasc, să vă asigurați că ajunge în mâna primului ministru și să nu așteptați un răspuns. Abu, știi unde se află casa primului ministru, nu-i așa?

Abu o asigură că știe. Amândoi se scuzară și plecară să-și pregătească caii. În mai puțin de o jumătate de oră erau gata.

Când se întoarseră în casă, Mara terminase scrisoarea și o mai citea o dată înainte de a o trimite:

„Preacinstite prim ministru al lui Benhadad, regele Siriei, am avut plăcerea să aflu că îl onorezi pe rege, dând un banchet în cinstea lui. După cum știi, a fost foarte binevoitor cu umila sa servitoare în timpurile acestea de restriște.

Domnule prim ministru, știu că nu m-ai inclus pe lista invitaților la banchet deoarece nu am mai călătorit de la nenorocirea care s-a abătut asupra soțului meu; totuși, copiii sunt mari acum și pot fi lăsați în grija servitorilor, iar eu consider participarea la acest banchet o dublă încântare: o dată datorită organizatorului și în al doilea rând deoarece este dat în onoarea ilustrului nostru rege. Fiindcă suntem vechi prieteni, știu că vei găsi un loc la banchet și pentru mine.

Au trecut multe luni de când nu l-am văzut pe iubitul nostru rege. Va fi o mare surpriză ca și el să mă vadă la banchet, știind cât de izolată am stat la Jebel ed Ben. Voi sosi la palat cu o oră mai devreme. Transmite-i regelui rugămintea mea de a-l vedea cu câteva minute înainte de începerea banchetului, pentru ca prezența mea neașteptată să nu-i distragă atenția de la festivități. Iartă-mă că te deranjez la o oră atât de târzie; abia astăzi am aflat despre banchet.

Servitorii mei nu așteaptă un răspuns. Sperând că banchetul va avea un succes răsunător, rămân umila ta servitoare. Mara, soția lui Naaman, generalul armatei regale."

Mara nu le citi scrisoarea celor doi servitori, ci i-o înmână lui Abu și le ură drum bun, recomandându-le să fie atenți.

9

PRIMUL ministru nu apucase să se culce încă. Tocmai venise de la palat, unde avusese o ultimă întâlnire cu bucătarii şi cu servitorii, asigurându-se că totul e gata pentru banchet, acum când nu mai rămăsese decât o zi. Tot acum stabilise şi ordinea oaspeţilor la masă conform protocolului, oaspeţii de seamă alături de rege, cei mai puţin importanţi în coada mesei. Fiecare detaliu era important şi chiar dacă ştia că avea oameni de încredere care să se ocupe de toate, nu reuşea să se liniştească.

Cumpărase numai lucruri de calitate. Decoraţiunile erau foarte colorate şi i se promisese că le vor aranja într-un mod nou, neobişnuit. Mâncarea avea să fie minunată, pregătită desăvârşit şi servită cu graţie şi eleganţă. Distracţia era garantată. Oamenii de afaceri cei mai de succes, arhitecţii la modă şi meseriaşii cei mai vestiţi fuseseră invitaţi împreună cu soţiile. Era adevărat că unii aveau mai mult de una, conform obiceiului timpului, dar discreţia îi obliga să nu aducă decât una la banchet.

Primul ministru era în biroul său, verificând încă o dată listele cu invitaţi.

–Mai am nevoie de ceva, se gândi el. Vreau ca tot ce va fi să-l impresioneze pe rege. Planurile şi pregătirile pot să fie excelente, dar fără ceva neobişnuit, lumea se plictiseşte. Dar de unde să iei neobişnuitul? Nu pot să aranjez să se întâmple ceva, îşi spuse el. Nu, nu îndrăznesc să fac asta. Regele şi-ar da seama că am făcut totul ca să-l impresionez şi nu l-ar mai interesa nimic. Poate că se va ivi ceva până mâine. Tot ce pot face e să sper.

În timpul acesta, auzi un servitor bătând la uşă. Ministrul deschise uşa şi servitorul anunță:

–Au sosit doi oameni de la Jebel ed Ben, stăpâne.

În timp ce se îndrepta spre uşa din față, ministrul se întreba ce veşti îi trimitea oare doamna Mara.

–Domnule, spuse Abu, noi suntem Abu şi Iosif, servitorii doamnei Mara, soția lui Naaman, generalul armatei regale. Ministrul schiță un gest de recunoaştere şi Abu continuă. Ni s-a spus să vă dăm această scrisoare din partea stăpânei noastre.

Primul ministru luă scrisoarea iar Abu îşi completă explicațiile.

–Ni s-a poruncit să ne întoarcem imediat ce ne asigurăm că scrisoarea a ajuns în mâinile domniei voastre, aşa că acum, dacă ne permiteți, domnule, vom pleca. Cu o plecăciune adâncă, plecară amândoi.

Ministrul citi scrisoarea cu mare interes. Interesul îi crescu şi mai mult când se gândi la urmările ei.

–Asta e! descoperi el. Ce ar putea fi mai neobişnuit? Popularitatea de care se bucură Naaman nu a scăzut deloc de când se află în fruntea armatelor regale. De când s-a descoperit că are lepră şi continuă să conducă armatele în ciuda acestei boli îngrozitoare, admirația pentru el a crescut. Nu l-a onorat chiar regele? A trecut vreo săptămână fără ca regele să se intereseze de sănătatea

lui şi în special de sănătatea familiei sale? Nu a construit el cea mai invidiată casă din toată Siria pentru soţia lui Naaman şi pentru copiii lui? Într-adevăr, regele nu încetase să caute noi moduri de a o mângâia pe Mara de pierderea tovărăşiei soţului ei.

Mintea sa de diplomat cântărea toate posibilele avantaje pe care le putea scoate din această chestiune. Se hotărî în sfârşit ca la sosirea Marei să o însoţească el însuşi în sala tronului. Ştia că va fi nevoie de nişte schimbări în aranjarea locurilor la masă, dar merita.

Mara se trezise de dimineaţă, după o noapte în care dormise foarte puţin. Faptul că nu ştia cum primise primul ministru scrisoarea şi dacă era şi el amestecat în complot o ţinuse trează jumătate de noapte. Oare scrisese tot ce trebuia în scrisoare? Primul ministru trebuia să-i onoreze cererea de a avea o scurtă discuţie cu regele.

Abu şi Iosif se întoarseră puţin înainte de miezul nopţii, aşa cum se aştepta, şi acum făceau ultimele pregătiri pentru călătorie. Plecarea Marei fusese anunţată pentru această dimineaţă şi toate lucrurile fuseseră duse la trăsură. Iosif urma să conducă trăsura iar Abu să-i însoţească pe cal; uneori o lua înaintea lor, alteori rămânea în urma trăsurii.

Asigurându-se că fiecare din cei rămaşi ştia ce are de făcut, Mara, Abu şi Iosif porniră în curând pe drumul Damascului spre palatul lui Benhadad. Călătoria decurse fără probleme şi ajunseră la timpul prevăzut. Mara calculase durata exactă a călătoriei, ajungând la ora la care dorise.

Primul ministru ordonase câtorva servitori să aştepte sosirea Marei şi ea fu foarte mulţumită de această primire curtenitoare. În curând se afla într-o bibliotecă spaţioasă şi răcoroasă, aşteptând porunca regelui. Abu şi

Iosif o lăsară în siguranță în mâinile servitorilor și se retrăseseră cu trăsura și caii într-un loc de unde puteau vedea intrarea, în eventualitatea că va mai avea nevoie de serviciile lor.

Primul ministru plecase să-l anunțe pe rege de sosirea Marei și solicitarea ei. Benhadad nu o lăsă să aștepte. Primul ministru se întoarse repede și îi spuse Marei să-l urmeze. În acest timp, Mara avu sentimentul că primul ministru nu era în niciun fel amestecat în complotul împotriva regelui, dar își aminti că trebuie să fie prevăzătoare. Nu trebuia să-l amestece deloc pe primul ministru atunci când îi va spune regelui. Va ști el ce să facă și în cine să aibă încredere.

–Maiestatea voastră, doamna Mara, soția lui Naaman, generalul armatei regale, anunță primul ministru.

Mara făcu o plecăciune adâncă.

–Maiestatea voastră, spuse ea. Regele se pregătise pentru banchet și era foarte elegant îmbrăcat. Avea o înfățișare binevoitoare și zâmbea. Se apropie de ea cu mâinile întinse.

–Dragă Mara! spuse Benhadad. Ridică-te, draga mea. Ce pot face pentru tine? M-am bucurat foarte mult când primul ministru mi-a spus că te invitase la banchet în taină. Sunt încântat! Apoi îi spuse ministrului: îți mulțumesc. Te voi chema imediat ce terminăm discuția.

–Maiestatea voastră, începu Mara, mă tem că m-am autoinvitat la banchet. Primul ministru m-ar fi invitat fără îndoială dacă ar fi știut că vreau să vin, dar am venit mai mult pentru a vă vorbi decât pentru festivități. Sunteți sigur că nu ne aude nimeni? spuse ea privind în încăpere.

Regele deveni serios. Nu bănuia ce ar fi vrut să-i spună Mara, dar nota de îngrijorare care îi străbătea vocea îl făcu să închidă cu grijă ușa.

–Acum, spuse Benhadad, sunt sigur. Despre ce este vorba?

Mara se gândi puţin, cântărindu-şi cuvintele, apoi spuse:

–Maiestatea voastră, sunt în posesia unor informaţii care mă fac să cred că viaţa domniei voastre este în pericol, ca şi reputaţia soţului meu.

Aceste veşti îl tulburară pe rege.

–Doamnă, spuse el cu o voce schimbată, de unde aţi obţinut aceste informaţii? Puteţi să-mi daţi nişte nume? Ştii timpul sau locul? Întrebările urmau una după alta, speriind-o puţin pe Mara.

–Maiestate, îl asigură Mara, o să vă spun tot ce ştiu. De când am auzit, singura mea dorinţă a fost să vă spun despre asta. Ştiu că domnia voastră va şti ce să facă.

Mara îi povesti lui Benhadad cum reuşise să afle despre complot, numele bărbaţilor din Alep, numele stăpânilor de caravane care se aflau în spatele lui şi numele credincioşilor negustori care îi descoperiseră complotul.

–M-am gândit că nu pot avea încredere în nimeni altcineva şi am venit direct la maiestatea voastră, explică Mara.

–Şi ai avut dreptate, draga mea, exclamă regele. Sunt timpuri în care regele nu ştie cine îi este credincios şi cine nu. Benhadad se gândi un timp la ceea ce aflase, punându-i câte o întrebare Marei. Când i se păru că aflase tot ce era de aflat, deschise uşa şi spuse unui servitor să îl cheme pe primul ministru. Acesta veni imediat şi o conduse pe Mara înapoi în bibliotecă, unde ea aşteptă până veni un servitor care o duse în sala banchetului.

Benhadad se hotărî să-şi schimbe hainele. După ce se termină de îmbrăcat, deschise uşa dormitorului şi privi

înăuntru. Fu mulțumit să vadă acolo un bătrân care era în palat de când fusese el proclamat rege. Îl chemă în cameră. După ce intră, îi spuse:

–Fără să te vadă nimeni, du-te şi spune-i lui Roşek, garda mea personală, să vină în camera mea.

După puțin timp, bătrânul servitor apăru însoțit de Roşek.

–Foarte bine, spuse regele. Acum, mai fă asta de încă patru ori. Vreau să-mi mai aduci încă patru oameni în acelaşi fel în care l-ai adus pe Roşek. Regele îi spuse numele iar servitorul plecă să-i îndeplinească ordinul.

10

MARELE hol al palatului adăpostea cu uşurinţă cei cinci sute de invitaţi, camera de primire a servitorilor şi spaţiul de distracţii. Primul ministru alesese cu mare grijă invitaţii şi acum aceştia soseau cu mare alai, înveşmântaţi în straie bogat colorate; cu siguranţă, toţi croitorii din Damasc şi din împrejurimi fuseseră ocupaţi până peste cap în ultimele săptămâni cu aceste toalete costisitoare. Doar se ştia că una dintre ocupaţiile favorite ale mesenilor, mai ales al doamnelor, era să studieze hainele celorlalte doamne, lăudându-le în faţă şi criticându-le pe la spate.

Brocarturi, mătăsuri, dantele şi broderii, toate împodobite cu bijuterii şi înfrumuseţate cu pietre preţioase, se învolburau în toate culorile curcubeului, scânteind în mii de raze de lumină.

Regele şi regina şedeau în capul mesei alături de primul ministru şi de soţia acestuia, iar în faţa lor se aflau ceilalţi curteni însoţiţi de frumoasele lor doamne. Masa era aşezată de-a lungul peretelui, astfel că mesenii puteau admira minunatele grădini ale palatului, care îşi trimiteau miresmele prin ferestrele larg deschise. Un baldachin

bogat împodobit acoperea locul unde stăteau regele şi regina. Panglici azurii de satin unduiau uşor în jurul lor, astfel încât şi cel mai îndepărtat mesean să ştie unde stătea regele şi regina.

Cu excepţia celor care stăteau alături de rege, toţi ceilalţi meseni erau aşezaţi cu faţa spre el şi spre regină. Steaguri purpurii erau drapate în faţa mesei regelui, legate cu şireturi aurii şi panglici albastre. Celelalte mese erau împodobite şi ele, dar mai simplu.

Primul ministru dispusese ca doamnele să stea una lângă cealaltă şi la fel şi domnii, de dragul conversaţiei. Cu cât erai o persoană mai însemnată, cu atât mai aproape stăteai de rege.

După ce toată lumea se aşeză, se văzu că mai rămăsese un loc liber la masa din faţa regelui şi alte şase la dreapta lui. Toată lumea începu să murmure.

–Cine îndrăzneşte să întârzie la un banchet în onoarea regelui? De ce nu s-au ocupat de chestiune înainte ca să nu fie atât de evident?

Dar primul ministru era cel care poruncise ca locul să rămână liber până când toată lumea se aşezase, şi acum maestrul de ceremonii o conduse pe Mara acolo. Când mesenii observară că regele îi zâmbea atât de binevoitor, îşi dădură seama că era o persoană foarte importantă, şi vestea trecu din gură în gură cu iuţeala unui fulger:

–E Mara, soţia lui Naaman!

Un timp, li se îngădui să-şi şoptească unul altuia ce ştiau sau voiau să ştie despre ea, iar cei care se aflau în apropierea ei o salutară şi îi spuseră cât de mult se bucură să o vadă. Apoi, trompetele anunţară începutul festivităţilor. O voce anunţă cuvântarea primului ministru, şi acesta începu.

–Cinstiți și onorați oaspeți, spuse el cu voce răsunătoare, am privilegiul fericit să vă invit ca, în sala aceasta minunată destinată banchetelor, să vă alăturați mie în glorificarea cuceritorului popoarelor, protectorului națiunilor și regelui Siriei, mărețul Benhadad. Sala se cutremură de vuietul aplauzelor.

Nu este el cel ce ne-a oferit pacea cu vecinii noștri? Nu a garantat el protecția pentru toate caravanele care trec prin țară? continuă el. Nu ne oferă nouă, toți negustorii și meseriașii, tot ce e mai bun din mărfurile lor? Toate le datorăm nobilului și mărețului nostru conducător, Benhadad, regele Siriei!

Mâncarea era servită din belșug iar servitorii se îngrijeau ca paharele și cupele să fie mereu pline. Platouri cu aperitive erau așezate din loc în loc, astfel încât mesenii să nu aștepte până când se serveau felurile principale.

Fură aduse fripturile, multe și felurite: miel, vițel și porc, garnisite cu sosuri și salate apetisante. Cântecele muzicanților se împleteau cu zgomotele vesele ale conversațiilor, dovedind atmosfera plăcută care domnea, îmbinând eleganța cu buna înțelegere într-o noapte de care toți cei prezenți își vor aminti toată viața lor cu plăcere, povestindu-și impresiile rudelor și prietenilor. Era o ocazie foarte bună ca să-ți faci noi cunoștințe și să le împrospătezi pe cele vechi. Aici se încheiau afaceri și tranzacții care, în viitor, aveau să se dovedească foarte profitabile.

Benhadad îi cunoștea pe toți, proprietari de caravane, negustori din bazar, schimbători de bani, intermediari și arhitecți – pe fiecare din ei. Ochii lui se opreau asupra fiecărei mese. Îi întâlnise pe fiecare în această sală sau chiar în sala tronului. Nu-și amintea numele tuturor, dar știa dacă erau soldați sau negustori,

meseriaşi sau schimbători de bani. Toate chipurile erau fericite. Asta îl bucura.

Primul ministru nu cruțase nimic ca să facă din acest banchet o noapte memorabilă. Se bucura regele, dar s-ar fi bucurat şi mai mult fără veştile pe care i le adusese Mara. Se pregătise însă pentru orice, oricât de grav ar fi fost. Ştia că nu trebuia să-şi dea pe față îngrijorarea, nici să-şi mărească numărul gărzilor pentru că astfel cei care voiau să-i ia viața şi-ar fi dat seama că planurile le-au fost descoperite. Benhadad voia să stârpească răul din rădăcină în seara aceasta. Erau atât de multe în joc!

Nu-i venea să creadă că primul său ministru ar fi putut fi implicat şi el în acest complot, dar această posibilitate exista totuşi. Spera să nu fie. Aprecia mult eforturile pe care acesta le făcuse cu banchetul, ca şi primirea inteligentă făcută Marei. Fără să fie anunțată oficial, aceasta se aflase totuşi în atenția tuturor. Mara arăta bine, mai strălucitoare şi mai veselă decât o văzuse el vreodată de când se aflase că Naaman avea lepră.

Primul ministru organizase cea mai bună distracție. Muzica era foarte bună, cântând tare când nu mai era altceva şi scăzând până la murmur când evoluau acrobații, jonglerii sau luptătorii, accentuând suspansul cu bătăi de tobă sau anunțând cu o lovitură de chimval că jocul era gata. Pentru actori, înălțase o platformă într-un colț, ca să fie văzuți de toată lumea şi să nu încurce servitorii. Mesenilor li se aducea mereu mâncare şi băutură din belşug.

Mara era liberă să urmărească tot ce se întâmpla în sală deoarece nimeni nu se aştepta ca ea să vorbească prea mult şi nici ea nu avea prea mult chef de vorbă, fiind îngrijorată pentru rege.

N-ar fi vrut să-l alarmeze pe rege degeaba. Îi admira foarte mult stăpânirea de sine. Stătea atât de liniştit de parcă n-ar fi ştiut nimic despre odiosul complot.

După ce îi privi pe toți mesenii cât îi permitea bunul simț, îşi mută privirea asupra celorlalți: servitori, acrobați, luptători, muzicanți – nici unul nu scăpă observațiilor ei. Toți păreau să-şi vadă de treabă. Totul părea să fie în ordine. Sigur îi scăpa ceva. Oamenii din Alep puteau fi ascunşi oriunde, după orice draperie şi în orice cotlon. Nu, trebuiau să fie în primul plan, în fața tuturor, fără ca nimeni să nu bănuiască nimic până aveau să lovească. Dar unde?

Mara se gândi la tot ce văzuse. Parcă ar fi căutat acul în carul cu fân; acum îl vedea, acum dispărea. Mai examină o dată toată sala, începând cu orchestra.

–Să vedem, se gândi ea, m-am uitat la toată orchestra; acum trebuie să mă uit la fiecare muzicant în parte şi să văd care cântă şi care nu. Nu vreau să o iau razna dar măcar o să am cu ce-mi ocupa mintea. În partea instrumentelor cu coarde se aflau patru harpişti şi patru chitarişti, dar unul dintre harpişti şi unul dintre chitarişti nu cântau la fel ca ceilalți. Îi privi mai atent. Ciupeau coardele cu o mână, dar nu îşi țineau instrumentele cu cealaltă mână, cum făceau tovarăşii lor.

Era posibil ca aceştia să fi fost nişte rude de-ale muzicanților, luați în orchestră ca să se distreze şi ei la banchet cu ceilalți cântăreți. O să se uite mai bine la ei.

Acum reveniseră jonglerii. Mara îi privi înciudată, nervoasă că i-au întrerupt observațiile.

Stai! Nu erau aceiaşi jongleri de mai înainte! Oh, nu mai avea timp să dea alarma! Aceştia erau neîndemânatici, ceilalți erau experți, se prefăceau doar pentru a stârni râsul spectatorilor. Platforma de spectacol

era situată în aşa fel încât Mara putea fi văzută de rege. Oare unde se uita regele? Oh, trebuia să se uite la ea! Trebuia!

Mara îşi ridică mâna spre față, atentă să nu o observe altcineva. Benhadad râdea şi privea în sală, apoi din nou la jongleri.

–Ce-i asta? Mara încearcă cumva să-mi atragă atenția? Se încruntă. Eu nu trebuie să mă încrunt. Trebuie să râd în continuare. Îmi şopteşte ceva. Jonglerii! Jonglerii! Da, asta spune!

Benhadad se uită din nou la spectacol. Până acum le privise mâinile; acum le privi fețele.

–Da, se gândi el, ştiu fețele astea. Le-am mai văzut. Sunt din Alep!

–Gărzi, strigă Benhadad, puneți mâna pe ei!

Pregătirile regelui nu fuseseră zadarnice. Gărzile năvăliră asupra asasinilor atât de repede încât şi spectatorii şi actorii încremeniră. Oamenii din Alep abia avură timp să-şi scoată jungherele ascunse în haine, dar amenințarea gărzilor înarmate şi situația lor lipsită de speranță îi făcură blânzi ca nişte mieluşei. Totul se sfârşi foarte repede. Regele privi în jur şi observă mulțumit că toate ieşirile erau bine păzite.

Benhadad se uita la presupuşii săi atacatori cu un zâmbet mulțumit. În sală domnea o tăcere de mormânt. Ochii regelui se îngustară când vorbi.

–Vă scutiți de multe ore de chin în camera torturilor dacă spuneți acum numele celor care v-au plătit să-mi luați viața!

Cei doi bărbați se uitară unul la altul, gândindu-se la situația lor, apoi arătară spre doi bărbați, unul aşezat la masa din spatele Marei, iar celălalt la masa din dreapta ei. Erau perşi, poate chiar proprietarii de caravane despre care

îi scriseseră negustorii. Perşii săriră în picioare şi priviră disperați în toate părțile, căutând o cale de scăpare. Gărzile îi înhățară imediat şi îi târâră în fața regelui. Benhadad se uita țintă la ei. Perşii se uitau în toate părțile, încercând să-i evite privirea.

–Mai sunt şi alții? întrebă regele amenințător. Vreau să ştiu totul chiar acum.

–Nu, maiestatea voastră! se văitară perşii. Suntem doar noi! Îți implorăm mila, înălțimea ta!

Pe chipul lui Benhadad se puteau citi multe, dar mila lipsea cu desăvârşire.

11

INTEROGATORIUL dur la care fură supuşi asasinii şi cei doi perşi nu aduse nimic în plus faţă de ceea ce regele ştia deja. Când văzu că nu mai poate scoate nimic de la ei, regele porunci să fie spânzuraţi într-un loc în care toată lumea să-i vadă şi să se teamă.

Benhadad fu mulţumit să afle că nici unul din miniştrii săi nu era implicat. Cei doi muzicanţi neîndemânatici care atrăseseră atenţia Marei se dovediră a fi doi soldaţi pe care însuşi regele îi aşezase acolo ca să observe toate mişcările din sală. Dar nici măcar ei nu observaseră schimbarea jonglerilor, astfel că, dacă Mara nu l-ar fi avertizat pe rege, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Doi arcaşi aşteptau cu săgeţile în mână şi i-ar fi omorât pe cei doi asasini imediat ce aceştia ar fi scos jungherele, dar atunci regele n-ar mai fi ştiut niciodată cine îi plătise.

Regele îşi luase şi el însuşi măsuri de prevedere şi îmbrăcase armura de zale pe sub haine, ca s-o poată apăra pe regină dacă atacatorii se apropiau mai tare.

Acum că totul trecuse, Benhadad privea Damascul pe fereastra sa preferată şi se gândea la întâmplările din ultimele zile.

– A fost un lucru curajos şi dezinteresat din partea doamnei Mara, se gândi el. Nici măcar nu ştia dacă voi dori să o primesc în audienţă. Cu siguranţă se temea că cineva din interiorul palatului era implicat în trădare. Dar această femeie de aur, în ciuda tuturor nenorocirilor care au lovit-o, şi-a asumat un asemenea risc şi a venit aici să mă avertizeze. Cei doi ucigaşi din Alep erau profesionişti; ar fi putut avea succes şi aş fi fost deja îngropat dacă ea nu m-ar fi avertizat.

Benhadad se gândi mai departe.

– Ce aş putea face pentru ea? Mă simt atât de neputincios fiindcă nu-i pot da ce-şi doreşte cel mai mult: un soţ sănătos. Naaman nu a mai fost de mult timp la Jebel ed Ben. Spune că nu face decât s-o supere pe Mara când îl vede aşa, dar cred că ea ştie totul şi înţelege.

Pe măsură ce se gândea mai mult timp la asta, în mintea lui Benhadad începu să ia fiinţă un plan. Împărţi porunci oamenilor săi de încredere, care la rândul lor împărţiră porunci celor din subordinea lor. Benhadad avea să-i ofere Marei şi familiei ei un banchet!

– Să vedem, se gândi el, o să invit... nu! O să poruncesc! Asta e. O să poruncesc curtenilor care îi cunosc pe Naaman şi Mara să vină la banchet. O să pun să se întindă corturi şi baldachine în grădina de la Jebel ed Ben. O să poruncesc să fie aduse câteva cuşti cu animale ca să le vadă copiii. Toţi invitaţii îşi vor aduce familiile, copiii lui Naaman văd atât de puţini copii.

Benhadad nu ştia ce să mai facă în plus.

– Să vedem, trebuie să-i spun Marei printr-un mesager că doresc să folosesc grădina ei pentru o petrecere cu prietenii mei, la care o invit şi pe ea şi familia ei, într-o anume zi. Aşa mă asigur că va fi acasă. Nu vreau ca surpriza să fie prea mare. Vor fi acrobaţi şi muzicanţi,

jongleri şi magicieni. Da, e o idee foarte bună! O să comand o trăsurică specială pentru Kalil. Şi cred că surioara lui este destul de mare ca să aibă poneiul ei.

Sosise şi ziua banchetului şi totul fusese pregătit. Era o zi caldă şi senină; cerul era albastru-azuriu; o adiere uşoară răcorea aerul şi unduia panaşele cailor. Toţi cei chemaţi se întâlniseră la palat ca să meargă împreună la Jebel ed Ben. Erau aproape două sute de oameni cu tot cu servitori. Benhadad şi primul ministru verificaseră lista şi aleseseră personal pe cei invitaţi. Stabiliseră o limită, renunţând la mulţi pe care, cu altă ocazie, i-ar fi invitat. Rămăseseră doar cei care îi admirau mult pe Naaman şi Mara, alături de subordonaţii lui Naaman, cum era comandantul Kurd şi soţia sa.

Damascul era în fierbere. Ce se întâmpla? Nu se auzise nimic despre o sărbătoare. Unde pleca regele? Copiii alergau în urma alaiului, fără să-şi asculte părinţii care îi chemau înapoi, iar câinii lătrau manifestându-şi indignarea faţă de o asemenea agitaţie neobişnuită.

Mara ştia doar că regele aduce un grup de curteni la Jebel ed Ben ca să-i distreze. Grădina era destul de mare ca să adăpostească petrecerea şi să mai rămână loc şi pentru copii, dacă ar fi vrut să se joace. Chiar dacă ştia că era şi ea invitată, habar nu avea că petrecerea era dată în cinstea ei. Ziua fixată de rege sosise şi la Jebel ed Ben toate erau gata.

Servitorii de la fermă munciseră neobişnuit de mult de câteva zile, bărbaţii afară şi femeile înăuntru. Mara nu ştia dacă regele va dori să intre şi în casă, dar nu voia să rişte. Dacă intra, trebuia să vadă că darul lui era tratat cu cel mai mare respect.

Kalil îi auzi cel dintâi. Sări pe ponei şi dădu fuga pe deal ca să vadă alaiul. Nu văzuse niciodată atâţia

oameni. Se întoarse în grabă la mama lui ca să-i spună ce văzuse.

Benhadad poruncise trompetiștilor să sune din trâmbițe imediat ce alaiul ajunsese în josul dealului pentru ca cei de la Jebel ed Ben să fie avertizați de sosirea sa. Când vor ajunge în vârful dealului, familia și servitorii vor fi pregătiți să-i întâmpine.

Regele și regina ieșiră de sub baldachin și o salutară pe Mara. Aceasta își dădu seama cu uimire că petrecerea era dată în onoarea ei. Îl invită pe Benhadad și pe regină în casă și în curând toți trei erau așezați pe verandă, privind apele învolburate ale Abanei. Servitorii așezau corturile, baldachinele și platformele. Bineînțeles că Kalil nu putu fi stăpânit mult timp. Mara fu obligată să o trimită pe Micuța după Iosif ca să-i dea instrucțiuni în privința lui Kalil.

Când Iosif intră pe verandă ca să vadă ce dorește Mara, ea îl prezentă regelui.

–Înălțimea voastră, spuse Mara, acesta este Iosif, unul dintre servitorii mei care m-a ajutat să vă salvez viața.

Iosif se înclină și spuse:

–Maiestatea voastră.

Observase că Mara folosise cuvântul „servitor" în loc de „rob" sau „sclav".

–Iosif, declară regele, se pare că am o datorie față de tine.

–Asigurarea că maiestatea voastră e în siguranță este cea mai bună răsplată, îl asigură Iosif.

–Mulțumesc, Iosif, spuse Benhadad. Cu toate acestea, o să găsesc o cale de a-ți arăta aprecierea mea.

Benhadad se întoarse spre Mara.

–Draga mea, cred că tânărul nostru Kalil are nevoie de ceva special care să-l țină ocupat până se instalează corturile. Întorcându-se spre Iosif, spuse: cu permisiunea doamnei Mara, du-l pe Kalil în spatele grajdurilor și vei găsi ceva pregătit pentru el.

Kalil nu mai putea de nerăbdare. Își amintea ziua în care regele îi adusese poneiul, așa că pășea deja voios spre ușă, dar Iosif își dădu seama că regele nu terminase cu ei, și îl opri. Benhadad continuă:

–Dina, am pregătit ceva și pentru tine.

Fetița nu se putea hotărî dacă trebuia să rămână cuminte și să moară de curiozitate sau să plece cu Iosif și fratele ei.

–Ei bine, spuse Benhadad, zâmbind mai cald ca de obicei, afară cu voi! Plecați să vedeți ce v-am adus!

Iosif se înclină cât de bine putu și cei trei curioși ieșiră din verandă. Regele zâmbi știind ce vor găsi, și urmă apoi o avalanșă de explicații din partea regelui și de mulțumiri din partea Marei.

Hotărâseră ca banchetul să aibă loc în fața casei. Aici grădina se întindea până la râu și regele putea supraveghea toate pregătirile. După numai o oră, totul era gata. Maestrul de ceremonii îi dădu raportul regelui și acesta o invită pe Mara să-l însoțească pe el și pe regină la banchet.

Maestrul de ceremonii avusese grijă de tot. Regele ocupa un cort colorat plasat în centru, cu vedere asupra tuturor corturilor, dispuse în semicerc la dreapta și la stânga lui. Corturile muzicanților, care urmau să cânte toată ziua, aveau să fie lăsate deschise, dar corturile care adăposteau acrobații, vrăjitorii, jonglerii și îmblânzitorii de animale erau ținute închise până în momentul spectacolului. Publicul nu știa niciodată ce cort se va

deschide şi ce vor vedea. Bineînțeles, asta mărea suspansul.

În dosul dealului erau ținute fiarele. Benhadad se asigurase să fie animale pe care copiii nu le mai văzuseră niciodată. Era un leu, un leopard, un urs, un babuin şi încă alte câteva feluri de maimuțe.

În partea dreaptă a semicercului, lângă râu, se afla o bucătărie în care se învârteau frigări uriaşe, pe care un bucătar gras le întorcea de pe o parte pe alta. Arome apetisante pluteau în aer, făgăduind un prânz îmbelşugat. Mirosurile ajungeau până la animale, şi începură răgetele.

Benhadad privi în jur. Corturile erau pline de invitați. Uşile erau deschise şi îi vedea pe toți. Se bucura la fel de mult văzându-le încântarea, pe cât se bucura privind spectacolul. Kalil era fermecat. Părăsise trăsurica fără tragere de inimă ca să-şi ocupe locul în rândul spectatorilor, alături de mama sa, iar Dina abia învățase să încalece fără ajutorul lui Iosif, dar acum râdeau amândoi cu hohote. Mara era încântată văzând că se distrau atât de bine.

Cine s-ar fi gândit că dealul de pe Abana va adăposti un asemenea spectacol?! Acrobații săreau din cort în cort cu îndemânare, legănându-se, balansându-se, zburând prin aer, făcând tumbe şi sărind. Muzicanții ştiau exact cum să accentueze suspansul cu bubuituri de tobă şi chimval.

Când acrobații îşi terminară numărul, dresorii de câini veniră pe platformă şi oferiră un spectacol minunat; apoi apăru un magician care vrăji asistența. Când şi aceştia intrară în corturi, acrobații veniră înapoi îmbrăcați în clovni şi făcură o mulțime de giumbuşlucuri. Kalil râdea cu lacrimi.

Acrobații și magicienii, jonglerii și câinii ținură spectatorii cu sufletul la gură timp de mai mult de o oră, până când regele primi în sfârșit vestea că mâncarea era gata. În curând mâncau toți cu poftă. De fapt, fuseseră cu toții atât de ocupați, încât doar străjerii de pe creasta dealului văzuseră că se apropiau doi călăreți. Se părea că sunt cunoscuți, dar nu îi anunțară. Îi salutară în tăcere pe când aceștia se îndreptau către colțul în care se aflau animalele.

Călăreții erau Naaman și doctorul regelui.

12

MARE parte din libertatea şi puterea de care se bucura Siria acum se datorau lui Naaman. Acesta avansase de la rangul de soldat până ajunsese în fruntea armatei siriene. În bătălii era neînfricat; lupta cu îndemânare şi, cu toate că avansase în rang, nu stătea niciodată în spate, luptând cot la cot cu soldaţii şi aruncându-se acolo unde era lupta mai grea. Dar era lepros.

Naaman era un bărbat înalt. Lepra avansase pe porţiuni şi nu îi afectase încă faţa frumoasă şi întunecată, nici părul negru lucios înspicat cu fire argintii. Părea puţin mai în vârstă de cei treizeci de ani ai săi, dar încă se ţinea bine în şa şi putea supraveghea până departe tot ce se întâmpla în timpul unei bătălii.

Bărbatul care îl însoţea era doctorul său personal, desemnat de rege. Numele lui era Ioachim. Ioachim studiase lepra cum nimeni altcineva nu o mai făcuse înaintea lui. Studiul leprei era principala sa ocupaţie de când îi fusese dat în grijă acest pacient vestit. Nicio caravană nu trecuse prin Damasc fără ştirea lui Ioachim. Era mereu în căutare de alifii şi mirodenii noi. Uneori

caravanele erau însoțite de câte un medic care călătorea spre Persia sau spre Marea Mediterană, și Ioachim petrecea ore întregi cu el discutând meritele unei anume ierburi sau licori. Uneori întâlnea câte un spițer ambulant și îl puneau amândoi pe Naaman să încerce fel de fel de leacuri și licori. Naaman și Ioachim erau mereu împreună. Aveau cam aceeași vârstă și deveniseră cei mai buni prieteni.

Ioachim supraveghea întotdeauna întâlnirile lui Naaman cu Mara. Urmărea până și direcția vântului ca să nu sufle dinspre Naaman spre Mara și să-i ducă boala. Stabiliseră împreună distanța medie la care se puteau apropia cei doi. Descălecau și nu se apropiau la mai mult de zece pași. Nu îndrăzneau să rămână călare de frică să nu se sperie caii de ceva și să se apropie mai mult decât distanța permisă.

– Doamnă Mara, îi spuse Benhadad, am o surpriză foarte plăcută pentru tine. Regele se aplecă înspre ea și îi șopti: Naaman este la Jebel ed Ben.

Mara fusese atât de absorbită de banchet încât tresări o clipă, amintindu-și parcă situația ei.

– Naaman?! reacționă ea în sfârșit. Naaman aici?

Sentimente amestecate i se zugrăveau pe chip. Benhadad aștepta zâmbind să-i treacă emoția, foarte mulțumit de el însuși, dar știa că trebuie s-o prevină cu grijă pe Mara de limitele unei asemenea întâlniri, așa că așteptă până văzu că îl putea asculta.

– Când îl vei vedea pe Naaman, îi explică Benhadad, o să vrei să alergi și să te arunci în brațele lui, dar nu trebuie s-o faci. Trebuie să te gândești la sănătatea ta și a copiilor tăi. Ioachim, doctorul lui Naaman, va avea grijă de tot și o să-ți spună ce trebuie să faci ca să fii în siguranță. Înțelegi?

Când regele se asigură că Mara înțelese totul, o conduse prin spatele casei la grajduri, unde încălecară și se îndepărtară până ieșiră din raza privirii oaspeților. În curând ajunseră la un cedru uriaș care străjuia dealul. Acolo aveau destulă intimitate.

La douăzeci de pași de copac Benhadad spuse:

–Ne oprim aici. Amintește-ți, îi mai spuse el o dată pe când descălecau, trebuie să asculți fără comentarii tot ce-ți spune doctorul, e clar?

–Da, maiestate, spuse Mara nerăbdătoare. Vă rog să mă duceți la Naaman acum!

Regele o luă pe Mara de braț și se plimbară încetișor, până ajunseră sub cedru.

Ioachim apăru din josul dealului.

–Salutări, doamnă Mara! strigă el. Am găsit un loc potrivit în care să stați de vorbă. Am pus niște pietre la câțiva pași de aici. Nu trece dincolo de ele.

–Bine, Ioachim, răspunse Mara, înțeleg.

În curând apăru Naaman, iar regele și doctorul îi lăsară singuri.

O adiere ușoară mângâia pletele întunecate ale Marei. Timp de câteva minute, se priviră în tăcere. Era pentru prima dată că se aflau atât de aproape de când fusese descoperită lepra lui Naaman. Se gândiră că aveau mare noroc că erau atât de bine păziți; ispita de a se arunca unul în brațele celuilalt era foarte puternică.

–Draga mea, Mara, rupse Naaman tăcerea, arăți foarte bine. De fapt ești foarte frumoasă. Ce fac copiii?

Mara era ușurată de tonul liniștit al lui Naaman. O ajuta să-și păstreze cumpătul.

–Sunt bine, preaiubitul meu soț, spuse ea. Și tu arăți bine.

–Da, o asigură Naaman, Ioachim este cel mai priceput doctor din Siria și spune că sunt cel mai sănătos lepros din lume.

Buna dispoziție a lui Naaman era contagioasă și în curând Mara începu să povestească veselă ultimele năzbâtii ale copiilor.

–Regele mi-a spus că i-ai salvat viața, spuse Naaman. Siguranța regelui face parte din îndatoririle mele. Umbli cumva să-mi iei slujba?

–Nu, spuse Mara râzând, numai la asta nu-mi stă capul. Am crezut că mor de frică.

Mara îi povesti lui Naaman despre Micuța și felul în care aceasta luminase viața la Jebel ed Ben. Îi spuse despre întâlnirea dintre cei doi frați și nu uită să menționeze rolul lui Iosif în dezvăluirea complotului. Naaman se distră de minune când ea îi povesti cum o îmbrăcase Kurd pe Micuța pe cheltuiala negustorilor.

–Da! declară Naaman, îl urmăresc și eu de mult timp și cred că merită să înainteze în grad. E bine să ai atâția prieteni buni, nu-i așa? Mă bucur să văd că ești pe mâini bune, draga mea. Să nu disperăm. Dacă există leac pentru boala asta îngrozitoare, sunt sigur că Ioachim îl va găsi. Sunt într-o situație mult mai bună decât sărmanii leproși care se ascund în peșteri și trăiesc în sălbăticie, hrănindu-se cu resturile aruncate de cei mai norocoși decât ei. Fac tot ce pot ca să-i ajut.

Vorbele lui Naaman o încurajară pe Mara să-și destăinuiască gândurile fără teamă.

–Oh, da, dragul meu! spuse ea. Știu că o ducem bine față de alții. Apoi vocea i se stinse. N-aș vrea să plâng, suspină ea, pentru că știu că asta te întristează și n-aș vrea să-ți amintești de mine în felul acesta. Ai dreptate.

Nu trebuie să ne pierdem speranța. O să continui să sper întotdeauna, dragul meu. O să continui să sper!

Naaman o privea în tăcere, dorind să nu fi adus vorba despre boala sa. Cât de mult şi-ar fi dorit să o ia pe Mara în brațe şi să-i şteargă lacrimile, dar trebuia să stea să se uite, neajutorat.

– O să te descurci? întrebă el într-un sfârşit.

– Da, dar trebuie să mă întorc acum la copii. Probabil că se întreabă unde am dispărut. Mara vorbise tare şi clar, oferindu-i lui Naaman asigurarea de care avea nevoie.

Cei doi se mai priviră o vreme în tăcere, dorind parcă să-şi imprime mai bine în minte imaginea celuilalt, ca să le uşureze dorul din zilele ce vor urma.

– Ioachim, spuse Naaman cu voce tare, suntem gata.

Benhadad şi Ioachim se iviră din direcția casei şi îşi reluară atribuțiile. Regele împreună cu Mara le urară drum bun lui Naaman şi Ioachim şi priviră în urma lor până când aceştia dispărură în depărtare.

Pe când încălecau şi ei, Mara îi spuse regelui:

– Vă mulțumesc, maiestate. Ziua a fost plină de surprize şi distracție, dar întâlnirea cu Naaman a fost cel mai minunat dar cu putință. Vă mulțumesc atât de mult!

Benhadad nu spuse nimic în timp ce Mara îşi ştergea lacrimile. Zâmbi doar. Mara era fericită şi asta îl bucura.

13

DUPĂ spectacol şi masă, ce mai rămăsese din zi fu petrecut cu mici cumpărături în bazarul organizat în acel loc. Menajeria prezenta şi ea mare interes pentru copiii prezenţi. Adulţii erau întotdeauna în preajmă şi aveau grijă să nu se apropie prea tare de animalele periculoase.

Până să se întoarcă Benhadad cu Mara, multe corturi fuseseră strânse iar animalele se aflau deja în căruţe, gata de drum. Prietenii îşi luau rămas bun unii de la alţii şi unele familii porniseră deja pe drumul de întoarcere spre Damasc.

Mara se scuză şi intră în casă. Regele şi regina le urară drum bun petrecăreţilor şi primiră mulţumirile lor pentru banchet. Maestrul de ceremonii era încă foarte ocupat supraveghind toate operaţiunile şi având grijă ca toate să fie lăsate în bună ordine.

Micuţa le promisese lui Kalil şi Dinei că vor sta alături de rege şi de regină, vor ura drum bun tuturor oaspeţilor şi nu vor intra în casă până nu va pleca şi ultimul om.

Sabra era atât de obosit încât adormi imediat ce îl puse în pat. Micuța îl înveli și plecă să vadă dacă Mara mai avea nevoie de ceva.

Ușa de la camera Marei era deschisă, dar Micuța bătu totuși.

– Intră, spuse încet Mara.

Când Micuța intră în cameră, văzu că soția lui Abu, Gherza, stătea lângă Mara și o privea în timp ce aceasta plângea încetișor. Micuța se uita uimită când la una, când la cealaltă, temându-se să-și bage nasul în ceva ce nu o privea; totuși, pentru că fusese primită în cameră, se apropie de Mara.

– Ce s-a întâmplat, dragă doamnă? o întrebă Micuța îngrijorată. Gherza văzu că Mara era prea tulburată ca să poată răspunde, așa că îi explică ea.

– Doamna s-a întâlnit cu soțul ei și își dorește foarte mult să-l vadă sănătos.

Micuța îngenunche la picioarele Marei și începu să plângă și ea. Gherza era mișcată de sensibilitatea Micuței și începu să plângă și ea. În sfârșit Micuța spuse printre suspine:

– Dacă stăpânul Naaman ar merge la profetul din Samaria, ar putea fi vindecat de lepră!

Mara își luă mâinile de la ochi și se uită la fața Micuței, care era lipită de genunchii ei. Gherza o privea cu gura căscată.

– Ce ai spus, copilă? o întrebă Mara.

– Am spus, dragă stăpână, că dacă stăpânul ar vrea să meargă la profetul din Samaria, s-ar vindeca de lepră.

Mara privi în ochii Micuței prinzându-i fața în palme. Văzu doar dragoste – dragoste, simpatie și sinceritate.

– Este vreo speranță? întrebă Mara neîndrăznind să spere. Este vreo speranță, Micuțo?

– Da, răspunse Micuța, în Israel.

Acum lacrimile Marei erau lacrimi de speranță, și ea se întoarse către slujnica mai în vârstă dar aceasta nu mai era în cameră.

Gherza îl găsi pe Abu lângă trăsura regelui.

Regele și regina se pregăteau de plecare. Benhadad știa că Mara nu mai era în stare să dea ochii cu ei așa că acum vorbea cu Abu, mulțumindu-i pentru grija pe are o avea față de Mara și familia ei și pentru îndemânarea cu care conducea treburile la Jebel ed Ben.

– Abu, știu care a fost rolul tău în dezvăluirea complotului asupra vieții mele și mă gândesc la o răsplată potrivită pentru tine, spuse regele.

Abu se înclină adânc.

– Sănătatea măriei tale îmi este cea mai bună răsplată.

Ridicându-și privirea, Abu o văzu pe Gherza care părea foarte neliniștită.

– Scuzați-mă, maiestate, cred că s-a întâmplat ceva.

Benhadad așteptă să vadă ce o tulbura pe Gherza. Era sfioasă și nu îndrăznea nici să-l privească pe rege, darmite să-i vorbească, dar îi spuse lui Abu în șoaptă ce auzise în camera Marei.

– Gherza, ești sigură? Abu nu ar fi vrut să-i dea speranțe zadarnice regelui.

– Da, sunt sigură. Gherza se folosi de propriile lui cuvinte ca să-i arate cât de sigură era. Micuța nu a mințit niciodată. Dacă ea spune că Naaman poate fi vindecat în Samaria, așa este.

Abu era încurcat. Nu ştia ce să zică. Regele aştepta. Se simțea de parcă ar fi tradus din persană în ebraică şi înapoi; nu găsea cuvintele potrivite.

– Înălțimea voastră, începu el, o cunoaşteți pe fetița din Israel căreia îi spunem Micuța. Este sora lui Iosif, cel care a aflat primul despre complot.

– Da,da! Ce este, omule? Benhadad era nerăbdător.

– Fetița din Israel spune că este un profet în Samaria care îl poate vindeca de lepră pe stăpânul Naaman.

Gata! O spusese. Abu nu credea în asta, dar fusese forțat s-o spună din cauza soției sale şi a regelui. Vocea îi trăda neîncrederea iar Benhadad începu să-i pună întrebări.

– Ce ai spus, omule? Vorbeşte! Parcă ai spus că există un leac pentru Naaman în Samaria! răcni regele.

– Da, stăpâne! Aşa spune fetița din Israel, afirmă Abu.

– Dar e sclavă. De ce ar dori ca stăpânul ei să se vindece? întrebă regele.

– Pentru că îl iubeşte, răspunse Abu cu simplitate.

– Nu l-a văzut niciodată pe Naaman; de ce l-ar iubi? se miră Benhadad.

– Ea iubeşte pe toată lumea, stăpâne, explică Abu, sigur că regele nu îl va crede. Sinceritatea ei nu este niciodată pusă la îndoială, continuă el, puțin mai încrezător.

Benhadad se întoarse în trăsură şi privi către soția sa. Apoi privi la Abu, la Gherza, din nou la Abu şi în cele din urmă la regină. Nu avea cuvinte, dar declarase în multe ocazii că ar fi profitat de cea mai mică rază de speranță.

– Bine, spuse el în cele din urmă, asta rezolvă totul! Apoi se întoarse către conducătorul trăsurii: cheamă un curier!

La chemarea regelui, un curier se prezentă imediat. Descălecă şi se înclină adânc.

–La dispoziția voastră, maiestate.

–Du-i acest mesaj lui Ioachim, doctorul lui Naaman, imediat. Să vină la palat de urgență. Să nu întârzie. Dacă te grăbeşti, va ajunge la palat odată cu mine.

În clipa în care regele termină de vorbit, curierul sări în şa şi plecă în goană.

Abu şi Gherza aşteptau într-o poziție respectuoasă. După ce plecă curierul, regele privi în jur să vadă dacă mai putea face ceva înainte de a pleca. Un zâmbet îi lumină fața la vederea Marei, care stătea pe verandă cu un braț pe umerii Micuței. Fața Marei strălucea de speranță iar Micuța o privea fericită. Mara îi salută pe rege şi pe regină.

–Este o zi plină de lumină, doamnă Mara! îi strigă regele. Până la răsăritul soarelui soțul tău va fi în drum spre profetul din Samaria!

Făcu semn servitorului şi în curând familia regală se afla pe drumul de întoarcere.

14

BENHADAD îl găsi pe Ioachim aşteptându-l când ajunse la palat în Damasc. Nu mai pierdu timpul cu formalităţi. Îl chemă pe Ioachim imediat şi îi vorbi deschis.

– Există un leac pentru Naaman în Samaria, spuse el. Ioachim era uluit, prea uluit ca să mai spună ceva. Regele continuă. Am aflat dintr-o sursă foarte sigură că este un profet în Samaria care îl poate vindeca pe Naaman.

Ioachim se gândi că era mai bine să-şi păstreze calmul şi să-l lase pe rege să facă ce vrea. Nu-i venea să creadă că ar fi fost vreo speranţă în Samaria, dar dacă regele considerase că merită atenţia sa, cine era el, un amărât de doctor, să-l contrazică?

– Trebuie să pregăteşti o caravană care să meargă în Samaria, îi explică Benhadad. Nu ştiu exact unde locuieşte profetul, dar îi voi scrie regelui să vă îndrume el. Ai grijă să fie totul gata. O să-i spun primului ministru să pregătească toate hârtiile şi să vă dea aur şi argint din vistierie. Nu ştiu cât va cere acest prooroc pentru serviciile lui. Mai bine iei mai mult decât să nu-ţi ajungă.

Ioachim nu putea decât să murmure „Da, stăpâne" și să-și imagineze ce va fi, dar nu vedea cum un fanatic religios l-ar putea vindeca pe Naaman de cea mai îngrozitoare plagă a omenirii.

O grămadă de oameni îi fuseseră puși la dispoziție lui Ioachim ca să facă pregătirile pentru călătorie în cel mai scurt timp posibil. Când termină de dat ordine și de verificat listele cu necesități, Ioachim se grăbi să-i ducă vestea lui Naaman.

De la palat până la casa unde locuia Naaman, Ioachim se tot gândi cum să-i spună. Își spunea în sinea lui:

–Naaman va fi probabil tot atât de neîncrezător ca și mine. Câte ore n-am petrecut împreună vorbind despre această groaznică plagă? Îl întreb întruna cum se simte și de fiecare dată când încercăm un nou leac îi cer părerea.

Era adevărat. Cei doi prieteni formau o unitate de luptă împotriva bolii. Naaman o numea „compania lui Ioachim".

Cum era de așteptat, Naaman era neclintit.

–Ce?! bombăni el. Să bat atâta drum până în Samaria ca să văd cine știe ce sfânt? Ei bine, ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit de când sunt!

Ioachim îl lăsă să spumege. Îl văzuse de multe ori așa. Toate leacurile erau prostii pentru Naaman, la fel de nefolositoare ca noroiul de pe străzile Damascului, dar Ioachim știa că atunci când îi trecea furia, se înmuia și devenea rezonabil. Bineînțeles, amândoi știau că trebuiau să plece în zori. Călătoria fusese poruncită de rege. Caravana avea să fie gata și ei trebuiau s-o însoțească spre Samaria. Așa poruncise regele. Trebuiau să asculte.

Conducătorul caravanei îi înmână lui Ioachim scrisoarea lui Benhadad către regele Israelului şi acesta o puse bine ca s-o găsească repede la sfârşitul călătoriei.

Era prima călătorie a lui Ioachim spre Samaria. Mai însoţise o caravană către Persia, în căutarea unor prafuri pe care le foloseau leproşii din Susa. Fuseseră observate unele îmbunătăţiri în compoziţia lor şi Ioachim adusese din prafurile lor la Damasc, dar nu-l ajutaseră cu nimic pe Naaman.

Naaman fusese în câteva campanii asupra Samariei. Nu-i plăcuse niciodată şi o spunea.

– O să poţi face acum o comparaţie între cele două ţări, îi spuse el lui Ioachim. Unde sunt apele noastre repezi de munte, limpezi ca cristalul? Unde sunt pajiştile înverzite smălţuite de flori? Cine şi-ar dori să locuiască într-o asemenea ţară? Oriunde te-ai uita, nu vezi decât stânci, pustiu şi sălbăticie!

Tot timpul bombănea astfel, iar Ioachim zâmbea şi îl lăsa în pace. Diferenţa dintre cele două ţări nu era chiar atât de mare. Într-adevăr, erau unele deosebiri, dar şi Samaria avea locurile ei frumoase după cum Siria avea deşerturile ei.

Nu aveau nimic de făcut toată ziua. Aveau mâncare şi băutură din belşug şi o mulţime de soldaţi care să îi păzească.

Veştile despre sosirea lor le-o luaseră înainte. Mulţimea soldaţilor care îi însoţeau şi poverile cămilelor dovedeau importanţa caravanei. Ioram, regele Israelului, se gândi că cel mai bine era să aştepte în palatul lui din Samaria şi să vadă ce veşti îi aducea caravana, decât să trimită emisari să-i întrebe. Dacă erau veşti bune, puteau să mai aştepte; dacă erau veşti rele, de ce să se grăbească?

Regele Ioram moştenise de la tatăl său caracterul slab. Nu-i plăceau cei care îi deranjau singurătatea, se temea să nu-i ia tronul. Era la fel de nehotărât ca şi tatăl său, Ahab, şi la fel de hrăpăreţ ca şi mama sa, Izabela.

Caravana îşi aşezase corturile în afara oraşului. Ioachim şi conducătorul caravanei, însoţiţi de doi soldaţi înarmaţi, intrară în oraş, zăbovind suficient de mult la poartă încât toată lumea să le observe importanţa, apoi îşi urmară drumul spre palat ca să-i solicite o audienţă regelui Ioram. Călăriră la pas tot drumul, lăsându-le timp să afle despre venirea lor.

După cum era de aşteptat, când ajunseră la intrarea în palat, uşile se deschiseră larg şi o gardă de onoare, compusă din doi soldaţi şi un curtean, îi întâmpină.

–Domnilor, spuse curteanul, ni s-a adus la cunoştinţă chiar acum sosirea dumneavoastră în Samaria. Vă putem ajuta cu ceva?

–Da, spuse Ioachim, străduindu-se să fie la fel de politicos ca şi curteanul, avem o scrisoare de la Benhadad, regele Siriei, către Ioram, regele Israelului. Ni s-a poruncit să i-o dăm personal.

–Desigur, domnilor. Aveţi bunăvoinţa să aşteptaţi până mă întorc?

Fără să aştepte vreun răspuns, diplomatul dispăru în interiorul palatului, lăsându-i pe cei doi soldaţi cu musafirii. În curând se întoarse şi îi invită pe Ioachim şi pe conducătorul caravanei să-l urmeze în palat. Cei doi descălecară şi îl urmară pe curtean spre sala tronului.

Curteanul intră direct în sala unde Ioram stătea pe tron. Înaintă cinci paşi şi se înclină adânc. După ce se ridică, spuse:

–Maiestatea voastră, aceşti doi oameni vă aduc un mesaj din partea regelui Siriei.

–Daţi-mi mesajul, spuse Ioram.

Ioachim se îndreptă direct spre tron şi cu o plecăciune respectuoasă îi înmână scrisoarea regelui. Scrisoarea spunea:

–Când vei citi această scrisoare, vei afla că l-am trimis la tine pe servitorul meu Naaman ca să-l vindeci de lepră.

Ioram îşi ridică privirea de pe scrisoare.

–Care din voi este Naaman, întrebă el?

–Nici unul, înălţimea voastră, spuse Ioachim. Ne-am gândit că este mai bine ca servitorul regelui să rămână în afara oraşului, având în vedere că e lepros.

–V-aţi gândit bine, observă Ioram, dar nu înţeleg această scrisoare.

Ioram încerca să se stăpânească, dar nu putea. Cele mai rele temeri i se împliniseră. Regele Siriei voia să pornească război împotriva Israelului. Citi din nou scrisoarea şi coborî de pe tron.

Nu-şi mai putea stăpâni deznădejdea. Ioram începu să-şi sfâşie hainele şi să ţipe.

–Sunt eu Dumnezeu, să omor şi să învii, de-mi trimite omul acesta un lepros ca să-l vindec? Să ştiţi dar şi să aflaţi că omul acesta caută un prilej de ceartă cu mine!

Ioachim ştia că nu era adevărat, dar nu îndrăznea să-l contrazică pe Ioram. De fapt, nu prea puteai să-i spui nimic regelui Israelului în momentul acela; oricine putea vedea că omul acesta uitase că era rege şi urla de frică şi furie. Curteanul părea să-şi dea seama că tăcerea era cea mai potrivită pentru moment, aşa că Ioachim se gândi că

trebuie să fie şi el la fel de diplomat. Se părea că cea mai bună soluție era să stai liniştit şi să priveşti în pământ.

Ioram urlă până nu mai putu, blestemându-şi naşterea, obligațiile, tronul, norocul în viață, poporul, duşmanii şi pe toată lumea. Curteanul se înclină adânc şi se retrase câțiva paşi mai în spate, astfel ca regele să aibă destul spațiu în care să-şi verse furia. Conducătorul caravanei şi Ioachim înțeleseră că trebuiau să facă acelaşi lucru, aşa că se înclinară adânc şi se retraseră uşurați din fața regelui.

După o jumătate de oră de urlete regale, o bătaie uşoară la uşa sălii tronului atrase atenția curteanului care mai făcu o plecăciune adâncă şi se îndreptă spre uşă, de unde se întoarse cu o altă scrisoare destinată regelui. După ce cântări puțin starea regelui, cum pesemne făcuse de multe ori, curteanul văzu că Ioram era la fel de obosit de urlat pe cât erau ei de ascultat, şi ar fi fost binevenită o întrerupere, aşa că se apropie câțiva paşi şi se înclină adânc.

Ioram răsuflă adânc şi se urcă din nou pe tron.

–Ce mai e acum? întrebă el cu o voce în care se amestecau uşurarea cu agitația.

–Înălțimea voastră, încă o scrisoare, explică curteanul.

Ioram îşi dădu seama că toată lumea îi văzuse spectacolul; la ce bun să se mai ascundă?

–Atunci citeşte-o, omule! Cine a trimis-o? se răsti regele.

–Elisei, omul lui Dumnezeu, stăpâne, răspunse curteanul. Scrisoarea spune: „Pentru ce ți-ai sfâşiat hainele? Lasă-l să vină la mine şi va şti că este un prooroc în Israel."

Curteanul știa ce va urma. Știa că Ioram se bucura că a scăpat de grija leprosului, dar că era plin de furie fiindcă străinii îl văzuseră urlând într-un asemenea hal, așa că acum îi va scoate pe toți afară într-un mod nu prea plăcut.

–Afară! urlă Ioram. Afară! Afară! Toată lumea! Țipa la fel de ascuțit ca mama lui, Izabela. Pieriți din ochii mei! Du-i la pustnicul acela bătrân! Afară! Afară!

Cei trei bărbați ieșiră în grabă din sala tronului, în mijlocul unei salve de amenințări cu tăierea capului și spânzurarea, mulțumiți să fie departe de o asemenea furie.

Curteanul ceru un cal și plecă împreună cu Ioachim, conducătorul caravanei și cei doi soldați spre tabăra lor. Când grupul ieși din palat, Ioachim se întoarse spre curtean, care zâmbea din motive cunoscute numai de el.

–Nu înțeleg. Cine i-a spus lui Elisei despre purtarea regelui? întrebă el.

Întrebarea lui Ioachim îl făcu pe curtean să izbucnească de-a binelea în râs.

–Tocmai asta e problema, prietene, spuse el. Elisei locuiește la o depărtare de câteva ore bune de palat. Cred că a trimis mesajul înainte ca regele să primească scrisoarea de la regele vostru.

Ioachim era uluit și privirea lui nedumerită îl făcu pe curtean să râdă cu lacrimi. Ioachim se gândi că asta era o glumă prea bună ca s-o țină pentru el, așa că i-o spuse și conducătorului care fu la fel de șocat ca și el.

Văzând expresia de pe fața conducătorului, Ioachim își dădu seama cât de caraghios trebuie că îi păruse curteanului și izbucni și el în râs alături de

curtean. Conducătorul, înveselit, le spuse și soldaților și în curând toți cinci râdeau ca niște nebuni.

Trecu o bună bucată de vreme până să se potolească, pentru că era de ajuns un gest ca să-și amintească de scrisoarea lui Elisei și să o ia de la capăt.

–Ah, strigă curteanul, nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai râs așa bine. Nu prea ai chef de râs în Samaria zilele astea.

Ioachim cântărea situația la rece.

–Ce fel de ființă o fi acest Elisei, să vadă în viitor?

15

CASA lui Elisei era imaginea simplităţii. Era la fel de ţărănească şi de încercată de viaţă ca şi stăpânul ei. Construită într-o râpă împădurită, căsuţa din bârne era atât de bine ascunsă de stânci încât un trecător neatent n-ar fi observat-o. Luminişul din faţa casei era înconjurat de nişte stânci atât de înalte încât păreau ruinele unei vechi cetăţi. Iarba pipernicită care creştea printre pietre slujea drept hrană câtorva măgari amărâţi.

Râul Iordan curgea la câţiva kilometri distanţă şi în zilele senine putea fi văzut de pe acoperişul casei profetului. Căsuţa avea o uşă din lemn. Ferestrele erau simple deschizături, mai mult pentru a vedea stelele decât lumea.

Ce deosebire între căsuţa aceasta umilă şi caravana plină de bogăţii a lui Naaman! Generalul cunoştea valoarea primei impresii şi le poruncise soldaţilor să poarte armura de luptă şi coifurile strălucitoare împodobite cu pene de păun. Carul lui era scânteietor, tras de doi armăsari albi ca laptele. Stegarii fluturau flamuri purpurii. Câtă splendoare! Ce paradă! Ce spectacol! Totul doar pentru Elisei.

Înainte ca stegarii să apuce să anunțe sosirea puternicului Naaman, slujitorul lui Elisei ieşi şi închise uşa după el.

–Tu eşti Elisei? întrebă Ioachim.

–Nu, răspunse el, sunt Ghehazi, slujitorul lui.

–Spune-i, te rog, stăpânului tău că Naaman, generalul armatei regelui Benhadad, este aici şi doreşte să fie vindecat de lepră.

Ioachim se gândea că slujitorul se va grăbi să-l cheme pe Elisei.

–Care din voi este Naaman? întrebă Ghehazi.

–Bărbatul din trăsură, răspunse Ioachim.

Ghehazi păşi spre trăsură şi se uită la Naaman.

–Omul lui Dumnezeu îți spune să mergi să te scalzi de şapte ori în apa Iordanului şi boala îți va trece iar carnea ți se va curăți.

Naaman era furios. Apucând frâul cailor, îşi învârti biciul asupra lor cu putere şi carul țâşni spre capătul celălalt al luminişului. Ioachim aşteptă ca Naaman să-şi descarce mânia. În sfârşit acesta îşi conduse carul exact în fața uşii lui Elisei şi spuse tare:

–Eu credeam că va ieşi la mine, se va înfățişa el însuşi, va chema numele Domnului, Dumnezeului lui, îşi va duce mâna pe locul rănii şi va vindeca lepra. Nu sunt oare râurile Damascului, Abana şi Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aş fi putut oare să mă spăl în ele şi să mă fac curat? Se întoarse şi plecă plin de mânie.

Ioachim se îndreptă către conducătorul caravanei şi-i vorbi în şoaptă.

–Trebuie să mă ajuți să-l conving pe Naaman să asculte vorbele acestui om. Cred că l-ar putea ajuta. Am făcut atâta drum până aici. Ce rău i-ar putea face?

Conducătorul fu de acord cu el și pășiră amândoi spre locul unde Naaman își oprise carul.

Conducătorul vorbi, foarte respectuos:

– Părinte, îi spuse el lui Naaman, dacă proorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: „Scaldă-te și vei fi curat!"

Naaman se miră de judecata bună a conducătorului. Convins, împărți câteva ordine scurte.

– Soldații vor sta aici cu cămilele. Tu și Ioachim veți călări în urma trăsurii mele până la râu.

Cei doi bărbați încălecară plini de bucurie. După o clipă de gândire, Naaman îi spuse conducătorului:

– Cheamă-l și pe curtean să vină.

Curteanul lui Ioram încălecă repede și îi ajunse din urmă.

Râul era tulbure și umflat datorită ultimelor ploi. Naaman aproape că își pierdu cizmele într-o mlaștină în timp ce căuta un loc cu apă destul de adâncă. Se întoarse întrebător către tovarășii săi care îl așteptau pe mal. Aceștia îi făcură semne de încurajare.

– De șapte ori a spus? îi întrebă el.

– De șapte ori, îi răspunse doctorul. Și Naaman se cufundă în apa mâloasă. Cei trei de pe țărm numărau scufundările. Și Naaman le număra.

După a șaptea oară, își scutură părul de apă și începu să pășească către tovarășii săi, aruncându-și hainele ude care îl îngreunau, pipăindu-și pieptul și umerii, împiedicându-se în mâl fără să se uite pe unde mergea.

– Ioachim, strigă el, uită-te la mine, doctore! Sunt curat! Sunt curat! Sunt curat! Ioachim, țipa el, uită-te la carnea mea! Nu e nouă?

Ioachim se repezi către pacientul său și începură să se tăvălească fericiți în mâl. Când ajunseră în sfârșit la

țărm, Ioachim începu să-i rupă hainele din zonele în care lepra avansase cel mai tare și se bucurară nespus să vadă piele sănătoasă ca a unui copil în locul rănilor îngrozitoare cauzate de lepră. Strigăte de bucurie salutau fiecare descoperire și cei patru oameni se îmbrățișau entuziasmați.

–Uimitor! spuse curteanul.

–De necrezut! strigă conducătorul.

–Fenomenal! se bucură doctorul.

–Este minunea lui Dumnezeu! spuse Naaman.

Un val de exaltare coborî peste cei patru când își dădură seama că această minune nu avea să le fie luată și că și-o vor putea aminti toată viața. Erau plini de bucurie că fuseseră martori la ea.

–Nu o să mă urc în car. Voi merge pe jos până la casa proorocului, ca un învingător. Să ne întoarcem și să-i spunem omului lui Dumnezeu ce a făcut El pentru mine.

Și se întoarse la omul lui Dumnezeu cu tot alaiul lui, și se înfățișă înaintea lui și spuse:

–Iată, știu acum că nu este alt Dumnezeu pe tot pământul decât în Israel. Și acum primește, te rog, un dar din partea robului tău.

Dar Elisei zise:

–Viu este Domnul, al cărui slujitor sunt, că nu voi primi.

Naaman stărui de Elisei să primească, dar el refuză.

Apoi Naaman spuse:

–Fiindcă nu vrei să primești tu, îngădui să mi se dea pământ cât pot duce doi catâri? Pentru că nu mai vreau să mai aduc nici jertfe, nici arderi de tot altor dumnezei, ci voi aduce numai Domnului.

Elisei se bucură de această hotărâre.

Cu toții îl priveau uimiți pe prooroc, mirându-se de ochii lui adânciți în orbite și de pletele sale neîngrijite. Se întrebau cum poate un om atât de peticit și sărăcăcios să refuze averea care i se oferea? Elisei stătea umil în fața lor, ascultându-l răbdător pe Naaman.

–Iată totuși ce Îl rog pe Domnul să-mi ierte: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine, și se sprijină pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon, să ierte Domnul pe robul tău. Naaman era atât de umil cum nu-l mai văzuse nimeni vreodată.

–Du-te în pace, îi spuse Elisei. Așa că Naaman și alaiul său porniră spre locul unde își așezaseră tabăra ca să-și pregătească întoarcerea la Damasc. Dar Ghehazi, slujitorul lui Elisei, îi ajunse din urmă și le spuse că Elisei se răzgândise în privința darurilor. Ceru și primi de la Naaman doi talanți de argint și două schimburi de haine pe care le ascunse.

Când Ghehazi se întoarse la Elisei, acesta îl întrebă:

–Unde ai fost, Ghehazi?

–Nu am fost nicăieri, minți Ghehazi.

Elisei îl privi țintă.

–Oare n-a fost duhul meu cu tine, când a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sământa ta pentru totdeauna.

Și Ghehazi plecă din fața lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada.

16

NAAMAN şi însoţitorii săi porniră bucuroşi pe drumul de întoarcere spre Damasc, fără să ştie nimic despre minciuna lui Ghehazi şi judecata sa. La tabăra din Samaria se hotărâseră că Naaman şi Ioachim vor lua şase ostaşi cu ei şi cai de schimb cu provizii şi vor pleca spre Damasc. Fără să fie încetiniţi de caravană, vor putea ajunge acasă în mai puţin de două zile – ceea ce ar reprezenta jumătate din timpul pe care-l făcuseră la venire. Pentru prima dată de când se molipsise de lepră, Naaman se simţea ca un soldat adevărat, un tinerel fără griji, gata de orice.

Viaţa era o continuă distracţie. Totul era nou. Ţinutul Samariei era frumos. În goana lor nebună către casă, Naaman dădu peste o scenă câmpenească cu păstori şi oi care păşteau pe o pajişte de munte, lângă un izvor limpede. Era o scenă destul de obişnuită, dar Naaman se opri ca să le privească, încântat.

–Uitaţi-vă! spuse el. Aţi mai văzut ceva atât de extraordinar?

Mult timp Ioachim se uită fără să-și dea seama ce văzuse Naaman, dar văzu bucuria de pe fața lui și asta fu de ajuns pentru el.

Uneori, Naaman începea să cânte. Cânta cântece soldățești și îi molipsea și pe soldați. Dacă se întâmpla să înceapă din greșeală un cântec mai libertin, se oprea imediat și striga:

–Nu! Nu e bine să cânt așa ceva. Nu e potrivit. Sunt cap de familie! Să cântăm altceva. Și începea o baladă inofensivă.

În ultima noapte de drum făcură popas pe malul unui râu, de unde puteau supraveghea împrejurimile. Nu reușeau să adoarmă; se gândeau la ziua de mâine și știau că va fi una plină, dar nerăbdarea era mai mare decât oboseala.

După ce se ospătară cu azimi și friptură de iepure, Naaman se întoarse spre cei șase soldați care îi escortaseră.

–Cine vrea să sacrifice o noapte de somn ca să călărească înainte și să spună regelui și familiei mele că ne apropiem de casă?

Se oferiră cu toții imediat și începură să se certe care dintre ei era cel mai indicat să plece.

Asta îl amuză pe Naaman, care începu să râdă în hohote.

–Mă gândeam că vom trebui să tragem la sorți fiindcă nu va vrea nimeni să meargă. Acum văd că trebuie să tragem la sorți fiindcă toată lumea vrea.

–În cele din urmă fu ales unul dintre tineri; acesta luă calul cel mai odihnit, se asigură că are apă destulă și porni spre casă.

****

Benhadad așezase câțiva trompetiști dincolo de porțile Damascului. Dacă venea vreun călăreț dinspre

Samaria, trompetistul cel mai departe de oraş avea să-l întrebe: „S-a vindecat Naaman?", şi dacă răspunsul era „Naaman s-a vindecat!" trompetistul suna din trompetă până auzea trompetistul următor şi tot aşa până când vestea ajungea la urechile regelui. Dacă răspunsul ar fi fost negativ, trompetistul nu ar fi sunat decât două tonuri.

Soldatul ales călărise toată noaptea, încetinind doar cât să se odihnească puțin calul. Când primele raze de soare străluciră deasupra muntelui Hermon, călărețul ajunse la primul trompetist. Un soldat fusese postat alături ca să se asigure că mesagerul se va opri ca să răspundă la întrebare.

– Eşti din caravana lui Naaman? Călărețul îl cunoştea pe soldat şi era gata să răspundă la întrebare, când trompetistul care se afla pe o ridicătură de pământ în spatele lor, strigă nerăbdător:

– S-a vindecat Naaman?

Călărețul răspunse cu glas tare, plin de bucurie:

– Naaman s-a vindecat.

Trompetistul începu să cânte cu o asemenea putere încât s-ar fi crezut că se născuse doar pentru ziua aceea. Ce bucurie! Ce binecuvântare! Ce veşti minunate! Chiar şi trompeta părea vie!

Când ajunse la al doilea trompetist, călărețul ghici care era sistemul şi îşi dădu seama că vestea cea bună va ajunge înaintea lui, dar ştia că regele va fi nerăbdător să audă felul exact în care fusese vindecat Naaman. Îşi îmboldi nemilos calul până ajunse la porțile oraşului.

Benhadad trimisese slujitori şi soldați la Jebel ed Ben – slujitorii ca să aibă grijă de casă iar soldații ca s-o aducă pe Mara cu tot cu familie şi servitori la palat, unde îşi petrecuseră ultimele trei zile şi nopți în aşteptarea caravanei. Regele le spusese despre sistemul de trompetişti astfel că toată lumea era cu urechile ciulite.

Kalil auzi primul.

– Mamă! strigă el. Auzi trompetele?! Se aud de peste tot!

Mara nu auzise încă. Sări în picioare, uimită.

– Ce? Kalil? Ești sigur?

– Da, sunt sigur! Ascultă! Cu mare efort, Kalil tăcu puțin pentru ca Mara să poată auzi trompetele.

Mara asculta cu încordare. Trompetiștii de pe zid prinseseră deja semnalul și continuară cântecul cu putere.

Îl strânse cu putere pe Kalil în brațe, plângând de bucurie.

– O să vină acasă, Kalil! O să se întoarcă la noi!

Când Kalil reuși să scape, fugi să-i trezească pe Dina și pe Sabra, ca să asculte trompetele.

Micuța alergă spre Mara și o îmbrățișă cu bucurie.

– Slavă Domnului, murmură ea.

– Da, încuviință Mara, slavă Domnului!

În curând Benhadad bătu la ușă.

– Ascultă trompetele! îi spuse el Marei prin ușă. Auzi trompetele?

Mara, Micuța și copiii se îmbrăcară repede și îl găsiră pe rege în hol, nerăbdător să se bucure cu ei.

Benhadad își dădu seama că tot orașul se trezise din cauza concertului său. Îi trecu prin cap că dacă nu-și punea soldații să împrăștie gloata de la poartă, eroul său n-o să poată intra în oraș. Dădu ordinele corespunzătoare.

– Eliberați străzile ca să poată trece Naaman, dar lăsați poporul să se bucure. A trecut atâta timp de când nu l-au văzut!

– Bun, își spuse Benhadad, frecându-și mâinile, o să avem o paradă. O să merg până la porți și o să mă întorc la palat cu Naaman.

Călărețul trimis de Naaman ajunsese deja și îi povestise totul regelui. Acestuia nu-i veni să creadă.

–Nu vorbești serios. Într-un râu mâlos numit Iordan, zici?! N-am mai auzit așa ceva de când sunt!

Tânărul călăreț era în al nouălea cer. Avusese parte de atenția regelui. Îi spusese unde îl lăsase pe Naaman și regele calculase timpul când vor ajunge. Fură făcute pregătirile pentru primirea lui Naaman și a escortei sale. Ca răsplată, pentru început, Benhadad îl luă pe călăreț cu el la poartă.

Regele adusese propriul său car pentru Naaman, cu propriul său conducător, astfel că Naaman nu avea altceva de făcut decât să se întoarcă în uralele mulțimii. Să se aducă flori și coroane! Toate personalitățile îl însoțeau pe rege la poartă. Ofițerii apropiați lui Naaman formaseră o gardă de onoare și plănuiau să-i escorteze carul.

Mara și familia așteptau la palat. Nici ea nici regele nu ar fi vrut ca întâlnirea cu Naaman să fie în fața mulțimii. Era o persoană publică, într-adevăr; și publicul va avea partea sa, dar când obligațiile vor fi îndeplinite, va veni la iubita lui Mara, singur.

Micuța se ascunsese ca să fie singură câteva clipe. Se îndreptase spre camera unde dormise ultimele trei nopți și îngenunche pe covoraș.

–Dragă Doamne, se rugă ea, Îți mulțumesc că m-ai trimis la Mara și familia sa care aveau nevoie de mine să le spun despre profetul din Israel. Îți mulțumesc pentru dragostea pe care mi-ai sădit-o în inimă ca să vreau să le vorbesc despre Tine. Orice plan ai avea cu mine, te rog, Doamne, să mă ajuți să spun despre dragostea Ta oricui are nevoie, în așa fel încât să mă creadă. Amin.

17

DUPĂ ce termină rugăciunea, Micuța se întoarse pe zidul palatului, alături de Mara. Parada trebuia să sosească. De pe zid puteau să vadă totul. Toată lumea de la Jebel ed Ben o însoțise pe Mara. Numai Mara și Abu mai văzuseră atâta omenire. Micuța și copiii nu mai aveau stare și se mutau dintr-un loc în altul ca să vadă mai bine parada. Soldații încercau să mențină o oarecare ordine, dar erau la fel de nerăbdători ca și mulțimea pe care încercau s-o potolească; până la urmă, vestitul general trebuia să sosească și se spunea că ar fi fost vindecat de lepră.

Acum niște soldați deschideau ușile palatului și trei domni li se alăturară Marei și familiei ei pe zid: Wadi, Tafik și Butros, negustorii din bazar. Erau încântați de toată afacerea. Văzându-i pe Mara, Abu și Micuța, se înclinară adânc și, cu un zâmbet larg, începură să vorbească toți odată.

– Draga doamnă Mara! Abu, vrednicul servitor! Da! Și Micuța, prețioasa perlă din Israel! Însuși regele ne-a trimis aici ca să putem vedea mai bine parada. Nu ni s-a spus că sunteți aici. Ce plăcut! Ce surpriză minunată!

Doamnă Mara, cred că nu mai puteți de nerăbdare să vă vedeți soțul! Ne-am rugat atât de mult pentru clipa asta!

Toți vorbeau într-un glas, tare și repede, dar Mara era amuzată și încântată. Tot ce putea spune era:

– Da! O, da! iar și iar.

Dintr-o dată, peste zgomotul mulțimii, se auzi o trompetă sunând dinspre Samaria. Continua să sune. Înainte ca trompetiștii de la palat să preia ștafeta, mulțimea de pe străzi o auzi.

– Ascultați! strigă unul, și toată lumea tăcu. Da! În sfârșit erau la poartă!

Palatul se cutremură de sunetul atâtor instrumente muzicale. Sunet după sunet! Sunete lungi! Serii de sunete scurte! Sunete joase și sunete înalte! Sunete puternice! Niciun sunet! Mulțimea începu să înlocuiască trompetele din Damasc. Râzând, strigând, sărind, țipând! Era o nebunie totală. Emoție nestăpânită! Bucurie nemărginită!

Ca un singur om, cu toții se opriră dintr-o dată și se așternu tăcerea, de la palat până la porțile orașului; orice ochi privea către Israel. Porțile se deschideau! Iată-l! Iată-l! El este! Este Naaman! Mulțimea începu să vuiască. „Trăiască Naaman! Trăiască Naaman!" Unul din trompetiștii de pe zid preluă ritmul și în curând întreg orașul vuia în ritmul frazei „Trăiască Naaman! Trăiască Naaman!".

La porțile orașului, ofițeri călare țineau mulțimile la distanță de eroul lor. În spatele călăreților venea carul de luptă al lui Benhadad. Când Naaman, Ioachim și escorta lor ajunseră la porți, descălecară cu toții în fața regelui. Se înclinară adânc iar regele se apropie de Naaman, îi puse mâna pe umăr și îi spuse:

– Ridică-te, Naaman! Ridică-te ca să te pot îmbrățișa!

Naaman se ridică. Benhadad îl prinse de umeri şi îl privi. Văzu că Naaman era chiar mai chipeş decât înainte de a se îmbolnăvi.

– Vindecat! Este un cuvânt minunat, generale, spuse el.

– Este într-adevăr, maiestate! răspunse Naaman, şi se îmbrăţişară.

Un ofiţer veni şi îl salută pe Naaman, rugându-l să-l urmeze la carul regelui. Naaman se urcă în car iar regele îi dădu ofiţerului o mantie pentru Naaman; era o mantie regală din catifea albastră brodată cu fir auriu. Naaman privi în jur şi îl zări pe Ioachim; îi făcu semn să vină lângă el. Ioachim veni iar Naaman întinse braţul drept şi îl trase alături.

– Vino lângă mine, doctore, spuse el zâmbind.

Escorta lui Naaman îşi luă locul alături de ceilalţi soldaţi în spatele carului. În faţa lor era un baldachin uriaş pentru rege şi regină.

Zgomotul ovaţiilor de la sosirea lui Naaman părea acum un murmur faţă de cel din timpul paradei. Uralele erau din ce în ce mai puternice iar Naaman zâmbea. Înaintau foarte greu şi regele se temu la început pentru viaţa unor spectatori. Când se apropiară de palat începu să-şi facă griji pentru siguranţa lui Naaman. În cele din urmă, începu să se gândească la siguranţa lui şi a reginei. Fu uşurat să ajungă în sfârşit la platforma pe care o amenajase special în faţa palatului. Totuşi, regina fu escortată în palat şi i se alătură Marei.

Primul ministru aşteptase pe scările platformei în timpul paradei. Acum urcă scările în urma lui Naaman. Ioachim îl urma iar în spatele lui mai veneau câţiva demnitari. Văzându-şi regele şi eroul împreună pe

platformă, mulțimea începu să ovaționeze din nou, dar se opri curând așteptând discursurile.

Primul ministru păși în față și strigă cu voce puternică:

–Cetățeni ai Damascului, unicul și mărețul nostru stăpân, Benhadad, regele Siriei!

Un murmur uriaș se ridică din mijlocul mulțimii când Benhadad se ridică. În sfârșit regele ridică mâna dreaptă și se făcu liniște deplină.

–Credincioșii mei supuși, începu regele cu voce tare și clară, suntem aici ca să urăm bun venit acasă celui mai vestit om din Siria, Naaman, generalul armatei regale... Ultimele cuvinte ale regelui se pierdură într-un tumult de aplauze. Timp de cinci minute, așteptă să se potolească mulțimea. Cu această ocazie, după cum am spus, și în cinstea vindecării lui Naaman, voi da șapte decrete regale. Încă o dată, aplauzele se înălțară până la cer.

Primul ministru păși în față cu un sul de papirus pe care îl desfăcu încet, subliniind importanța decretelor, și începu să citească.

–Benhadad, regele Siriei, către toți supușii săi: luați aminte cu toții. Poruncesc ca această zi să se numească de acum înainte Ziua lui Naaman. Aceasta va fi o zi de sărbătoare pe tot cuprinsul Siriei. Nimeni nu va munci în Ziua lui Naaman, ci va fi o zi de bucurie pentru toată lumea. În această zi se vor dărui haine și mâncare leproșilor în locuri anumite.

Ideea era minunată și mulțimea izbucni în aplauze care se transformară în urale: „Ziua lui Naaman! Ziua lui Naaman!”.

Primul ministru continuă:

–În această primă Zi a lui Naaman este foarte potrivit ca cei care au descoperit complotul împotriva regelui să primească onoruri deosebite. Aplauzele se dezlănțuiră din nou.

Poruncesc ca cei trei negustori, Wadi, Tafik și Butros să fie cunoscuți de azi înainte drept „Negustorii regelui" iar prăvălia lor drept „Prăvălia regelui".

Benhadad se întoarse către locul în care știa că se aflau cei trei negustori, și arătă spre ei. Mulțimea scanda „Negustorii regelui" iar cei trei parteneri se înclinară în fața mulțimii.

–Nu vor fi trecuți cu vederea nici servitorii lui Naaman care au apărat viața regelui: Abu, mai-marele servitorilor și Iosif, ajutorul lui. Este timpul să fie răsplătiți. Abu, soția lui și Iosif, ajutorul lui, nu mai sunt sclavi, ci oameni liberi.

Mulțimea era în delir, țipând și sărind. Mulți îl cunoșteau pe Abu și începură să strige: „Abu! Abu!". Din nou, Benhadad arătă spre zid iar Abu, Gherza și Iosif se înclinară adânc. Toți cei de pe zid plângeau și râdeau de bucurie.

Iosif îi strigă Micuței:

–Micuțo, nu e minunat? iar Micuța nu putu decât să spună fericită:

–Da, Iosif, da!

Când mulțimea se liniști, ministrul continuă.

–Servitorii amintiți își vor putea păstra slujbele prezente și vor fi plătiți din visteria regală. Aplauze mai puternice urmară acestei decizii. Servitorul numit Iosif are o soră care slujește în aceeași casă. Se numește Micuța. Ea ne-a spus că Naaman poate fi vindecat în Samaria. Mulțimea explodă. „Micuța! Micuța!" cântau ei. Iosif o

ridică în brațe și ea se înclină. Mulțimea avea ochii ațintiți spre cei atât de onorați de rege.

Ministrul continuă:

–Poruncesc ca și Micuța să fie eliberată din sclavie. Micuța este rugată să rămână ca un membru apreciat în casa lui Naaman, prietenul regelui.

Urmară discursuri și aplauze, și iar aplauze și discursuri. În sfârșit spectatorii obosiră și plecară la casele lor ca să pregătească bunătăți – destule și pentru ei și pentru leproși. Căutară printre hainele mai vechi de care se săturaseră și le duseră împreună cu mâncarea. Bazarul avea să fie foarte frecventat în zilele care urmară; mulți cetățeni se întrecură cu generozitatea și rămaseră fără haine.

Naaman și Mara se îmbrățișară și fugiră în camera în care Mara petrecuse ultimele trei nopți, închizând bine ușa.

În curând se întoarseră la copii, servitori și prieteni, printre care se afla și Benhadad cu regina.

–Înălțimea voastră, spuse Naaman, eterna mea recunoștință pentru grija față de familia mea și pentru trimiterea mea în Samaria ca să mă vindec, nu poate fi exprimată în cuvinte. Vă mulțumesc! vă mulțumesc maiestate! Și Naaman și soția lui se înclinară respectuoși în fața regelui.

Benhadad le răspunse cu vorbe potrivite și îi rugă să rămână la cină, dar Naaman spuse:

–Stăpâne, lasă-mă să plec acasă cu familia mea, astăzi. Nu am intrat niciodată în casa de la Jebel ed Ben. Lasă-mă să-mi petrec prima noapte după vindecare acasă, unde am așteptat să merg de atâția ani.

Regele Benhadad înțelese și se grăbi să dea poruncile cerute de întoarcerea la Jebel ed Ben. De când

intrase în palat, Naaman avusese ochi doar pentru Mara, dar acum sosise timpul să-şi îmbrăţişeze copiii şi să-i întâlnească pe ceilalţi despre care Mara îi povestise la banchet. Mara îi chemă pe fiecare pe rând.

– Abu şi Gherza! îi recunoscu Naaman. Da, şi Iosif. Cum aş putea să vă mulţumesc pentru devotamentul faţă de familia mea, şi faţă de rege, de asemeni! Mă bucur împreună cu voi de decretul regelui. Cei trei foşti sclavi se înclinară şi murmurară cuvinte pline de modestie.

– Ah! spuse Naaman când îi fu prezentată Micuţa. Aşadar aceasta este floricica din Israel care a luminat grădina tristă a căminului meu cât timp eu am fost departe, şi care a avut rolul principal în vindecarea mea!

Micuţa, puţin încurcată de toate acestea, reuşi să spună:

– Stăpâne, ştiam că Dumnezeul lui Israel are putere să te vindece prin proorocul Său, Elisei. Este bine să te avem acasă.

Naaman era uimit de înţelepciunea ei.

– Da, aşa este, Micuţo, şi casa noastră este adevărata ta casă acum; vom avea destul timp să ne povesteşti tot ce ştii despre acest om deosebit numit Elisei şi despre puternicul Dumnezeu căruia îi slujeşte, căci Dumnezeul lui şi al tău este şi Dumnezeul meu acum.

Vocea lui Benhadad se auzi chemându-i.

– Şi acum, spuse Naaman, regele ne cheamă. Să mergem acasă cu toţii.

– Sfârşit –